

รายงานประจำปี 2554
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
สภานการรณสิทธิมมุขยชนท้วโลก

11

รายงานประจำปี 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
สถานการณ์สิทธิมนุษยชนทั่วโลก

รายงานฉบับนี้ครอบคลุมระยะเวลาตั้งแต่
เดือนมกราคม – ธันวาคม พ.ศ. 2553

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2554 โดย
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
ปีเตอร์ เบเนนสัน เฮาส์
เลขที่ 1 ถนนอีสตัน
กรุงลอนดอน WC1X 0DW
สหราชอาณาจักร

© สงวนลิขสิทธิ์
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล 2554
ดัชนี: POL 10/001/2011

ISBN: 978-0-86210-462-7
ISSN: 0309-068X

ขอข้อมูลบรรณานุกรมสำหรับหนังสือเล่มนี้ได้จากหอสมุดแห่งชาติ สหราชอาณาจักร

ภาษาต้นฉบับ: ภาษาอังกฤษ

ผู้แปลฉบับภาษาไทย: พิกพ อุคมอิทธิพงศ์

บรรณาธิการฉบับแปลภาษาไทย: ปริญญา บุญฤทธิ์ฤทัยกุล

ภาพถ่าย: ภาพถ่ายทั้งหมดระบุแหล่งที่มาพร้อมคำบรรยายภาพไว้ในรายงาน

จัดพิมพ์โดย: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์ 0-2433-0026-7

สงวนลิขสิทธิ์

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์ฉบับนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด
ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ
การบันทึก หรือวิธีการอื่นใดโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้พิมพ์

www.amnesty.or.th

รายงานประจำปี 2554

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

สถานการณ์สิทธิมนุษยชนทั่วโลก

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล คือขบวนการเคลื่อนไหวของผู้นับถือศาสนาทั่วโลก ซึ่งมีผู้สนับสนุน สมาชิก และนักกิจกรรมมากกว่า 3 ล้านคน ร่วมรณรงค์เพื่อให้เกิดการเคารพและการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล โดยมีวิสัยทัศน์เพื่อให้บุคคลทุกคนได้รับการเคารพและปกป้องสิทธิมนุษยชนทั้งหมดตามที่บัญญัติไว้ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนสากลอื่นๆ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล มีพันธกิจในการทำวิจัยและปฏิบัติงานเพื่อป้องกันและยุติการละเมิดสิทธิมนุษยชนขั้นร้ายแรงทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นสิทธิพลเมือง สิทธิทางการเมือง สิทธิทางสังคม วัฒนธรรมและเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็นเสรีภาพในการแสดงออกและเสรีภาพในการสมาคม ไปจนกระทั่งถึงความสมบูรณ์ในร่างกายและจิตใจ สิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองจากการเลือกปฏิบัติ ไปจนกระทั่งถึงสิทธิในที่อยู่อาศัย สิทธิทั้งหลายเหล่านี้ไม่สามารถแบ่งแยกจากกัน

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้รับทุนสนับสนุนโดยส่วนใหญ่จากสมาชิกและการรับบริจาคจากสาธารณชนทั่วไป ไม่เสาะหาหรือรับทุนจากรัฐบาลใดๆ ในการทำงานตรวจสอบและรณรงค์ต่อต้านการละเมิดสิทธิมนุษยชน แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลมี

ความเป็นอิสระ ไม่ขึ้นกับรัฐบาล องค์กรทางการเมือง ผลประโยชน์ทางการเมืองหรือความเชื่อทางศาสนาใดๆ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเป็นขบวนการที่เป็นประชาธิปไตย ผู้แทนจากสำนักงานประจำประเทศทุกแห่งจะเข้าร่วมการประชุมสมัชชานานาชาติ ซึ่งจัดขึ้นทุกๆ 2 ปี เพื่อร่วมตัดสินใจนโยบายสำคัญขององค์กรสมาชิกของคณะกรรมการบริหารสากลซึ่งสมัชชานานาชาติได้เลือกตั้งขึ้นมา เพื่อดำเนินการตามนโยบายที่สมัชชานานาชาติลงมติรับรอง ประกอบด้วย พิเอโตร อันโตนิโอลิ (Pietro Antonioni : อิตาลี) อุนเตีย โก (Euntae Go: เกาหลีใต้) หลุยส์ เมนดี้ (Louis Mendy: เซเนกัล) คริสติน แพมพ์ (Christine Pamp: สวีเดน – รองประธาน) ปีเตอร์ แพคค์ (Peter Pack: อังกฤษ – ประธาน) วานูสชิ ราจานายากัม วอลเตอร์ (Vanushi Rajanayagam Walters: นิวซีแลนด์) กัวดาลูเป ริวาส (Guadalupe Rivas: เม็กซิโก) เบอรันาร์ด ซินโทบิน (Bernard Sintobin: เบลเยียม เฟลมิช – เฮอร์zog) สากล) ทจาลลิง เจ. เอส. เทียมสตรา (Tjalling J.S. Tiemstra: เนเธอร์แลนด์) สมาชิกที่แต่งตั้งโดยได้รับความเห็นชอบ) และ จูลิโอ โทราเลส (Julio Torales: ปารากวัย)

“รวมตัวกันเพื่อต่อต้านความอยุติธรรม
พวกเราทำงานร่วมกันเพื่อสิทธิมนุษยชน”

ข้อมูลดิบตามรายประเทศ

ข้อมูลตามรายประเทศที่ปรากฏในรายงานฉบับนี้มีที่มาจากแหล่งข้อมูลดังต่อไปนี้:

ตัวเลขทั้งหมดเกี่ยวกับอายุขัยเฉลี่ยและอัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่ได้มาจากดัชนีพัฒนาการของมนุษย์ (Human Development Index) ของสำนักงานโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme - UNDP) หรือที่ http://hdr.undp.org/en/media/HDR_2010_EN_Complete_reprint.pdf

ตัวเลขล่าสุดที่ได้เป็นอายุขัยเฉลี่ยขณะเกิด (ปี 2553) และอัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่ (คิดเป็นร้อยละของประชากรที่มีอายุกว่า 15 ปีขึ้นไป ระหว่างปี 2548-2551) สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมโปรดดูเว็บไซต์ของ UNDP หรือ www.uis.unesco.org

ประเทศที่ UNDP จัดให้อยู่ในหมวด “พัฒนาการมนุษย์ขั้นสูง” เป็นไปตามสมมติฐานว่าประเทศนั้นมีอัตราการรู้หนังสือ 99% และเพื่อประโยชน์ของการคำนวณดัชนีพัฒนาการของมนุษย์ ในกรณีเช่นนี้ เราจะไม่ได้พิมพ์ตัวเลขดังกล่าว

ตัวเลขทั้งหมดของประชากรเป็นตัวเลขสำหรับปี 2553 และตัวเลขอัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบเป็นประมาณการระหว่างปี 2548-2553 ตัวเลขทั้งสองได้มาจากตัวชี้วัดด้านประชากร สังคม และเศรษฐกิจของกิจกรรมกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ (UN Fund for Population Activities' Demographic, Social and Economic Indicators) หรือที่ www.unfpa.org/webdav/site/global/shared/swp/2010/swop_2010_eng.pdf

ตัวเลขประชากรที่ปรากฏมีจุดประสงค์เพียงเพื่อแสดงจำนวนของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาต่าง ๆ ที่เราได้อธิบายถึง แอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนลตระหนักถึงข้อจำกัดของตัวเลขเหล่านั้น และไม่ต้องแสดงจุดยืนเกี่ยวกับคำถามอย่างเช่น กรณีที่เป็นพื้นที่ที่มีความขัดแย้ง หรือการเลือกตั้งออกหรือผนวกรวมประชากรบางกลุ่ม

หัวข้อของข้อมูลในบางประเทศในรายงานอาจไม่เชื่อมโยงกับหัวข้อด้านบนทั้งหมด เหตุที่เป็นเช่นนี้มีที่มาจากเหตุผลหลายประการ รวมทั้งความไม่สมบูรณ์ของข้อมูลที่ได้จากหน่วยงานองค์การสหประชาชาติดังที่กล่าวถึงข้างต้น

ตัวเลขที่แสดงเหล่านี้เป็นตัวเลขล่าสุดที่ได้ขณะที่จัดพิมพ์รายงาน และนำมาใช้เพื่อสนับสนุนบริบทของรายงานเท่านั้น สืบเนื่องจากความแตกต่างของวิธีการเก็บข้อมูลและความทันสมัยของข้อมูลดิบเหล่านี้ การนำข้อมูลมาเปรียบเทียบระหว่างประเทศควรทำด้วยความระมัดระวัง

สารบัญ

นักเคลื่อนไหวใช้เครื่องมือใหม่ เพื่อท้าทายการปราบปราม	9
<i>โดย ซาลิล เซตตี (SALIL SHETTY) เลขาธิการ</i>	

ส่วนที่ 1: ภาพรวมของภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก	21
--	----

ส่วนที่ 2: ข้อมูลประเทศ	33
กัมพูชา	34
จีน	37
อินเดีย	43
อินโดนีเซีย	48
ลาว	52
มาเลเซีย	54
พม่า	57
ฟิลิปปินส์	62
สิงคโปร์	65
ไทย	66
ติมอร์-เลสเต	70
เวียดนาม	72

AMNESTY INTERNATIONAL REPORT 2011
รายงานประจำปี 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
สถานการณ์สิทธิมนุษยชนทั่วโลก

11

ชาลีล เซตตี เลขาธิการ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
กล่าวถึงสิทธิมนุษยชนในประเทศจีน
ในงานสัมมนาที่จัดโดย แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
นอร์เวย์ ณ กรุงออสโล เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2553

นักเคลื่อนไหวใช้เครื่องมือใหม่ เพื่อท้าทายการปราบปราม

ซาลิล เซตตี (Salil Shetty) เลขาธิการ

ปี 2554 อาจเป็นปีที่น่าจดจำว่าเป็นต้นธารของนักเคลื่อนไหวและผู้สื่อข่าวที่ใช้เทคโนโลยีใหม่เพื่อพูดความจริงต่อผู้มีอำนาจ และทำหน้าที่ส่งเสริมการเคารพต่อสิทธิมนุษยชน อีกทั้งยังเป็นปีที่รัฐบาลที่มุ่งปราบปรามประชาชนต้องเผชิญหน้ากับความจริงที่ว่าเวลาของพวกเขาเหลือน้อยลงทุกที

ข้อมูลเป็นที่มาของอำนาจ ดังนั้นสำหรับผู้เคลื่อนไหวเพื่อท้าทายการใช้อำนาจอย่างมิชอบของรัฐและสถาบันอื่น ๆ นับเป็นช่วงเวลาที่น่าตื่นเต้นนับแต่ก่อตั้งองค์กรมาเมื่อครึ่งศตวรรษที่แล้ว แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนลได้เห็นและมีส่วนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในการต่อสู้เพื่อช่วงชิงอำนาจระหว่างผู้มุ่งละเมิดสิทธิผู้อื่นกับผู้กล้าหาญและมีความคิดสร้างสรรค์ที่พยายามเปิดโปงการกระทำผิดของพวกเขา ในฐานะที่เป็นขบวนการที่ใส่ใจและมุ่งคุ้มครองบุคคลที่ถูกเอาเปรียบ เราจึงมุ่งมั่นสนับสนุนนักเคลื่อนไหวที่เห็นว่าโลกควรเป็นพื้นที่ที่ข่าวสารเผยแพร่อย่างเสรีเป็นที่ๆ พวกเขาสามารถใช้สิทธิของตนเพื่อแสดงความเห็นต่างได้อย่างสงบโดยปราศจากการควบคุมของรัฐ

เป็นเวลา 50 ปีมาแล้วที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนลได้สำรวจขอบเขตของเทคโนโลยีที่จะช่วยให้เสียงของผู้ไร้อำนาจและผู้ที่ถูกละเมิดดังมากขึ้น เราได้ใช้ทั้งเทคโนโลยีต่างๆ ทั้ง โทรศัพท์ การถ่ายเอกสาร โทรสาร ไปจนถึงสัญญาณวิทยุ โทรศัพท์ ดาวเทียม โทรศัพท์ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์และอินเทอร์เน็ต เพื่อช่วยนำการเคลื่อนไหวของมวลชนได้ เครื่องมือเหล่านี้ได้ช่วยสนับสนุนการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน แม้ว่าในฝั่งของรัฐบาลพยายามอย่างยิ่งที่จะควบคุมกระแสข่าวสารและปิดกั้นการสื่อสารเหล่านี้

ในปีนี้ วิกิลีกส์ (Wikileaks) ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่เผยแพร่ข้อมูลที่ได้รับมาจากหลายแหล่งข่าว เริ่มตีพิมพ์เอกสารหลายแสนชิ้นที่นายแบรดลีย์ แมนนิง (Bradley Manning) อายุ 22 ปี นักวิเคราะห์ข่าวกรองของกองทัพสหรัฐฯ เป็นผู้ดาวน์โหลดมา ในปัจจุบัน เขาถูกควบคุมตัวเพื่อรอการไต่สวน และอาจต้องโทษจำคุกกว่า 50 ปีหากถูกลงโทษในข้อหาเป็นสายลับ และข้อหาอื่น ๆ

วิกิลีกส์ทำให้เกิดพื้นที่ที่เข้าถึงได้ง่าย เพื่อให้ผู้ที่ต้องการแจ้งข้อมูลทั่วโลกสามารถแสดงพลัง โดยการเผยแพร่และตีพิมพ์เอกสารของทางการที่ถูกปิดลับหรืออ้างว่าเป็นข้อมูลลับ ตั้งแต่ต้นแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ยอมรับว่าวิกิลีกส์มีบทบาทส่งเสริมการรณรงค์เพื่อสิทธิมนุษยชน ในช่วงที่วิกิลีกส์ตีพิมพ์ข้อมูลเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิในประเทศเคนยา เมื่อปี 2552

แต่มันทำให้นักข่าวหนังสือพิมพ์แบบอนุรักษและนักวิเคราะห์การเมือง ต้องสำรวจข้อมูลดิบมากมายเหล่านี้ วิเคราะห์และจำแนกส่วนที่เป็นหลักฐานของอาชญากรรมและการละเมิดสิทธิที่เกิดขึ้นจากเอกสารเหล่านั้น เมื่อมีข้อมูลเหล่านี้อยู่ในมือ นักเคลื่อนไหวทางการเมืองก็ใช้เครื่องมือสื่อสารใหม่ ๆ ที่หาได้ง่ายทั้งทางโทรศัพท์มือถือและเครือข่ายสังคมออนไลน์ เพื่อระดมประชาชนทั่วไปให้เข้าร่วมในการเรียกร้องความรับผิดชอบ

ตัวอย่างที่น่าสนใจและน่าเศร้าของอำนาจของปฏิบัติการระดับบุคคล ที่กระจายเพิ่มขึ้นผ่านการใช้เครื่องมือใหม่ๆ เหล่านี้ ได้แก่เรื่องราวของ นายมะหะหมัด บัวซีซี (Mohamed Bouazizi) โดยในเดือนธันวาคม 2553 มะหะหมัด บัวซีซี ซึ่งเป็นพ่อค้าเร่ในเมืองซิดี บูซิด ประเทศตูนีเซียได้จุดไฟเผาตัวเองนอกอาคารเทศบาลเมือง เพื่อประท้วงต่อการคุกคามและข่มขู่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ความยากลำบากทางเศรษฐกิจและแสดงถึงความรู้สึกไร้พลังที่เขาได้รับเช่นเดียวกับเยาวชนคนอื่นๆ ในประเทศตูนีเซีย

การกระทำที่เกิดจากความเศร้าโศกและความท้อแท้ของเขา ได้กลายเป็นข่าวสารที่เผยแพร่ไปทั่วประเทศ ผ่านโทรศัพท์มือถือและอินเทอร์เน็ต ซึ่งปลุกเร้าให้เห็นต่างที่ความเข้มข้นยิ่งขึ้น จนนำไปสู่การคัดค้านรัฐบาลเผด็จการของประเทศอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน มะหะหมัด บัวซีซีเสียชีวิตจากการเผาตัวเอง แต่ความโกรธของเขายังดำรงอยู่ต่อไปดังจะเห็นได้จากอารมณ์ความรู้สึกของผู้ที่ออกมาประท้วงทั่วประเทศ นักเคลื่อนไหวในตูนีเซีย ทั้งที่เป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน สมาชิกพรรคฝ่ายค้าน และกลุ่มเยาวชน รวมทั้งผู้นำการเคลื่อนไหวผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ ต่างได้เข้าร่วมการชุมนุมประท้วงเพื่อสนับสนุนความโกรธแค้นของนายมะหะหมัด บัวซีซี ทั้งคนหนุ่มสาวและผู้สูงอายุต่างใช้เครื่องมือใหม่ๆ เหล่านี้เพื่อท้าทายรัฐบาลที่มุ่งปราบปรามประชาชน

รัฐบาลตูนิเซียตอบโต้ด้วยการปิดกั้นสื่ออย่างเข้มงวด และปิดกั้นการใช้ อินเทอร์เน็ตของบุคคลทั่วไป แต่ข่าวสารก็ยังแพร่ออกไปอย่างรวดเร็ว เนื่องจากการใช้ประโยชน์ของเทคโนโลยีสมัยใหม่ ผู้ประท้วงแสดงออกอย่าง ชัดเจนว่า ความโกรธแค้นของพวกเขาเป็นผลมาจากการปราบปรามอย่าง โหดร้ายของรัฐบาลต่อผู้ที่กล้าหาญท้าทายระบอบเผด็จการ รวมทั้งการ สูญเสียโอกาสทางเศรษฐกิจอันเนื่องมาจากการคอร์รัปชันของรัฐบาล

ในเดือนมกราคม ไม่ถึงหนึ่งเดือนหลังจากการดิ้นรนครั้งสุดท้ายของ นายมะหะหมัด บัวซีซี รัฐบาลของประธานาธิบดีเบนอาลี (Zine El 'Abidine Ben 'Ali) ก็ล่มสลายลง ตัวเขาได้หนีออกจากประเทศไปลี้ภัยอยู่ที่ กรุงเจ็ดดาว์ ประเทศซาอุดีอาระเบีย ประชาชนชาวตูนิเซียเฉลิมฉลองการ ยุติลงของระบอบที่ไร้การตรวจสอบที่ดำเนินมากกว่า 20 ปี เป็นการวางทาง นำไปสู่การฟื้นฟูรัฐบาลที่มาจาก การเลือกตั้งที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วม และเคารพสิทธิของประชาชน

การล่มสลายของรัฐบาลนายเบนอาลี ส่งผลกระทบที่ออกไปทั่วภูมิภาคและ ทั่วโลก รัฐบาลที่พึ่งพาการทรมานและการปราบปรามเพื่อกดดันผู้ที่เห็นต่าง รัฐบาลที่ร่ำรวยขึ้นจากการคอร์รัปชันและการเอาตัวเอาเปรียบทางเศรษฐกิจ อดไม่ได้ที่จะต้องเหลียวไปมองดูข้างหลัง ส่วนชนชั้นนำในประเทศและ รัฐบาลต่างประเทศที่ส่งเสริมการสถาปนาระบอบที่ไม่ชอบธรรมเหล่านี้ โดยอ้างว่าต้องการให้เกิดประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน ต่างตระหนัก ตกใจไปตามๆ กัน

ไม่นานนักเหตุการณ์ที่ตูนิเซียก็ส่งผลสะเทือนไปยังประเทศอื่นๆ ประชาชน ทั้งในจอร์แดน แอลจีเรีย เยเมน บาห์เรน ลิเบีย และอียิปต์...ต่างออกมา ชุมนุมประท้วง

แม้ว่าเครื่องมือในปี 2553 เป็นนวัตกรรมใหม่ แต่ความซับซ้อนใจยังเป็น เรื่องเดิมๆ กล่าวคือการมุ่งแสวงหาชีวิตที่ดีดำรงอยู่อย่างมีศักดิ์ศรี มีสิทธิ อย่างเต็มที่ทั้งด้านความเป็นพลเรือน วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง และ สังคม นักเคลื่อนไหวทั่วโลกซึ่งต้องเผชิญกับการคุกคามและการคุมขัง การ ทรมาน และความโหดร้ายมาเป็นเวลานาน เพียงเพราะการแสดงความคิดเห็น และความเชื่อทางการเมืองหรืออัตลักษณ์ของตน เริ่มเล็งเห็นโลกที่เป็นไปได้ โลกที่ประชาชนมีเสรีภาพปราศจากความกลัว โลกที่ประชาชนมีส่วนร่วม ทางการเมืองอย่างจริงจัง เป็นที่ชัดเจนจากข้อความที่โพสต์ขึ้นมาจาก อินเทอร์เน็ตว่า การขาดโอกาสด้านเศรษฐกิจเป็นประสบการณ์ร่วมกันของ ประชาชนจำนวนมากในภูมิภาคนี้ และเป็นประสบการณ์ร่วมกันของผู้ที่ สิ้นับสนุนและให้กำลังใจต่อนักเคลื่อนไหวในตูนิเซีย

ความขัดเคืองของประชาชนที่อยู่ใต้ระบอบที่มุ่งปราบปรามไม่ใช่เรื่องที่จะ ถูกปกปิดได้อีกต่อไป อย่างเช่น กรณีของนายคาเล็ด ซาอิด (Khaled Said) ที่อียิปต์ซึ่งเสียชีวิตจากการทำร้ายร่างกายโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจสองนาย

ระหว่างอยู่ในร้านอินเทอร์เน็ตที่กรุงอเล็กซานเดรียเมื่อเดือนมิถุนายน 2553 การเสียชีวิตของเขาทำให้ประชาชนโกรธแค้น เมื่อมองย้อนหลังไปเหตุการณ์นี้ก็เป็นปัจจัยกระตุ้นตั้งแต่ช่วงแรกๆ และนำไปสู่การชุมนุมประท้วงครั้งใหญ่ ในปี 2554 มีการตั้งข้อหาตำรวจว่าจับกุมและทรมานเขาอย่างไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่ไม่ใช่ข้อหาในฐานะเป็นผู้รับผิดชอบต่อการเสียชีวิตของเขา ที่อหฺร่านเจ้าหน้าที่ของรัฐควบคุมการเข้าถึงข้อมูลจากแหล่งข่าวภายนอกประเทศ รวมทั้งทางอินเทอร์เน็ต เนื่องจากกระแสความไม่พอใจที่เกิดขึ้นภายหลังการเลือกตั้งในปี 2552 ที่มีการประท้วงคัดค้านและความไม่พอใจในยังดำรงอยู่รวมทั้งบาดแผลที่เกิดจากการปราบปรามผู้ชุมนุมประท้วงอย่างโหดร้าย

ที่ประเทศจีน รัฐบาลพยายามปกปิดเรื่องราวของชายหนุ่มที่ขั้บรถขณะมาจนเป็นเหตุให้ผู้หญิงเสียชีวิตหนึ่งคนและมีผู้ได้รับบาดเจ็บอีกหนึ่งคน เมื่อตำรวจจะเข้ามาจับกุม เขาก็ตะโกนอ้างความสัมพันธ์ของเขากับเจ้าหน้าที่ตำรวจระดับสูง เสียงตะโกนของเขาที่ว่า "พ่อผมคือหลี่จิ่ง" สะท้อนถึงปัญหาการขาดความรับผิดชอบในประเทศนี้ มีผู้นำเรื่องนี้ไปเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตแล้วซ้ำอีกทั่วประเทศจีน แม้ทางการจะพยายามควบคุมจำกัดอย่างเต็มที่

สำหรับนักการเมืองที่อ้างว่าสิทธิทางพลเรือนและการเมืองสำคัญเหนือสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม หรือการอ้างในทางตรงข้ามเป็นที่ชัดเจนว่านักเคลื่อนไหวได้แสดงความคับข้องใจอันเนื่องมาจากการขาดโอกาสทางการเมืองและทางเศรษฐกิจ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าข้อขัดแย้งของสิทธิทั้งสองประการไม่ได้มีอยู่จริง และการพูดเช่นนั้นเป็นการละเลยต่อชะตากรรมของประชาชนนับล้านหรือหลายพันล้านทั่วโลกที่ไม่มีสิทธิทั้งสองประการเลย

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเริ่มต้นจากการเป็นหน่วยงานที่อุทิศเพื่อสิทธิของนักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึก เราตระหนักมาเป็นเวลานานแล้วถึงความสำคัญที่จะต้องให้ความสำคัญกับการละเมิดที่เกิดขึ้น อันเป็นแรงกระตุ้นให้นักเคลื่อนไหวเขียนจดหมายประท้วงและเข้าร่วมในการชุมนุมเพื่อหาทางยุติการควบคุมตัวและการละเมิดสิทธิต่อนักเคลื่อนไหว เครือข่ายสังคมออนไลน์อาจเป็นเรื่องใหม่ แต่เป็นเครื่องมือที่สำคัญและทรงพลัง และสนับสนุนความสามัคคีและการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในบรรดานักกิจกรรมที่ได้รับผลกระทบ และอยู่ภายใต้ระบอบการปกครองที่ละเมิดสิทธิทั่วโลก

การรั่วไหลของข้อมูลและการเปิดโปง

ในเดือนกรกฎาคม วิกิลีกส์และหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่หลายฉบับ เริ่มตีพิมพ์เอกสารเกือบ 100,000 ชิ้นที่เกี่ยวข้องกับสงครามในอัฟกานิสถาน และจุดชนวนให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่อเนื้อหา ความชอบด้วยกฎหมาย และผลกระทบจากการรั่วไหลของข้อมูลเหล่านี้ เอกสารเหล่านี้ให้ข้อมูลที่มีคุณค่าเพื่ออธิบายถึงการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่มีการเก็บข้อมูลโดยนักเคลื่อนไหว

เพื่อสิทธิมนุษยชนและผู้สื่อข่าว รวมทั้งการละเมิดที่รัฐบาลอัฟกานิสถาน และนาโต้ต่างปฏิเสธ แต่หน่วยงานสิทธิมนุษยชนก็ต้องตกใจเมื่อกลุ่ม ฏอเลียบันประกาศว่า พวกเขาจะอ่านข้อมูลจากเอกสารในวิกิลีกส์ และจะลงโทษชาวอัฟกานิสถานที่เคยร่วมมือกับรัฐบาลอัฟกานิสถาน หรือร่วมมือกับผู้สนับสนุนจากต่างประเทศ เช่นเดียวกับเครื่องมืออื่นๆ เทคโนโลยีใหม่ ก็มีทั้งคุณและโทษ วิกิลีกส์จึงดำเนินการเพื่อประกันว่าการเผยแพร่เอกสารในอนาคตจะเป็นไปตามหลักการ “ไม่ก่อให้เกิดอันตราย” ซึ่งมีการยึดมั่นมาเป็นเวลานาน และเป็นพื้นฐานการทำงานของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ในช่วงกว่า 50 ปีที่ผ่านมา

รายงานประจำปี 2554

แอมเนสตี้

อินเตอร์เนชั่นแนล

คำนำ

รัฐบาลประเทศต่างๆ ที่ถูกกล่าวหาว่าเกี่ยวข้องกับการละเมิดสิทธิ ได้ใช้ลูกไม้เก่าๆ โดยอ้างว่าเอกสารที่บรรยายถึงการละเมิดและความล้มเหลวของรัฐบาลที่รั่วไหลออกมานั้น เป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของชาติ จึงถือได้ว่าผิดกฎหมาย โดยภาพรวมรัฐต่างๆ ได้เพิกเฉยต่อการเปิดโปงหลักฐานที่สนับสนุนอาชญากรรมตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ และยังเผยแพร่เห็นว่าพวกเขาไม่ได้ใส่ใจสอบสวนต่อคดีอาชญากรรมเหล่านี้ และไม่ได้หาทางฟ้องร้องดำเนินคดีต่อผู้ที่มีส่วนรับผิดชอบเลย

ในเดือนตุลาคม วิกิลีกส์ได้เผยแพร่เอกสารเกือบ 400,000 ชิ้นที่เกี่ยวข้องกับสงครามในอิรัก แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลและหน่วยงานสิทธิมนุษยชนอื่นๆ ก็ได้ชี้ให้เห็นอีกครั้งว่า แม้รัฐบาลที่ถูกกล่าวหาจะพยายามอ้างถึงความมั่นคงของประเทศ แต่พวกเขาก็ละเลยความรับผิดชอบที่จะต้องสอบสวนและฟ้องร้องดำเนินคดีต่อผู้ที่มีส่วนรับผิดชอบต่ออาชญากรรมสงครามและอาชญากรรมอื่นๆ ตามกฎหมายระหว่างประเทศ เอกสารเหล่านี้ยังเป็นการยืนยันว่ารัฐบาลเหล่านี้เพิกเฉยต่อรายงานทั้งของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลและหน่วยงานด้านสิทธิมนุษยชนอื่นๆ ที่ระบุว่ามีการละเมิด

แต่การรั่วไหลของข้อมูลก่อนหน้านี้ ก็ยังเทียบไม่ได้กับการรั่วไหลในช่วงสุดท้ายของปี 2553 ที่วิกิลีกส์และหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ห้าฉบับได้เริ่มตีพิมพ์เผยแพร่เอกสารที่เป็นข้อมูลลับจำนวน 220 ฉบับจากทั้งหมด 251,287 แต่ยังไม่รวมถึงโทรเลขทางการทูตที่เป็นความลับสุดยอดที่ส่งมาจากสถานทูตสหรัฐฯ 274 แห่งทั่วโลก ตั้งแต่ช่วงวันที่ 28 ธันวาคม 2509 จนถึง 28 กุมภาพันธ์ 2553 ตามการวิเคราะห์ของผู้สื่อข่าวอาวุโสและผู้จัดทำเว็บไซต์อกที่แม้จะใหม่แต่ก็มีความกระตือรือร้น พบว่าข้อมูลใหม่เหล่านี้มีส่วนกระตุ้นการเคลื่อนไหวของขบวนการที่มีอยู่และทำให้มีผู้มาเข้าร่วมมากขึ้น

แรงสั่นสะเทือนทั่วโลก

กรณีของวิกิลีกส์ทำให้เกิดมุมมองที่แตกต่างกัน ผู้วิจารณ์บางส่วนมองว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสภาวะของ “สูญญากาศทางศีลธรรม” ส่วนคนอื่นๆ มองว่าเป็นกระบวนการที่เทียบได้กับการเผยแพร่เอกสารของกระทรวงกลาโหมในอดีต (Pentagon Papers) แต่สิ่งที่ชัดเจนคือผลกระทบของการรั่วของข้อมูลเหล่านี้

แม้ว่า “การปฏิวัติดอกมะลิ” ในตูนิเซียอาจไม่เกิดขึ้นหากปราศจากการต่อสู้ เป็นเวลานานของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนที่กล้าหาญในช่วงกว่าสองทศวรรษ ที่ผ่านมา แต่แรงสนับสนุนที่เพิ่มขึ้นจากนักเคลื่อนไหวภายนอกประเทศ ก็เป็นผลมาจาก การที่ประชาชนได้เข้ามาอ่านเอกสารของวิกิลีกส์ที่เกี่ยวข้อง กับประเทศตูนิเซีย ซึ่งทำให้พวกเขาเข้าใจสาเหตุของความโกรธเคืองของ ชาวตูนิเซีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเอกสารบางส่วนเป็นหลักฐานอย่างชัดเจนว่า หลายประเทศทั่วโลกตระหนักดีถึงการปราบปรามทางการเมืองที่เกิดขึ้น รวมทั้งการขาดโอกาสด้านเศรษฐกิจ แต่ในช่วงที่ผ่านมาประเทศเหล่านั้น ส่วนใหญ่ก็ไม่ได้ปฏิบัติใดๆ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง โทรเลขที่รั่วไหล ฉบับหนึ่งแสดงให้เห็นว่าทูตชาวแคนาดา เอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกา และ เอกอัครราชทูตสหราชอาณาจักร ต่างทราบดีว่าหน่วยความมั่นคงของตูนิเซีย ได้ทรมานผู้ถูกควบคุมตัว และสัญญาที่รัฐบาลตูนิเซียให้กับตัวแทนการทูต ว่าจะไม่ทรมานผู้ถูกควบคุมตัวที่ถูกส่งกลับมายังประเทศตูนิเซีย แม้จะเป็น ข้อมูลที่มี “คุณค่า” แต่ก็เชื่อถือไม่ได้เลย และในขณะเดียวกันทาง คณะกรรมการกาชาดสากล (ICRC) ก็ไม่สามารถเข้าถึงสถานที่ควบคุมตัว ที่อยู่ภายใต้อำนาจของกระทรวงมหาดไทยเลย

ในโทรเลขที่รั่วไหลอีกฉบับหนึ่ง เอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกาบรรยายถึง สภาพเศรษฐกิจในตูนิเซียที่ขาดวันอันเนื่องมาจากการคอร์รัปชันอย่างแพร่หลาย ตั้งแต่การรีดไถของตำรวจไปจนถึงการกอบโกยของ “ครอบครัว” ซึ่งหมายถึง สมาชิกในครอบครัวของนายเบนอาลี และผู้ใกล้ชิดอื่นๆ ที่ใช้อำนาจของตน เพื่อสะสมความมั่งคั่ง

ทำให้เราต้องกลับมาพูดถึงเรื่องของนายมะหะหมัด บัวซีซีและชาวตูนิเซียอีก จำนวนมาก ซึ่งดูเหมือนจะสูญเสียความหวังในท่ามกลางการทรมาน การ เอาเปรียบทางเศรษฐกิจ การคอร์รัปชันของรัฐบาล ความทารุณของตำรวจ และการปราบปรามฝ่ายค้านทางการเมืองอย่างไม่หยุดหย่อน รวมทั้งการ ปราบปรามเสียงที่เห็นต่างอื่นๆ ในตอนนั้นเขาไม่มีช่องทางทางการเมืองอื่น ใดเพื่อเรียกร้องโอกาสทางเศรษฐกิจ และเมื่อเขาพยายามสร้างโอกาสให้กับ ตนเองด้วยการเข็นรถไปขายผลไม้และผักตามท้องถนน ตำรวจก็เข้ามายึด สินค้าของเขา และเมื่อเขาไปร้องเรียนต่อการปฏิบัติอย่างมิชอบของตำรวจ หน่วยงานทางการเมืองต่างๆ ก็ปฏิเสธที่จะรับฟังหรือดำเนินการสืบสวนตาม ข้อร้องเรียนของเขา

ข้อร้องเรียนของมะหะหมัด บัวซีซีก็ไม่ใช่เรื่องใหม่เสียทีเดียว แต่การเผา ตัวเองของเขาเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกับที่วิกิลีกส์ตีพิมพ์เอกสารแสดงให้เห็นว่า รัฐบาลประเทศตะวันตกซึ่งเป็นพันธมิตรกับรัฐบาลนายเบนอาลีนั้น ตระหนักดีถึงปัญหาเหล่านี้ แต่ก็ไม่ต้องการกดดันให้รัฐบาลตูนิเซียเคารพ สิทธิมนุษยชน เหตุการณ์ทั้งสองเมื่อผนวกกันจึงเป็นปัจจัยกระตุ้นให้เกิดการ สนับสนุนอย่างกว้างขวางต่อผู้ประท้วงในตูนิเซีย โดยเฉพาะแรงสนับสนุน จากประชาชนในประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งหลายคนต้องเผชิญอุปสรรคเดียวกัน ทำให้ไม่สามารถเข้าถึงสิทธิทางพลเรือน วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง

การตอบโต้ที่น่าสนใจ

ท่ามกลางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตูนิเซียและอียิปต์ ท่าทีของรัฐบาลในโลกตะวันตกนับว่าน่าสนใจ รัฐบาลสหรัฐฯ ได้ตัดความสัมพันธ์ที่มีมาอย่างยาวนานกับประธานาธิบดีเบนอาลีของตูนิเซีย ส่วนรัฐมนตรีต่างประเทศของฝรั่งเศสในเบื้องต้นเสนอจะช่วยเหลือรัฐบาลนายเบนอาลีเพื่อจัดการกับกลุ่มผู้ประท้วง ซึ่งนำไปสู่ความขุ่นเคืองต่อการแสดงจุดยืนเช่นนั้นในฝรั่งเศส หลังจากที่นายเบนอาลีหลบหนีออกไปจากตูนิเซียแล้ว รัฐบาลฝรั่งเศสจึงแสดงจุดยืนสนับสนุนกลุ่มผู้ประท้วงในที่สุด ในท่ามกลางการประท้วงแบบเดียวกันที่อียิปต์ รัฐบาลสหรัฐฯ และประเทศในยุโรปหลายแห่ง ดูเหมือนจะตกใจจนทำอะไรไม่ถูก และในเบื้องต้นก็ไม่ได้แสดงท่าทีสนับสนุนข้อเรียกร้องของกลุ่มผู้ประท้วงเพื่อให้ประธานาธิบดีมูบารัคออกจากตำแหน่ง

ในช่วงที่ผ่านมา รัฐบาลสหรัฐฯ ได้ลงทุนอย่างมากเพื่อสร้างเสถียรภาพให้กับรัฐบาลนายมูบารัค แม้จะมีหลักฐานมากมายที่ชี้ให้เห็นถึงความทารุณโหดร้ายของเขาในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา ซึ่งในความเป็นจริงแล้วรัฐบาลประเทศต่างๆ ทั่วโลกที่อ้างว่าส่งเสริมคุณค่าของสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตย ต่างก็เคยให้การสนับสนุนอย่างชัดเจนต่อผู้นำทางการเมืองไม่ว่าจะเป็นนายมะหะหมัดฮอสนี มูบารัคแห่งอียิปต์ และนายเบนอาลีแห่งตูนิเซีย ทั้งๆ ที่รู้้อย่างแจ่มแจ้งว่าบุคคลเหล่านี้เป็นคนที่ขี้ฉ้อ กดขี่ และเพิกเฉยต่อสิทธิของพลเมืองตนเอง อันที่จริงเหตุการณ์สังตวันกโทษเพื่อไปทรมานในประเทศอื่นของสหรัฐฯ (renditions) ซึ่งเกิดขึ้นในยุครัฐบาลนายคลินตัน ก็เป็นการส่งตวันกโทษไปทรมานที่อียิปต์นั่นเอง และประเทศนี้ก็มีชื่อเสียงเกี่ยวกับการทรมานอย่างเป็นระบบ หลักฐานที่แสดงถึงความหน้าไหว้หลังหลอกซึ่งมีข้อมูลสนับสนุนจากโทรเลขทางการทูตมากมายที่เผยแพร่โดยวิกิลีกส์ เปิดโปงพฤติกรรมของรัฐบาลเหล่านี้ และทำให้เกิดข้อสงสัยต่อเจตจำนงของพวกเขาที่มีต่อสิทธิมนุษยชน สุดท้าย ความกล้าหาญของผู้ประท้วงอย่างสงบที่เอาชีวิตเข้าแลกในกรุงไคโรและเมืองอื่นๆ ก็กลายเป็นแรงกดดันที่ประธานาธิบดีมูบารัคและพันธมิตรยากจะต้านทานได้

ในท่ามกลางกระแสการรั่วไหลของโทรเลขทางการทูต รัฐบาลประเทศต่างๆ พยายามหาหนทางที่จะเอาผิดทางอาญากับวิกิลีกส์ (และนายแบรดลีย์แมนนิง) การตอบโต้เช่นนี้ทำให้เกิดปัญหาหลายประการ รัฐบาลสหรัฐฯ ที่มุ่งมั่นเอาผิดกับวิกิลีกส์อย่างเต็มที่ กลับแสดงทัศนคติที่ต่างไปในกรณีที่เป็นการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับประเทศอื่นๆ ที่ไม่ใช่ประเทศตน ในเดือนมกราคม 2553 รัฐมนตรีต่างประเทศของสหรัฐฯ แสดงสุนทรพจน์ที่มุ่งส่งเสริมให้รัฐบาลทั่วโลกรับประกันว่า พลเมืองของตนจะต้องเข้าถึงอินเทอร์เน็ต และเปรียบเทียบการเซ็นเซอร์ทางอินเทอร์เน็ตว่าเป็นเหมือนกำแพงเบอร์ลิน “ในอดีตการเผยแพร่ข้อมูลไม่ได้ทำอย่างเสรีเช่นนี้” ฮิลลารี คลินตัน (Hillary Clinton) กล่าว “แม้ในประเทศเผด็จการ เครือข่ายข้อมูลช่วยให้ประชาชนค้นพบความจริงใหม่ๆ และทำให้รัฐบาลต้องรับผิดชอบมากขึ้น”

เธอยังพูดต่อไปอีกว่าในระหว่างการเดินทางไปเยือนประเทศจีนของ นายบาร์ค โอบามาเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2552 นายโอบามาได้กล่าว “ปกป้องสิทธิของประชาชนที่จะเข้าถึงข้อมูลอย่างเสรี และกล่าวด้วยว่า ยิ่งการเผยแพร่ข้อมูลเป็นไปอย่างเสรีมากเพียงใด สังคมก็จะยิ่งเข้มแข็งมากขึ้น นายโอบามาชี้แจงให้เห็นว่าการเข้าถึงข้อมูลจะช่วยให้ประชาชนกดดันให้รัฐบาลต้องรับผิดชอบ นำไปสู่ความคิดใหม่ๆ และส่งเสริมความริเริ่ม สร้างสรรค์”

แต่รัฐบาลสหรัฐฯ ก็ไม่ใช่รัฐบาลเดียวที่ต้องการให้อินเตอร์เน็ตดำเนินไปตามระบบที่ต้องการ หรือมีความพยายามใช้เทคโนโลยีทางคอมพิวเตอร์เพื่อ ละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัว ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตเผยให้เห็นความต้องการของรัฐบาลที่จะควบคุมการเข้าถึงข้อมูล โดยมีความพยายามเซ็นเซอร์ผู้ใช้ อินเทอร์เน็ตเมื่อผู้มีอำนาจมองว่าเนื้อหาเหล่านั้นเป็นภัยคุกคาม แม้ว่าพวกเขาจะมีศักยภาพในการเจาะระบบและติดตามข้อมูลอยู่แล้ว

แต่ดูเหมือนรัฐบาลประเทศต่างๆ ไม่ได้อยู่ในสภาพที่จะสามารถทำได้ แม้ จะต้องการให้เป็นเช่นนั้นก็ตาม ที่ประเทศจีน“กำแพงไฟร์วอลล์ที่ยิ่งใหญ่” (Great Firewall) มีบทบาทสำคัญที่มุ่งทำลายการพูดคุยอย่างเสรีทาง อินเทอร์เน็ต คนที่ละเมิดกฎเกณฑ์ต่างก็ถูกคุกคามหรือคุมขัง ยกตัวอย่าง เช่น ในเดือนกรกฎาคม 2553 นายไฮรัต นียัต (Hairat Niyaz) บรรณาธิการ เว็บไซต์และผู้สื่อข่าวชาวอุยกูร์ ได้ถูกศาลสั่งจำคุกเป็นเวลา 15 ปีฐาน “คุกคามความมั่นคงของประเทศ” โดยพยานหลักฐานที่ใช้ในศาล คือ บทสัมภาษณ์ที่เขาให้กับสื่อจากต่างชาติ รวมทั้งบทความแปลที่เผยแพร่ ทางอินเทอร์เน็ตซึ่งเกี่ยวกับข้อเรียกร้องขององค์กรชาวอุยกูร์ในต่างประเทศ ที่กระตุ้นให้มีการประท้วงต่อการปฏิบัติของรัฐบาล ในกรณีนี้คนงานชาวจีน อันได้บุกเข้าไปทำร้ายคนงานชาวอุยกูร์ เป็นเหตุให้ชาวอุยกูร์อย่างน้อย สองคนเสียชีวิตในเมืองเฉากวน มณฑลทกวางตั้ง ภาคใต้ของจีน รวมทั้งตัว อย่างอื่นๆ อีก แต่แม้จะมีเทคโนโลยีที่ทันสมัย ทางการเงินก็ไม่สามารถปราบปราม หรือบางครั้งก็เพียงพลาให้กับผู้ใช้อินเทอร์เน็ต เหมือนม้าพยศที่ยังปราบไม่ได้ ตามคำพูดของเยานี ซานเชส (Yoani Sanchez) บล็อกเกอร์ ชาวคิวบา

หลิวเสี่ยวโปเป็นนักวิชาการและเป็นผู้ร่วมเขียนธรรมนูญ 08 ที่แสดงความเห็นต่างทางการเมือง เขาได้รับอิทธิพลจากการเคลื่อนไหวของปัญญาชน ในยุโรปตะวันออก ในช่วงที่ต่อสู้กับระบอบเผด็จการคอมมิวนิสต์ในระหว่าง ทศวรรษ 1970 และ 1980 พวกเขาได้รับประโยชน์จากเทคโนโลยีใหม่ๆ เช่นกัน ทั้งเครื่องถ่ายเอกสารและโทรทัศน์ ซึ่งช่วยให้เผยแพร่แนวคิดและ การทำหาย และที่สุดก็นำไปสู่การโค่นล้มรัฐบาลที่ละเมิดสิทธิประชาชน

หลิวเสี่ยวโปเป็นบุคคลที่ชาวจีนทั่วไปคงไม่ค่อยรู้จัก แม้ภายหลังที่ศาลตัดสิน ลงโทษจำคุกเขาเป็นเวลา 11 ปีเมื่อวันคริสมาสต์ในปี 2552 แต่เมื่อเขาได้ รับการประกาศให้รับรางวัลโนเบล สาขาสันติภาพ เมื่อเดือนตุลาคม 2553

นักเคลื่อนไหวทางอินเทอร์เน็ตทั่วโลกก็พยายามโน้มน้าวเพื่อให้คนรู้จักบทบาทของเขามากขึ้น

ส่วนรัฐบาลจีนเองก็พยายามปิดกั้นการพูดคุยเหล่านี้ พวกเขาต้องตกใจกับกระแสสนับสนุนอย่างแพร่หลายที่มีต่อผู้ชายที่พวกเขาประกาศอย่างเป็นทางการว่าเป็น “ผู้ทรยศ” ทางกรจีนได้ปิดกั้นการค้นหา คำว่า “เก้าอี้ว่าง” ซึ่งเป็นคำที่ชาวจีนจำนวนมากเริ่มใช้เพื่อเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงการที่หลิวเสี่ยวโปได้รับการประกาศเกียรติคุณในระหว่างพิธีมอบรางวัลที่กรุงออสโล

ก่อนจะเกิดเหตุการณ์วิกิลีกส์ ดูเหมือนรัฐบาลเชื่อว่าตนเองยังเป็นฝ่ายได้เปรียบ แต่เมื่อบริษัทต่างๆ ที่เคยสนับสนุนวิกิลีกส์ได้ถอนตัวออกไป ซึ่งไม่เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นผลมาจากการกดดันของรัฐบาลหรือไม่ บริษัทและรัฐบาลที่มุ่งประณามวิกิลีกส์ก็ตกเป็นเป้าโจมตีของนักเจาะระบบทั่วโลก

การทำงานมากขึ้นของนักเจาะระบบและการเผยแพร่ข้อมูลอย่างต่อเนื่อง แม้รัฐบาลจะพยายามใช้อำนาจคุกคามและแสดงความโกรธเคือง แสดงให้เห็นว่าวิกิลีกส์ได้เปลี่ยนกติกาของเกมในการควบคุมข้อมูลข่าวสารใหม่ ทั้งยังแสดงให้เห็นถึงทัศนะ “การไม่ยอมจำนนเป็นนักโทษ” ของบรรดานักเจาะระบบที่คุกคามความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยของบุคคล

แสวงหาจุดสมดุล เสี่ยงเดือน

ดังที่เราเคยเห็นมาก่อนแล้ว หากเราไม่สามารถหาจุดสมดุลระหว่างความต้องการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารกับสิทธิของบุคคล ก็อาจก่อให้เกิดปัญหาขึ้นมาได้ ในเดือนสิงหาคมผู้หญิงสองคนได้แจ้งข้อหาทางอาญาต่อนายจูเลียน อัสซันจ์ (Julian Assange) ผู้ก่อตั้งวิกิลีกส์ ตามกฎหมายว่าด้วยความผิดทางเพศของสวีเดน นักเจาะระบบได้ตีพิมพ์เผยแพร่ชื่อและข้อมูลส่วนบุคคลของผู้หญิงทั้งสองคนนี้ และสื่อมวลชนก็ประณามว่าพวกเธอเป็นเครื่องมือให้กับรัฐบาลสหรัฐฯ และสวีเดน เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่า แม้ในโลกใหม่ของอินเทอร์เน็ต ผู้หญิงก็ยังคงถูกปฏิบัติเหมือนคนที่ต่ำกว่า หรือแย่ยิ่งกว่านั้นอาจเรียกได้ว่าเป็นความเสียหายต่างตอบแทนที่เหมาะสม (collateral damage) สิ่งที่ต้องกล่าวให้ชัดเจนได้แก่ ผู้หญิงทั้งสองคนมีสิทธิที่จะให้เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนตามข้อกล่าวหาของตนอย่างเต็มที่ และหากมีพยานหลักฐานเพียงพอก็ควรมีการฟ้องร้องดำเนินคดีต่อผู้ถูกกล่าวหา ในขณะที่จูเลียน อัสซันจ์ก็ควรได้รับการปฏิบัติตามหลักการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ และได้รับการคุ้มครองตามกระบวนการด้านกฎหมายที่เหมาะสมและมีการไต่สวนคดีอย่างเป็นธรรม

กฎหมายสิทธิมนุษยชนวางหลักการที่ชัดเจนในเรื่องนี้ รัฐบาลต้องดำเนินการอย่างโปร่งใส และอาจจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น (และสิทธิที่จะได้รับและส่งต่อข้อมูล) ได้เฉพาะเพื่อส่งเสริมการเคารพต่อสิทธิหรือชื่อเสียงของบุคคลอื่น และเพื่อคุ้มครองความมั่นคงของประเทศ ความสงบเรียบร้อย

รายงานประจำปี 2554

แอมเนสตี้

อินเทอร์เน็ตขั้นแนว

หน้า

สุขภาพหรือศีลธรรมอันดีของสังคมเท่านั้น ข้ออ้างของรัฐบาลที่ว่าความมั่นคงของประเทศเป็นเหตุผลสากลที่สามารถใช้เพื่อจำกัดข้อมูลข่าวสารเป็นสิ่งที่ไม่ชอบธรรม โดยเฉพาะในกรณีที่การควบคุมจำกัดเช่นนั้นเป็นการกระทำเพื่อปิดกั้นการละเมิดต่อกฎหมายด้านสิทธิมนุษยชนและมนุษยธรรม แต่อาการหน้าไหว้หลังหลอกและการหลอกลวงของรัฐบาลย่อมไม่ใช่เหตุผลที่ชอบธรรมที่สนับสนุนการเจาะระบบสำนักงานอัยการ และละเมิดความเป็นส่วนตัวของใจทักที่เป็นผู้หญิงในกรณีนี้ได้

อนาคตของยุคดิจิทัลเพื่อสิทธิมนุษยชน

อนาคตของอินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีการสื่อสารไม่ใช่เรื่องมหัศจรรย์หรือคาดการณ์ได้ เทคโนโลยีไม่ได้เคารพหรือทำลายสิทธิมนุษยชน แต่ยังคงเป็นเครื่องมือที่ถูกใช้ทั้งฝ่ายที่ต้องการทำลายความอยู่ดีมีสุขทั่วโลก และผู้ที่ต้องการควบคุมการเข้าถึงข้อมูลและการปราบปรามสิ่งที่เห็นต่าง อย่างเช่น สถานีวิทยุ FM และโทรศัพท์มือถือในแอฟริกาที่มีส่วนในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนมากกว่าเครื่องมือแบบดั้งเดิมอื่นๆ เช่นเดียวกับ การใช้ประโยชน์จากรายงานของประชาชน (crowdsourcing) ในรูปแบบใหม่ของเว็บไซต์ Ushahidi.com ในเคนยา ทำให้เห็นโอกาสใหม่ๆ ที่จะป้องกันความขัดแย้ง

เทคโนโลยียอมสนองประโยชน์ของผู้ที่ควบคุมมันได้ ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะมีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมสิทธิหรือทำลายสิทธิ เราต้องตระหนักว่าอำนาจในโลกมีลักษณะไม่สมมาตร กล่าวคือความสามารถของรัฐบาลและสถาบันต่างๆ ที่จะใช้เทคโนโลยีอย่างมีขอบและในลักษณะเอารัดเอาเปรียบ จะยังคงมีเหนือกว่านักเคลื่อนไหวในระดับรากหญ้า ผู้รณรงค์สิทธิมนุษยชนที่ถูกคุกคาม ผู้ที่ต้องการส่งสัญญาณเตือนอย่างกล้าหาญ และบุคคลที่รู้ถึงถึงความยุติธรรมและต้องการแสวงหาข้อมูล หรือต้องการบรรยายและเก็บข้อมูลความอยู่ดีมีสุขโดยใช้เทคโนโลยีเหล่านั้น

สำหรับการถกเถียงเกี่ยวกับบทบาทของวิกิพีเดียที่เผยแพร่เอกสาร โดยแทบไม่ได้คำนึงถึงความปลอดภัยของบุคคลที่ถูกพาดพิงถึง และการถกเถียงกันเกี่ยวกับคดีความผิดทางเพศที่มีต่อนายจูเลียน อัสซันจ์ ทำให้เกิดปัญหายุ่งยากด้านศีลธรรม แต่ก็ไม่ใช่กรณีที่จะใช้หลักศีลธรรมมาตัดสินได้ง่ายๆ อย่างเช่น กรณีการเผยแพร่เอกสารของกระทรวงกลาโหมในอดีต สำหรับผู้ที่เห็นว่าการกระทำของวิกิพีเดียผิดศีลธรรม ก็ควรตระหนักว่าเมื่อผู้ที่ควรพูดความจริงต่อผู้มีอำนาจทำหน้าที่เช่นนั้นไม่ได้ ผู้ที่ต้องเผชิญกับการละเมิดสิทธิจากผู้มีอำนาจทุกเมื่อเชื่อวัน ย่อมจะให้ความสำคัญกับบทบาทของวิกิพีเดีย ซึ่งเป็นความหวังสุดท้ายของพวกเขาเพื่อจะให้เกิดความรับผิดชอบ การเปิดโปงข้อมูล ไม่ว่าจะกระบวนการเปิดโปงนั้นจะมีความลับสัน มีลักษณะคุกคาม และอาจส่งผลกระทบต่อในด้านลบอยู่บ้างก็ตาม

อย่างไรก็ตาม ช่วงเวลาเหล่านี้เป็นช่วงเวลาที่มีหัตถกรรมสำหรับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลและนักเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชนอื่นๆ ซึ่งเห็นโอกาส

จากเทคโนโลยีที่จะสามารถเปิดโปงความจริง และสามารถพูดคุยกันโดยไม่ต้องถูกปิดกั้นจากรัฐได้ และยังเป็นเทคโนโลยีที่เชื่อมโยงพวกเราข้ามพรมแดน ลองจินตนาการถึงความเป็นไปได้ที่มนุษย์จะอยู่ร่วมกันในโลกที่แบนราบอย่างแท้จริง กล่าวคือการที่มนุษย์ทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูลได้อย่างจริงจัง ทำให้ประชาชนสามารถเข้าร่วมการตัดสินใจที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตของพวกเขา และการที่ไม่ปล่อยให้ความอยุติธรรมเกิดขึ้นอย่างไม่มีการทำหาย

ในปี 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลจะฉลองโอกาสครบรอบ 50 ปี แต่ในยุคก่อนหน้านั้น มีผู้วิจารณ์ที่บอกว่าหน่วยงานของเราเป็น "ผู้บ้าคลั่งที่ยิ่งใหญ่หน่วยหนึ่งในยุคนั้น" แต่ขบวนการของเราได้เริ่มต้นจากเสียงเรียกร้องให้มีปฏิบัติการเล็กๆ ของนายปีเตอร์ เบนเนนสัน (Peter Benenson) ทนายความชาวอังกฤษ ที่เรียกร้องให้สังคมนะถึง "นักโทษที่ถูกลืม" แร้งบนศาลใจของเขาเกิดขึ้นเมื่อทราบว่ายาวชนชาวโปรตุเกสสองคนถูกคุมขังเพียงเพราะชนแก้วฉลองเสรีภาพ

โชคดีสำหรับนักโทษที่ถูกลืมอีกหลายพันคนที่ "คนบ้า" เช่นนี้ไม่เพียงจะเติบโตขึ้น แต่ยังคงมีบทบาทร่วมกับกลุ่มพันธมิตรที่จะส่งเสริมสิทธิการเข้าถึงข้อมูลและเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น เราได้ร่วมมือรณรงค์จนเป็นเหตุให้มีการปล่อยตัวนักโทษด้านในธรรมชาติหลายพันคน รวมทั้งเอลเลน เซอร์ลีฟ จอห์นสัน (Ellen Sirleaf Johnson) และอีกหลายคนที่ได้กลายเป็นผู้นำประเทศ เราได้ร่วมมือกันเรียกร้องจนนำไปสู่การปล่อยตัวนางองซาน ซูจี เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2553 ซึ่งแสดงให้เห็นอีกครั้งว่าความพยายามอย่างมุ่งมั่นจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในเชิงบวก เราได้ร่วมมือกันปกป้องชีวิตมกมาย โดยเฉพาะนักเคลื่อนไหวสองคนที่ทำหายหน่วยรักษาความปลอดภัยของบริษัททำเหมืองที่พยายามกำจัดกลุ่มนักเคลื่อนไหวที่พร้อมจะเสียสละตนเองในการพูดความจริงกับผู้อำนาจ

ห้าสิบปีผ่านไป โลกได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก แต่เหตุปัจจัยที่ผลักดันให้บุคคลรวมตัวกันต่อต้านความ อยุติธรรมและคุ้มครองสิทธิของเพื่อนมนุษย์โดยไม่คำนึงว่าเขาจะเป็นใคร ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

ในวาระครบรอบครั้งนี้จึงเป็นเวลาที่เราคควรทบทวนรำลึกว่า การทำงานร่วมกันของบุคคลสามารถส่งผลกระทบต่อได้มากมายเพียงใด หากเพียงสมาชิกแต่ละคนของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลซึ่งมีอยู่กว่าสามล้านคน พยายามชักชวนให้บุคคลอื่นอีกเพียงหนึ่งคนเข้าร่วมการทำงานของเราเพื่อความยุติธรรม เราก็สามารถเพิ่มผลกระทบต่อเป็นสองเท่าได้ ดังที่เราเห็นในตะวันออกกลาง ความร่วมมือกันของบุคคลเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมขึ้นพื้นฐาน ย่อมมีพลังที่นำไปสู่การโค่นล้มรัฐบาลเผด็จการได้

ยังมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่บุคคลที่เคารพอธิปไตยและเสรีภาพต้องทำงานร่วมกันทั้งภายในและระหว่างประเทศ เนื่องจากรัฐบาลยังคงมุ่งคุกคามผู้ที่

ทำทนายการใช้อำนาจอย่างฉ้อฉลของตนต่อไป ในขณะที่ผู้ซึ่งกล้าหาญ
และมุ่งมั่นเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพของตน รัฐบาล กลุ่มติดอาวุธ บริษัท
และหน่วยงานระหว่างประเทศ ต่างก็พยายามหลีกเลี่ยงการตรวจสอบ
และความรับผิดชอบ

เราได้รับแรงบันดาลใจจากการปล่อยตัวคอร์ดอวองซานซูจี ความกล้าหาญ
ของหลิวเสี่ยวโป ความยืนหยัดของนักโทษด้านมนุษยธรรมสำนักหลายพันคน
ความกล้าหาญของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนนับไม่ถ้วน และความเป็นเอกภาพ
ของพวกเขาในท่ามกลางวิกฤตการณ์ต่างๆ เรายังได้รับแรงบันดาลใจ
จากสามัญชนชาวตุรกีเชื้อหลายแสนคนที่รับทราบถึงเรื่องราวอันน่าเศร้าของ
มะหะหมัด บัวซีซี และร่วมกันส่งเสริมให้ความเชื่อของเขาดำรงอยู่ต่อไป
และพากันออกมาประท้วงต่อต้านอำนาจที่ฉ้อฉลและนำไปสู่การเสียชีวิต
ของเขา ที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เรามุ่งมั่นที่จะเพิ่มพลังการต่อสู้
ของขบวนการสิทธิมนุษยชนระดับโลก และการต่อสู้ที่ช่วยให้บุคคลไม่รู้สึกลี้
โดดเดี่ยว ไม่รู้สึกท้อถอย และไม่รู้สึกสิ้นหวัง

AMNESTY INTERNATIONAL REPORT 2011
รายงานประจำปี 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
ส่วนที่ 1: ภาพรวมของภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

11

င်းပြည်ရဲ့ ချက်နာတို့ထောက်ပံ့ပြီး၊ ပြင်
ဆောင်ရွက်ကြ မိုလ်ချုပ်အောင်

ผู้นำฝ่ายสนับสนุนประชาธิปไตยพม่า คอว์ อองซาน ซูจี
พักท่ายผู้สนับสนุน หลังจากเธอได้รับการปล่อยตัว
จากการถูกกักบริเวณภายในบ้าน ณ กรุงย่างกุ้ง
ประเทศพม่า เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2553
ประมาณการว่าภายในปี 2553 จำนวนนักโทษการเมือง
ในพม่ามีมากถึง 2,200 คน และส่วนใหญ่ถือเป็นนักโทษ
ฆโนธรรมสำนึก

© APFA

© APFA

เอเชีย-แปซิฟิก

“ผมเป็นผู้บริสุทธิ์ ผมจะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเอง ผมจะเดินหน้า และทำงานเพื่อสิทธิมนุษยชนและสิทธิด้านสุขภาพของชุมชนที่อาศัย ในรัฐฉันตัดสินใจต่อไป ไม่ว่าจะมีความกดดันต่อตนเองรวมทั้งต่อผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนคนอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม” นพ.พิณายัก เสน (Dr Binayak Sen) กล่าวกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2553

ในภูมิภาคซึ่งมีประชากรเกือบสองในสามของโลกและครอบคลุมหนึ่งในสามของเส้นรอบวงโลก ผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนเพียงไม่กี่คนเช่น พินายัก เสน ก็ยังเป็นข่าวพาดหัวต่อไป และสร้างผลกระทบในระดับประเทศและผลกระทบต่อภูมิศาสตร์การเมือง อันเนื่องมาจากความกล้าหาญที่จะพูดความจริงกับผู้มีอำนาจ ซึ่งเหตุการณ์ในปี 2553 เน้นให้เห็นบทบาทที่สำคัญของประชาชนผู้กล้าหาญที่เรียกร้องศักดิ์ศรีและความเคารพในสิทธิมนุษยชนมากขึ้น และก็ชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่ผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนเหล่านี้ต้องจ่ายให้กับการทำงานดังกล่าว รวมทั้งมีความจำเป็นที่ประชาคมโลกควรส่งกำลังใจให้พวกเขาต่อไป

ในช่วงห้าสิบปีที่ผ่านมา แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้อุทิศตนเพื่อปกป้องสิทธิของผู้ที่ถูกควบคุมตัวเพียงเพราะความเห็นที่แตกต่างของตน รัฐบาลประเทศต่างๆ ในเอเชีย-แปซิฟิกยังคงมีแนวโน้มตอบโต้ผู้ที่วิจารณ์ด้วยการข่มขู่คุกคาม การจับกุมคุมขัง การปฏิบัติที่โหดร้าย และกระทำการสังหาร รัฐบาลมุ่งปราบปรามโดยไม่แยกแยะระหว่างผู้ที่เรียกร้องเพื่อสิทธิทางพลเรือนและการเมืองของตน กับผู้ที่เรียกร้องเพราะถูกละเมิดสิทธิด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

มีข่าวดีในปี 2553 โดยเมื่อกลางเดือนพฤศจิกายน ประชาชนทั่วโลกร่วมกับประชาชนชาวพม่าได้เฉลิมฉลองโอกาสที่ดอว์อองซานซูจีได้รับการปล่อยตัวเนื่องจากคำสั่งกักบริเวณสิ้นสุดลง หลังจากที่เธอต้องใช้เวลากว่า 15 ปีจาก

21 ปีที่ผ่านมาอยู่ภายใต้การควบคุมตัวในหลายรูปแบบ

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เป็นเรื่องน่าเสียดายที่องซานซูจีเป็นผู้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพที่ยังมีชีวิตอยู่เพียงคนเดียวที่ต้องถูกควบคุมตัวเมื่อเดือนธันวาคมเธอมีชะตากรรมในช่วงสั้นๆ คล้ายกับหลิวเสี่ยวโป นักประพันธ์และฝ่ายค้านที่ต้องรับโทษคุมขังในประเทศจีนในฐานะที่เป็นผู้ร่างธรรมนูญ 08 (Charter '08) ซึ่งเป็นคำแถลงเรียกร้องความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมจากรัฐบาลจีน

องซานซูจี หลิวเสี่ยวโป และพินายัก เสนต่างเป็นสัญลักษณ์การต่อต้านความอยุติธรรมและความไร้ศักดิ์ศรี ชะตากรรมของพวกเขาสะท้อนถึงชะตากรรมของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนอีกหลายพันคนที่ตกเป็นเหยื่อการคุกคามของรัฐบาลในภูมิภาคนี้

รัฐบาลจีนได้ตอบโต้ด้วยการพยายามผลักดันให้รัฐบาลนอร์เวย์ยกเลิกการประกาศเกียรติคุณเช่นนี้ให้แก่หลิวเสี่ยวโป แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ ในเวลาต่อมารัฐบาลจีนจึงบังคับและชักชวนให้รัฐบาลอื่นๆ ไม่ส่งตัวแทนเข้าร่วมพิธีมอบรางวัล สุดท้ายพิธีได้จัดขึ้นและมีผู้เข้าร่วมมากมาย ในขณะที่นายหลิวยังคงต้องทนทุกข์ทรมานในเรือนจำ ส่วนภรรยาของเขาคือนางหลิวเสี่ยวก็ถูกกักบริเวณในบ้าน สมาชิกในครอบครัวและนักกิจกรรมคนอื่นๆ ก็ถูกห้ามไม่ให้เดินทางไปกรุงออสโลเพื่อเป็นตัวแทนในการรับรางวัลหรือเข้าร่วมในกิจกรรมครั้งนี้ เป็นเหตุให้หลิวเสี่ยวโปเป็นผู้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพคนแรกที่ไม่สามารถเดินทางไปรับรางวัลได้ด้วยตนเอง นับแต่ปี 2479 ซึ่งรัฐบาลนาซีแห่งเยอรมนีห้ามไม่ให้ Carl von Ossietzky เข้าร่วมพิธีการครั้งนั้น ดังที่คณะกรรมการรางวัลโนเบลเลือกหลิวเสี่ยวโปให้เป็นผู้รับรางวัลตลอดจนทำที่ไม่พอใจของรัฐบาลจีน เน้นให้เห็นความพยายามมากขึ้นที่จะปิดปากฝ่ายค้านในช่วงสามปีที่ผ่านมา

ปีที่แล้วสิ้นสุดลงพร้อมคำตัดสินลงโทษของศาลประจำรัฐในอินเดียต่อพินายัก เสน ท่านจึงเป็นนักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึก ซึ่งเป็นแพทย์และนักเคลื่อนไหวที่วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลอินเดียและกลุ่มติดอาวุธลัทธิเหมาที่เป็นต้นเหตุให้ความรุนแรงลุกลามบานปลายในภาคกลางของอินเดีย การไต่สวนคดีต่อเขามีสาเหตุมาจากการเมือง และกระบวนการไต่สวนก็มีข้อบกพร่องร้ายแรง โดยเฉพาะข้อบกพร่องด้านพยานหลักฐาน ทำให้เกิดความเสียหายอย่างกว้างขวางจากนักสังเกตการณ์ทั้งภายในและนอกประเทศ อย่างไรก็ตามศาลประจำรัฐฮัตติสครห์ได้สั่งลงโทษจำคุกตลอดชีวิตต่อพินายัก เสนในข้อหาก่อการกบฏ ในลักษณะเดียวกับที่รัฐบาลจอร์จอร์ดิอังกฤษใช้กฎหมายฉบับนี้เพื่อทำลายมหาตมาคานธี

องซานซูจี หลิวเสี่ยวโป และพินายัก เสน ต่างเป็นสัญลักษณ์การต่อต้านความอยุติธรรมและความไร้ศักดิ์ศรี และยังเป็นผู้ที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากการถูกควบคุมตัว พวกเขาต่างก็เป็นบุคคลที่นานาชาติให้ความใส่ใจและได้รับประโยชน์จากความใส่ใจเช่นนั้น แต่ทุกท่านก็เป็นผู้เสียหายจากการละเมิดของรัฐบาล สมาชิกในครอบครัวและเพื่อนฝูงต่างต้องประสบภัยคุกคามและการข่มขู่ประการต่างๆ ในทำนองเดียวกัน พวกเขาทั้งหลายเหล่านั้นมีชะตากรรมไม่ต่างไปจากนักเคลื่อนไหวและผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนอีกหลายพันคน ซึ่งตกเป็นเหยื่อของภัยคุกคามจากรัฐบาลในภูมิภาคเอเชีย-

แปซิฟิก เพียงแต่พวกเขาอีกหลายพันคนนั้นไม่ได้รับความสนใจจากนักเขียน พาดหัวข่าว และผู้กำหนดนโยบาย

เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น

แม้จะเป็นการมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปี 2553 อย่างหายากๆ จะพบว่า ผู้สื่อข่าวและนักเคลื่อนไหวหลายคนทั่วภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกต่างต้อง เสี่ยงชีวิตและประสบการณ์ยากลำบากจากการทำหน้าที่ที่ท้าทายรัฐบาล และผู้มีอำนาจต่างๆ ที่เป็นการปฏิบัติตามภารกิจของตนเพื่อคุ้มครองสิทธิ และศักดิ์ศรีของบุคคลทุกคน เป็นเหตุให้บุคคลจำนวนมากที่ใช้สิทธิของตน เพื่อแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี ต้องถูกละเมิดทั้งสิทธิในฐานะพลเรือนและ สิทธิในการการเมือง ในทางตรงข้ามการละเมิดสิทธิทางพลเรือนและ สิทธิทางการเมืองได้กลายเป็นข่าวพาดหัว แต่กลับไม่มีการรายงานถึงสาเหตุ ที่ซับซ้อนกว่านั้น ซึ่งเกี่ยวข้องกับสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม อันเป็นต้นตอที่มาของการร้องเรียนและการวิพากษ์วิจารณ์

ไม่ว่าการคัดค้านต่อรัฐบาลจะเกิดด้วยเหตุผลใด รัฐบาลส่วนใหญ่ในภูมิภาค นี้มีแนวโน้มที่จะห้ามไม่ให้มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ และไม่ใส่ใจต่อความ แตกต่างทางการเมือง ศาสนา ชาติพันธุ์ และวัฒนธรรม รัฐบาลประเทศ ต่างๆ ทั่วทั้งภูมิภาคยังคงยึดมั่นอย่างเหนียวแน่นต่อหลักการ “ความมั่นคง แห่งชาติ” หรืออ้างว่าต้องคุ้มครองความสงบเรียบร้อยและความเป็นปึกแผ่น ของประเทศ และใช้เป็นเหตุผลเพื่อปราบปรามฝ่ายที่คัดค้านตน

รัฐบาลประเทศเกาหลีเหนือซึ่งต้องเผชิญปัญหาด้านเศรษฐกิจที่รุนแรงและ ปัญหาทางการเมืองที่มีเพิ่มขึ้นกับประเทศเพื่อนบ้าน ยังคงควบคุมการ สื่อสารใดๆ ในประเทศอย่างเข้มงวด วิถีชีวิต มันทราบรณ์ ผู้รายงานพิเศษ ด้านเกาหลีเหนือแห่งองค์การสหประชาชาติซึ่งดำรงตำแหน่งจนครบวาระ กล่าวว่า “ประเทศเกาหลีเหนือไม่ให้ความเคารพใดๆ ต่อสิทธิมนุษยชน อันเป็นที่ยอมรับในระดับสากลเลย ไม่มีการอนุญาตให้มีการแสดง ความคิดเห็นอย่างเสรีหรือการรวมตัวของภาคประชาสังคม ทั้งยังมีการลงโทษ อย่างรุนแรงต่อผู้ที่รับข้อมูลสนเทศจากแหล่งข่าวอื่นที่ไม่ได้รับอนุญาตจาก รัฐบาล อย่างเช่น การรับฟังวิทยุคลื่นสั้น”

มีไม่กี่รัฐบาลที่พยายามรักษาระดับการควบคุมการรับฟังความเห็นและ การแสดงความคิดเห็นของพลเมืองตนเอง แม้แต่ในพม่า รัฐบาลก็ยังพยายาม ปฏิรูปสภาพลักษณะที่เสียหายของตน (ทั้งในและนอกประเทศ) ด้วยการจัดให้ มีการเลือกตั้งเมื่อเดือนพฤศจิกายน และได้สถาปนาผู้ปกครองที่เป็นพลเรือน ขึ้นแทนผู้ปกครองที่เป็นทหาร (แม้ว่าสมาชิกคณะปกครองชุดใหม่จะเป็น คนเดียวกับคณะผู้ปกครองชุดเดิมอยู่บ้าง) คนจำนวนมากมองว่าการ เลือกตั้งที่ผ่านมาเต็มไปด้วยปัญหา เนื่องจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งถูกปฏิเสธไม่ให้มีโอกาสวิพากษ์วิจารณ์อนาคตของประเทศตนเอง รวมทั้งยังมีการสั่งห้าม ไม่ให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลในการเข้าสู่สนามแข่งขัน

ภาพรวมของภูมิภาค เอเชีย-แปซิฟิก

**รัฐบาลจีนแสดงให้เห็นถึง
ความไม่ยอมอดทนต่อ
การวิพากษ์วิจารณ์ของ
สาธารณะ และความ
หวาดกลัวว่าพลเมืองของ
ตนเองจะมีบทบาทมากขึ้น
ในการปกครองตนเอง**

รัฐบาลพม่าอาจพยายามบรรเทาแรงกดดันจากนานาชาติและเสียงวิจารณ์จากภูมิภาค ด้วยการปล่อยตัวองซานซูจีเพียงหนึ่งสัปดาห์หลังจัดให้มีการเลือกตั้ง แต่การควบคุมตัวนักโทษอีกหลายพันคนต่อไป เป็นประจักษ์พยานถึงความไม่จริงใจของรัฐบาล นักโทษหลายคนอยู่ในสภาพการจจำที่เลวร้าย เป็นที่ทราบกันมาเป็นเวลานานแล้วว่า ทางทหารพม่าได้คุมขังนักโทษการเมืองประมาณ 2,200 คน หลายคนเป็นผู้สนับสนุนอุดมการณ์ของทั้งองซานซูจีและพรรคการเมืองของเธอ อันได้แก่ พรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย จากการศึกษาของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ในปี 2553 พบว่ารัฐบาลทหารพม่าได้ตรวจสอบและลงโทษฝ่ายที่คัดค้านตน โดยเฉพาะสมาชิกกลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งเป็นผู้ที่เสียเปรียบด้านอำนาจ และรัฐบาลยังได้เวนคืนที่ดินและบังคับใช้แรงงานพวกเขา

ในประเทศส่วนใหญ่ของภูมิภาคนี้ รัฐบาลต่างพยายามควบคุมเสียงวิจารณ์แม้ว่ารูปแบบการแสดงความเห็นทั้งแบบใหม่และเก่าได้แพร่กระจายทั่วไป ยกตัวอย่างเช่น ในเวียดนาม ศาลได้สั่งลงโทษนักเคลื่อนไหวสิทธิกว่าคน โดยผ่านการไต่สวนที่เต็มไปด้วยข้อบกพร่อง เพียงเพราะพวกเขาแสดงเสียงวิจารณ์ต่อนโยบายของรัฐบาลอย่างสันติ หลายคนถูกโทษตามข้อกล่าวหาที่คลุมเครือและตามกฎหมายที่มีกฤษฎีกาความผิดอย่างหลวมๆ โดยมักอ้างถึง “ความมั่นคงแห่งชาติ”

รัฐบาลจีนยังคงรักษาแรงกดดันต่อชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ส่วนน้อยบางกลุ่มต่อไป โดยเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์ทิเบต กลุ่มอุยกูร์ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวมุสลิมที่อยู่ในแคว้นซินเจียงอันอุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากร กว่าหนึ่งปีที่ผ่านไป หลังเหตุการณ์จลาจลที่รุนแรงในซินเจียง รัฐบาลจีนยังคงเดินหน้าปราบปรามนักเคลื่อนไหวชาวอุยกูร์ รวมทั้งผู้ที่วิพากษ์วิจารณ์พฤติกรรมของรัฐบาล โดยอ้างว่า เป็นยุทธวิธีเพื่อปราบปรามภัยคุกคามจาก “ลัทธิจ้วงจาบ” (splittism) และอ้างว่าเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงแห่งชาติโดยใช้เหตุผลที่คลุมเครือและไม่หนักแน่น

เสียงวิจารณ์รัฐบาลจีนที่มาจากกลุ่มชาติพันธุ์ใดๆ มักนำไปสู่การปราบปรามที่รุนแรง รัฐบาลจีนไม่สามารถปฏิบัติตามได้แม้จะใช้ตัวชี้วัดที่ตนเองเป็นผู้กำหนดขึ้นมาตามแผนปฏิบัติการด้านสิทธิมนุษยชนระยะสองปีที่สิ้นสุดลงเมื่อปี 2553 ตรงข้ามกับการวิพากษ์วิจารณ์จากสาธารณะที่เพิ่มขึ้นในมวลชนแบบเก่า เช่น หนังสือพิมพ์ และเครือข่ายสังคมทางอินเทอร์เน็ต เสียงที่เรียกร้องให้มีรัฐบาลที่เป็นตัวแทนของประชาชนมากขึ้นยังคงถูกควบคุมจำกัดอย่างเข้มงวด รัฐบาลจีนแสดงให้เห็นอีกครั้งถึงความไม่ยอมอดทนต่อเสียงวิจารณ์จากสาธารณะ ไม่ว่าจะเสียงวิจารณ์จากสื่อมวลชนและภาคประชาสังคม ทั้งยังกลัวอย่างยิ่งที่จะยอมให้พลเมืองของตนเองมีบทบาทมากขึ้นในการปกครอง

ประเทศไทยซึ่งได้ชื่อว่ามีโครงสร้างที่ส่งเสริมความเป็นอิสระของสื่อมากกว่าประเทศเพื่อนบ้านในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ก็ต้องเผชิญกับการควบคุม

ภาพรวมของภูมิภาค เอเชีย-แปซิฟิก

ที่เพิ่มขึ้นของรัฐต่อการแสดงความเห็นอย่างเสรี ในท่ามกลางการลุกฮือทางการเมืองและความรุนแรงตามท้องถนน ในช่วงที่มีการประท้วงที่รุนแรง และมีคนเข้าร่วมจำนวนมากที่กรุงเทพฯ รัฐบาลได้ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินและสั่งห้ามเข้าเว็บไซต์หลายพันแห่ง มีการสั่งปิดเว็บไซต์หลายพันแห่งโดยอ้างว่าเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงแห่งชาติ หรือมีเนื้อหาดูหมิ่นองค์พระมหากษัตริย์ซึ่งเป็นการละเมิดกฎหมายหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ ซึ่งเป็นกฎหมายที่รุนแรงของประเทศ

อินเดียเคยมีความภาคภูมิใจเป็นเวลายาวนานต่อสื่อมวลชนที่เข้มแข็ง และระบบกฎหมายที่ทรงพลัง เป็นรากฐานให้อินเดียได้ชื่อว่าเป็นประเทศประชาธิปไตยที่ใหญ่ที่สุดในโลก อย่างไรก็ตาม รัฐบาลอินเดียกลับอ้างข้อกล่าวหาที่ไร้เหตุผลและไร้ข้อมูลสนับสนุนเพื่อเอาผิดกับพินายัก เสนและประชาชนอีกหลายร้อยคน ซึ่งถูกจองจำในแค้วนจัมมูและแคชเมียร์ที่เต็มไปด้วยปัญหา รัฐบาลอ้างว่าพวกเขาเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงแห่งชาติจากการประท้วงที่รุนแรงขึ้นต่อระบอบปกครองที่เข้มงวดในแค้วนแห่งนี้ เป็นเหตุให้รัฐบาลอินเดียควบคุมตัวผู้ต้องสงสัยหลายสิบคน โดยใช้คำสั่งควบคุมตัวของฝ่ายบริหารและไม่ได้คำนึงถึงกระบวนการทางกฎหมายที่เหมาะสมเลย

พลเมืองของประเทศในเอเชียใต้อื่นๆ ต่างก็เผชิญกับการควบคุมเสรีภาพในการแสดงความเห็นอย่างเข้มงวด ที่ศรีลังกา การควบคุมผู้สื่อข่าวและภาคประชาสังคมยังคงดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ภายหลังจากประธานาธิบดีมหินทรา ราซปักษา ชนะการเลือกตั้งครั้งใหม่เมื่อเดือนมกราคม ผู้สื่อข่าวและนักเคลื่อนไหวที่ต่อต้านรัฐบาลรายงานว่าต้องเผชิญการข่มขู่คุกคาม พวกเขาอ้างถึงเหตุการณ์หลายครั้งที่มีกองกำลังซึ่งเชื่อว่าเป็นของรัฐบาลได้ทำการคุกคาม ควบคุมตัว หรือลักพาตัวผู้สื่อข่าว ในทำนองเดียวกัน ผู้สื่อข่าวในอัฟกานิสถานก็ต้องเผชิญการคุกคามและการทำร้ายจากทั้งกลุ่มของรัฐและกลุ่มอื่นๆ มากขึ้น โดยเฉพาะในช่วงที่มีการเลือกตั้งที่มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์มากมาย แต่อย่างน้อยในพื้นที่ของอัฟกานิสถานที่อยู่ใต้การควบคุมของรัฐบาลผู้สื่อข่าวยังคงทำหน้าที่อย่างกล้าหาญแม้จะต้องเผชิญการคุกคามและการควบคุมตัวโดยพลการของทางการ แต่โชคร้ายที่ในพื้นที่หลายแห่งของประเทศกลุ่มภูอลิบันและกลุ่มต่อต้านรัฐบาลอื่นๆ ยังคงสั่งห้ามไม่ให้มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ใดๆ

ในหลายกรณีที่รัฐบาลไม่ได้แทรกแซงเสรีภาพในการแสดงความเห็นโดยตรง พวกเขา ก็แทบไม่ได้ทำอะไรเพื่อคุ้มครองผู้สื่อข่าวหรือพื้นที่สำหรับวาทกรรมของสาธารณะเช่นกัน กว่าหนึ่งปีที่ผ่านไปหลังเหตุการณ์สังหารหมู่ผู้สื่อข่าว 33 คนในฟิลิปปินส์ คดีความที่มีต่อผู้ถูกกล่าวหา ยังคงดำเนินต่อไป ในขณะที่พยานรายงานว่าต้องเผชิญการข่มขู่คุกคามประการต่างๆ ปากีสถานเป็นประเทศที่คนทำงานด้านสื่อ 19 คนถูกทำร้ายจนเสียชีวิตในปี 2553 ส่วนใหญ่จะไม่ปรากฏผู้ทำร้ายที่ชัดเจน และเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแตกต่างกัน โดยมีกรกล่าวหาว่าคนร้ายเป็นทั้งกลุ่มภูอลิบันในปากีสถานไปจนถึงกลุ่มศาสนา

รายงานประจำปี 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

หัวรุนแรง รวมทั้งหน่วยข่าวกรองของรัฐบาลที่ทำงานอย่างลึกลับ รัฐบาล
แทบไม่ได้ทำอะไรเพื่อคุ้มครองผู้สื่อข่าว ไม่มีการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ
แต่ถึงจะต้องเผชิญการทำร้ายเช่นนี้ ผู้สื่อข่าวในปากีสถานจำนวนมากยังคง
เสี่ยงภัยที่จะรายงานถึงปัญหามากมายที่เกิดขึ้นในประเทศนี้

ปีที่แล้วเป็นปีที่ปากีสถานต้องเผชิญกับภัยพิบัติทางธรรมชาติอย่างรุนแรง
อันเนื่องมาจากอุทกภัยที่ไม่คาดหมายเมื่อเดือนกรกฎาคมและสิงหาคม
เป็นเหตุให้พื้นที่เกือบหนึ่งในห้าของประเทศถูกน้ำท่วม ส่งผลกระทบต่อ
ประชาชนกว่า 20 ล้านคน ภัยพิบัติครั้งนี้ทำให้ความทุกข์ยากของชาว
ปากีสถานหลายล้านคนรุนแรงขึ้น นอกเหนือไปจากปัญหาความรุนแรง
ที่เกิดขึ้นจากความขัดแย้ง การถูกบังคับโยกย้ายและปัญหาความยากจน
ที่รุนแรง ที่ภาคตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศ เจ้าหน้าที่ทหารมักละเมิด
กฎหมายของสงครามและกฎหมายด้านสิทธิมนุษยชน มีการจับกุมพลเรือน
โดยพลการ และการสังหารนอกกระบวนการกฎหมายผู้ที่ต้องสงสัยว่า
เกี่ยวข้องกับกลุ่มก่อความไม่สงบ กลุ่มกฏอิลบันและกลุ่มก่อความไม่สงบ
อื่นๆ ก็ยังคงลงโทษอย่างโหดร้ายต่อพลเรือน พวกเขาพุ่งเป้าโจมตีไปที่
พลเรือนและทรัพย์สินของพลเรือน รวมทั้งโรงเรียน และใช้ระเบิดพลีชีพ
เพื่อโจมตีเมืองที่สำคัญ เป็นเหตุให้พลเรือนเสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บ
หลายร้อยคน ที่เมือง Balochistan มีการค้นพบซากศพที่เต็มไปด้วยรูกระสุน
ของนักเคลื่อนไหวในพื้นที่ที่หายตัวไป ญาติของผู้เสียหายและนักเคลื่อนไหว
กล่าวว่าซากศพเหล่านี้เป็นผลมาจากปฏิบัติการ "สังหารและโยนทิ้ง"
ของกองกำลังฝ่ายความมั่นคงของปากีสถาน ความทารุณเหล่านี้ยังเพิ่ม
บรรยากาศแห่งความหวาดกลัว และทำให้ชาวเมืองต้องเผชิญความทุกข์ยาก
จากการบริหารที่ผิดพลาดและการถูกผลักดันให้อยู่ชายขอบมากยิ่งขึ้น
แต่เนื่องจากการรายงานข่าวจากพื้นที่ขัดแย้งเหล่านี้ยังคงทำได้ยากและ
มีข้อมูลไม่ชัดเจน ข้อมูลที่เรานำเสนอจึงเป็นเพียงข้อมูลผิวเผินเมื่อเทียบกับ
ความทุกข์ยากที่ประชาชนในพื้นที่แห่งนี้ต้องเผชิญ

ในทำนองเดียวกัน การควบคุมจำกัดสิทธิของรัฐบาลอินเดียและความ
ไร้เสถียรภาพเป็นอุปสรรคต่อการรายงานข่าว (และการรับรู้) ถึงวิกฤตการณ์
ที่ลูกหลานบานปลายอันเนื่องมาจากการก่อความไม่สงบของกลุ่มติดอาวุธ
ลัทธิเหมาในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือของอินเดีย โดย
นายกรัฐมนตรีมันโมहन สิงห์ กล่าวว่า ปัญหาที่นี้เป็นความท้าทายร้ายแรง
สุดต่อความมั่นคงในประเทศของอินเดีย ปัญหาความยากจน การเลือก
ปฏิบัติด้านวรรณะและชาติพันธุ์ ลัทธิศาสนาและความละโมภของบรรษัท
เป็นพื้นฐานนำไปสู่วิกฤตการณ์สุญรอนระหว่างทหารของรัฐบาลและกลุ่มทหาร
บ้านกับกลุ่มหัวรุนแรงที่มีอยู่มากมายหลายกลุ่ม ในขณะที่ประชาชน
เป็นผู้รับกรรม

การละเมิดของบรรษัท

พินายัก เสน เป็นนักเคลื่อนไหวที่ชี้ให้เห็นปัญหาที่เกิดขึ้นในภาคกลางของ
อินเดียโดยเฉพาะในรัฐฉัตตีสครห์ นักเคลื่อนไหวได้ชี้ให้เห็นเป็นเวลานาน

แล้วว่าปัญหาความขัดแย้งทั่วภาคกลางของอินเดีย เป็นผลมาจากนโยบายของรัฐบาล ซึ่งทำให้เกิดความยากจน การที่รัฐบาลไม่ยอมแก้ไขปัญหานี้เนื่องจากความฉ้อฉลของบรรษัทการค้า โดยเฉพาะภายหลังเหตุการณ์ก๊าชั่วที่โรงงานยูเนียนคาร์ไบด์ ที่เมืองโฆปาลเมื่อปี 2527 และในเวลาต่อมา รัฐบาลยังมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจโดยไม่มีการปรึกษาหารือกับประชาชนในพื้นที่อย่างเพียงพอ

ในแง่ดี รัฐบาลอินเดียได้สั่งชะลอการพัฒนาโครงการเหมืองอลูมิเนียมขนาดใหญ่ของบริษัทเวทานตารีซอร์ส (Vedanta Resources) ซึ่งมาจากประเทศอังกฤษและบริษัทเหมืองแร่แห่งรัฐโอริสสา (Orissa Mining Corporation) ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจ เนื่องจากคณะกรรมการที่ภาครัฐแต่งตั้งตรวจสอบว่าทางบริษัทดำเนินการโดยไม่มีการขอความยินยอมที่เกิดจากความเข้าใจและผ่านกระบวนการที่เป็นอิสระล่วงหน้าจากชุมชนพื้นเมืองชาวอทิเวลี ซึ่งให้ความเคารพต่อพื้นที่ซึ่งมีโครงการจะทำเหมือง โดยถือเป็นศาสนสถานอันศักดิ์สิทธิ์ ถือเป็น การตัดสินใจครั้งแรกในอินเดียในลักษณะเช่นนี้ ทำให้เกิดความหวังว่ารัฐบาลอินเดียจะให้ความใส่ใจมากขึ้นต่อชาวอทิเวลี รวมทั้งประชาชนกลุ่มอื่นๆ ที่ต้องเผชิญปัญหาความยากจนในเชิงโครงสร้างและการถูกผลักให้อยู่ชายขอบ

การตัดสินใจครั้งใหม่เกี่ยวกับโครงการเวทานตารีซอร์สนี้เป็นผลมาจากการรณรงค์เข้มขันของชาวอทิเวลี ซึ่งร่วมมือกับกลุ่มต่างๆ จากนานาประเทศ รวมทั้งแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล และสามารถเอาชนะแรงกดดันจากภาคเศรษฐกิจโลกและความสัมพันธ์ระหว่างรัฐได้ ที่กรุงลอนดอนมีการประชุมผู้ถือหุ้นบริษัทเวทานตารีซอร์สเมื่อเดือนกรกฎาคม ปี 2553 นักเคลื่อนไหวได้รณรงค์โดยอ้างถึงกฎหมายระหว่างประเทศ หลักเศรษฐศาสตร์ และการสนับสนุนของผู้มีชื่อเสียง ทั้งยังทำสื่อบนร่างกายให้เป็นสีน้ำเงินเลียนแบบหนังเรื่องอวตารที่ทำรายได้สูง เพราะมีเนื้อเรื่องคล้ายคลึงกับการต่อสู้ของชาวพื้นเมืองในรัฐโอริสสากับบริษัทที่พยายามจะเข้ามาพัฒนาพื้นที่

การเข้าถึงบริการด้านสุขภาพและอัตราการเสียชีวิตของแม่

ในพื้นที่อื่นๆ การรณรงค์เพื่อคุ้มครองศักดิ์ศรีและปกป้องสิทธิของคนยากจน และคนชายขอบยังได้ผลไม่น่าพอใจนัก ที่อินโดนีเซียกลุ่มในท้องถิ่นพยายามต่อสู้กับปัญหาอัตราการเสียชีวิตของแม่ที่ค่อนข้างสูง และเมื่อเร็ว ๆ นี้มีการรณรงค์เพื่อปฏิรูปกฎหมายที่เลือกปฏิบัติ และแก้ไขทัศนคติทางสังคมที่เชื่อว่าเป็นสาเหตุของสถิติดังกล่าว แม้ว่าผู้หญิงชาวอินโดนีเซียหลายพันคนต้องเสียชีวิตโดยไม่จำเป็นเนื่องจากการตั้งครรภ์และคลอดบุตร แต่ก็เป็นเรื่องยากที่จะแสวงหาความสนับสนุนจากสาธารณะ รวมทั้งความใส่ใจของรัฐบาลที่จะหาทางแก้ปัญหา

อย่างไรก็ตาม รัฐบาลอินโดนีเซียได้แสดงเจตจำนงที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็กผู้หญิง เป็นที่ประจักษ์ว่าการต่อสู้เพื่อสิทธิของพลเมืองทำได้ยากขึ้น ในกรณีที่รัฐบาลของประเทศนั้นไม่ใส่ใจ

รายงานประจำปี 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

ภาพรวมของภูมิภาค เอเชีย-แปซิฟิก

ต่อพันธกรณีของตน

ที่เกาหลีเหนือ ประชาชนหลายล้านคนขาดแคลนอาหารและไม่สามารถเข้าถึงการดูแลสุขภาพและสุขภาพ การบริหารงานที่ผิดพลาดของรัฐบาล ประกอบกับภัยแล้งตามธรรมชาติส่งผลให้เกิดการขาดแคลนอาหารและเป็นเหตุให้ประชาชนในหลายกรณีต้องนำพืชที่ไม่สามารถกินได้มาบริโภค และต้องหาทางดิ้นรนเอาชีวิตรอดแม้จะไม่มีบริการสุขภาพขั้นมูลฐาน แม้จะประสบปัญหาเหล่านี้ รัฐบาลเกาหลีเหนือก็ยังคงกีดกันไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากนานาชาติ

อัฟกานิสถานยังคงประสบปัญหาอัตราการเสียชีวิตของแม่ที่เลวร้ายที่สุดในโลก กล่าวคือ ผู้หญิงหนึ่งในแปดคนเสียชีวิตจากอาการแทรกซ้อนเนื่องจากการตั้งครรภ์ การแต่งงานตั้งแต่วัยเยาว์โดยเฉพาะเมื่ออายุต่ำกว่า 15 ปีและการไม่สามารถเข้าถึงบริการทางการแพทย์เมื่อเกิดภาวะแทรกซ้อนอย่างรุนแรง เป็นสาเหตุสองประการที่ทำให้การแก้ปัญหาไม่สามารถทำได้ดั่งนี้

อัฟกานิสถานยังคงประสบปัญหาอัตราการเสียชีวิตของแม่ที่เลวร้ายที่สุดในโลก กล่าวคือ ผู้หญิงหนึ่งในแปดคนเสียชีวิตจากอาการแทรกซ้อนเนื่องจากการตั้งครรภ์

สภาพการณ์ที่ค่อนข้างเลวร้ายอย่างสุดโต่ง อย่างเช่น กรณีเกาหลีเหนือและอัฟกานิสถานเกิดขึ้นกับเพียงบางประเทศเท่านั้น แต่การละเมิดสิทธิมนุษยชนสากลอย่างจริงจังก็เกิดขึ้นได้แม้ในประเทศที่ร่ำรวยกว่ามาก อย่างเช่น มาเลเซีย รัฐบาลได้ละเมิดข้อห้ามสากลว่าด้วยการทรมาน โดยยังคงอนุญาตให้มีการ شکنตีประชาชนหลายพันคนที่ถูกควบคุมตัวในข้อหาละเมิดกฎหมายเข้าเมืองและผู้ที่เกี่ยวข้องทำความผิดลหุโทษอื่นๆ ตามสถิติของรัฐบาลเอง ในช่วงหนึ่งทศวรรษที่ผ่านมา มีประชาชนที่ถูก شکنตีหลายหมื่นคน การลงโทษเช่นนี้ทำให้เกิดความเจ็บปวดแสนสาหัสและทำให้เกิดแผลเป็นถาวร เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ผู้หญิงสามคนถูก شکنตีตามข้อกล่าวหาว่าละเมิดกฎหมายศาสนาหรือชารีอะห์ ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่ผู้หญิงได้รับโทษเช่นนั้น รัฐบาลมาเลเซียถึงกับมอบหมายให้แพทย์เป็นผู้สนับสนุนกระบวนการ شکنตี โดยแพทย์จะเข้ามาดูแล้วผู้ถูกลงโทษพร้อมที่จะถูกลงโทษหรือไม่ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ที่ขัดกับจรรยาบรรณของแพทย์อย่างชัดเจน รวมทั้งขัดกับพันธกรณีของแพทย์ที่จะต้องป้องกันอันตรายต่อผู้ที่อยู่ภายใต้การดูแลของตน

โซคร้ายที่แทนที่รัฐบาลจะยุติการกระทำที่น่าละอายนี้อย่างเร่งด่วน แต่รัฐบาลมาเลเซียกลับพยายามทำให้เกิดการถกเถียงในประเทศ และยังได้ห้ามการวางจำหน่ายนิตยสารใหม่ ซึ่งเป็นนิตยสารรายสัปดาห์ระหว่างประเทศ เนื่องจากมีการตีพิมพ์บทความประณามการ شکنตีในมาเลเซียว่าเป็นเหมือน “โรคระบาด”

ความยุติธรรมระดับนานาชาติ

ความสนใจจากสื่อและแรงกดดันจากสาธารณะเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่เป็นหลักประกันว่าผู้นำทั้งหลายจะปฏิบัติกรอย่างสอดคล้องและรับผิดชอบต่อหลักสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ การที่รัฐบาลควบคุมจำกัดและ

คอยสอดส่องสื่อ ซึ่งให้เห็นถึงความสำคัญของความพยายามที่จะอยู่ร่วมเป็น สักขีพยานในเหตุการณ์และการรายงานความจริง แต่หากไม่มีกลไกเพื่อ เปลี่ยนข้อมูลเหล่านี้ให้เป็นความยุติธรรม ผู้มีอำนาจก็ยังคงมีโอกาส ลอยนวลพ้นผิดต่อไป ในปี 2553 ตราซึ่งความยุติธรรมในเอเชีย-แปซิฟิก ยังคงไม่สมดุลมากนักและมีแนวโน้มจะปกป้องผู้กระทำความผิด

รัฐบาลศรีลังกาใช้เวลาในปีที่ผ่านมาเพื่อหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ อาชญากรรมสงครามและการละเมิดสิทธิมนุษยชน ที่เกิดขึ้นพร้อมกับ ความขัดแย้งอันยาวนาน และยุติลงภายหลังกองทหารของรัฐสามารถ กวาดล้างกลุ่มติดอาวุธกลุ่มพยัคฆ์พิธูแลมได้อย่างสิ้นซาก (กลุ่มติดอาวุธ กลุ่มนี้ก็มีส่วนรับผิดชอบต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนหลายครั้ง) ซึ่งเป็น ผลให้พลเรือนหลายพันคนเสียชีวิต ได้รับบาดเจ็บและถูกควบคุมตัว แม้จะให้สัตยาบันองค์การสหประชาชาติว่าจะอำนวยความสะดวกให้เกิดความยุติธรรม รัฐบาลก็ได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อเรียนรู้บทเรียนและสร้างความ สมานฉันท์ (Lessons Learnt and Reconciliation Commission - LLRC) แต่อำนาจหน้าที่ของหน่วยงานนี้กลับไม่ครอบคลุมถึงความรับผิดชอบ คณะกรรมการชุดนี้ดูเหมือนจะไม่แตกต่างจากกลไกพิเศษอื่นๆ ในช่วง สองทศวรรษที่ผ่านมาที่จัดตั้งขึ้นแต่สุดท้ายก็ล้มเหลว ทำให้ปัญหาการ ลอยนวลพ้นผิดในศรีลังกาไม่ได้รับการแก้ไขและไม่ได้เป็นกระบวนการ ที่นำไปสู่ความยุติธรรมอย่างแท้จริง ความหวังที่จะมีความรับผิดชอบเกิดขึ้นเมื่อ นายบันคิมูน เลขาธิการองค์การสหประชาชาติ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการ ผู้ชำนาญการคอยให้ความช่วยเหลือในการประเมินความต้องการของประเทศนี้ในการที่จะมีกลไกส่งเสริมความรับผิดชอบระดับสากล

กลไกส่งเสริมความรับผิดชอบระดับสากลประสบผลที่แตกต่างกันในปี 2553 ที่กัมพูชา นาย Kaing Guek Eav หรือที่รู้จักกันในชื่อ “ดุก (Duch)” ซึ่งเป็น เจ้าหน้าที่เรือนจำสมัยเขมรแดงที่อือจาว ได้ถูกศาลตัดสินลงโทษจำคุกเป็น เวลา 35 ปี เมื่อเดือนกรกฎาคมในข้อหาอาชญากรรมต่อมนุษยชาติและ อาชญากรรมสงคราม ถือเป็นศาลตัดสินลงโทษครั้งแรกของศาลพิเศษแห่ง กัมพูชา (Extraordinary Chambers in the Courts of Cambodia - ECCC) ซึ่งเป็นศาลไต่สวนเขมรแดงที่ได้รับการสนับสนุนจากองค์การสหประชาชาติ ผู้นำเขมรแดงอีก 4 คนยังคงอยู่ระหว่างการควบคุมตัวเพื่อรอการไต่สวน ซึ่งนับเป็นก้าวอย่างเล็กๆ แต่สำคัญอย่างยิ่งในการแสวงหาความรับผิดชอบ ต่อกรณีทุสังหารในประเทศนี้ ในขณะที่นายฮุนเซน ผู้นำกัมพูชาเรียกร้องให้ ศาล ECCC จำกัดการไต่สวนเฉพาะบุคคลทั้ง 5 คน

ในทำนองเดียวกันเมื่อเดือนมีนาคม ประธานาธิบดีโจเซ รามอส-ฮอร์ตา (Jose Ramos-Horta) ได้แจ้งต่อคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนว่า “ในระหว่าง ความพยายามสถาปนาสันติภาพของชุมชนที่มีความขัดแย้งกันมายาวนาน บ่อยครั้งที่เรามักต้องประนีประนอมเกี่ยวกับความยุติธรรม” เป็นถ้อยแถลง ที่มีขึ้นซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของคณะกรรมการรับฟังข้อมูล ความจริง และการสมานฉันท์ (Commission for Reception, Truth and

รายงานประจำปี 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

ภาพรวมของภูมิภาค เอเชีย-แปซิฟิก

Reconciliation) ของติมอร์ เลสเต้ที่จัดขึ้นเมื่อปี 2548 รวมทั้งผู้เสียหาย ชาวติมอร์ กลุ่มสิทธิมนุษยชนในประเทศ และผู้ชำนาญการด้านความ ยุติธรรมจากองค์การสหประชาชาติ

จนถึงปัจจุบัน หลักการความยุติธรรมระดับนานาชาติในเอเชีย-แปซิฟิก มักได้รับการปฏิบัติตามในหลักการ มากกว่าในทางปฏิบัติ แต่ในปี 2553 แนวคิดที่ว่าผู้มีอำนาจอย่างเช่น ประมุขของรัฐก็อาจจะและควรเข้ารับการ ไต่สวนด้วยนั้นไม่ใช่แนวคิดที่แปลกประหลาดอีกต่อไป ดังจะเห็นได้จาก วาทศิลป์ที่รัฐบาล บริษัท และกลุ่มติดอาวุธต่างได้แสดงออกเพื่อสนับสนุน ความคิดนี้ แต่ในความจริงก็ยังคงพยายามหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบทาง กฎหมายอยู่ดี

**ในปี 2553 แนวคิดที่ว่า
ผู้มีอำนาจอย่างเช่น
ประมุขของรัฐก็อาจจะ
และควรเข้ารับการไต่สวน
ด้วยนั้น ไม่ใช่แนวคิดที่
แปลกประหลาดอีกต่อไป
ดังจะเห็นได้จากวาทศิลป์
ที่รัฐบาล บริษัท และ
กลุ่มติดอาวุธต่างได้
แสดงออกเพื่อสนับสนุน
ความคิดนี้ แต่ในความจริง
ก็ยังคงพยายามหลีกเลี่ยง
ความรับผิดชอบทางกฎหมาย
อยู่ดี**

หัวใจของการต่อสู้

นักเคลื่อนไหวบางคนในเอเชีย-แปซิฟิก องชานซูจี หลิวเสี่ยวโป และพินายัก เสน เป็นที่รู้จักกันในระดับโลก และแต่ละท่านได้ใช้ชื่อเสียง ของตนและใช้การลงโทษที่ไม่เป็นธรรมที่ได้รับเพื่อส่งเสริมสิทธิของ ประชาชนคนอื่นๆ ในภูมิภาคนี้ คุณูปการสำคัญสูงสุดของผู้พิทักษ์ สิทธิมนุษยชนเหล่านี้ไม่ได้เกิดจากการเป็นผู้มีชื่อเสียงเท่านั้น แต่มาจากการ ยอมรับว่าชะตากรรมที่พวกเขาต้องประสบ ไม่แตกต่างไปจากชะตากรรม ของนักวิพากษ์วิจารณ์และนักเคลื่อนไหวผู้กล้าหาญคนอื่นๆ อีกหลายร้อยคน ซึ่งอาจจะเป็นที่รู้จักน้อยกว่า สิ่งสำคัญคือทำให้ความสนใจต่อการละเมิด ที่พวกเขาต้องเผชิญ ดังจะเห็นได้จากกรณีของนายตุ๊ค และการฟ้องร้อง คดีระดับสากลที่ประสบความสำเร็จอื่นๆ เราอาจต้องใช้เพียงคนเดียว หรือกลุ่มบุคคลเดียวเพื่อส่งเสริมให้เกิดการลงโทษผู้ละเมิดกฎหมาย สิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ เช่นเดียวกับปีที่ผ่านมามีปี 2553 จึงเป็น ช่วงเวลาที่การทำงานของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนแต่ละคนเป็นแรงบันดาลใจ ที่สำคัญของการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนทั่วโลก แม้จะเป็นการทำทนายกับ ปัญหาการละเมิดอย่างกว้างขวางและเป็นระบบในภูมิภาคซึ่งเป็นที่อยู่ของ ประชาชนเกือบสองในสามของโลก และมีเส้นรอบวงเกือบหนึ่งในสามของ โลกเช่นกัน

AMNESTY INTERNATIONAL REPORT 2011
รายงานประจำปี 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
ส่วนที่ 2: ข้อมูลรายประเทศ

11

กัมพูชา

ราชอาณาจักรกัมพูชา

ประมุขของประเทศ:

ประมุขฝ่ายบริหาร:

โทษประหาร:

ประชากร:

อายุขัยเฉลี่ย:

อัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ (ช/ญ):

อัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่:

พระบาทสมเด็จพระนโรดม สีหนุ

ฮุน เซิน

ยกเลิกสำหรับความผิดทางอาญาทั้งปวง

15.1 ล้านคน

62.2 ปี

92/85 ต่อ 1,000

77%

การบังคับเวนคืนที่ดิน การกวาดล้างที่ดิน และข้อพิพาทเรื่องที่ดิน ยังคงเป็นปัญหาสิทธิมนุษยชนที่ร้ายแรงที่สุด ครอบคลุมและชุมชนผู้ได้รับผลกระทบได้ออกมาประท้วงมากขึ้น นักเคลื่อนไหวและผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนที่ส่งเสริมสิทธิการมีที่อยู่อาศัยอย่างเท่าเทียม ต้องเผชิญกับการดำเนินคดีและคำสั่งจำคุกตามข้อกล่าวหาที่คลุมเครือ หน่วยงานตุลาการและศาลยังคงขาดความเป็นอิสระ และถูกใช้เพื่อปิดกั้นเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การรวมตัวและการชุมนุมอย่างสงบ ผู้สื่อข่าว นักกิจกรรม สหภาพแรงงาน และนักการเมืองฝ่ายค้าน ยังคงตกเป็นเป้าโจมตี ปัญหาการลอยนวลพื้นผิวดจากการละเมิดสิทธิมนุษยชนยังเป็นเรื่องที่น่ากังวลอย่างยิ่ง Kaing Guek Eav หรือที่รู้จักกันในชื่อว่า “ดุก” เป็นจำเลยคนแรกที่ถูกศาลพิเศษแห่งกัมพูชา (Extraordinary Chambers in the Courts of Cambodia - ECCC) สั่งลงโทษในข้อหาอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ ซึ่งเป็นความผิดที่เกิดขึ้นในช่วงเขมรแดง

ข้อมูลพื้นฐาน

ทางการได้ยอมรับข้อเสนอแนะทั้ง 91 ข้อจากภาคีสมาชิกองค์การสหประชาชาติตามกระบวนการตรวจสอบตามวาระ (Universal Periodic Review) เมื่อเดือนมีนาคม เพื่อปรับปรุงสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชน ซึ่งรวมทั้งมาตรการเพื่อแก้ปัญหาการลอยนวลพื้นผิวด การบังคับเวนคืนที่ดินและการจัดสรรที่อยู่ใหม่โดยไม่สมัครใจ รวมทั้งการปฏิรูปหน่วยงานตุลาการ

เมื่อเดือนมิถุนายนในระหว่างการเยือนประเทศผู้รายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนในกัมพูชาได้ให้ความสำคัญกับหน่วยงานตุลาการ ซึ่งเขาเห็นว่าขาดความเป็นอิสระและไม่สามารถอำนวยความสะดวกให้ทุกคน

ประมวลกฎหมายอาญาฉบับใหม่มีผลบังคับใช้เมื่อเดือนธันวาคม โดยมีข้อบัญญัติที่ควบคุมจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น

การบังคับเวนคืนที่ดิน

ประชาชนหลายพันคนทั่วประเทศรวมทั้งชนพื้นเมืองได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากการบังคับเวนคืนที่ดิน การกวาดล้างที่ดินและข้อพิพาทด้านที่ดิน บางกรณีเป็นผลมาจากการที่รัฐบาลให้สัมปทานที่ดินกับบริษัทและบุคคลที่มีอำนาจ ชาวบ้านและชุมชนจำนวนมากขึ้นได้ ออกมาประท้วงและร้องเรียนกับทางการ เพื่อปกป้องสิทธิที่จะมีที่อยู่อาศัยอย่างเท่าเทียมของตน

เมื่อเดือนพฤษภาคม ทางการได้เห็นชอบต่อจดหมายเวียนว่าด้วย “การเข้าอยู่อาศัยชั่วคราวในที่ดินซึ่งครอบครองโดยผิดกฎหมาย” ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อโยกย้ายชุมชนที่เคยตั้งอยู่มานานออกไปจากเขตกรุงเทพมหานครและเขตเมืองอื่นๆ แม้ว่าบางชุมชนจะมีสัญญาเช่าถูกต้องตามกฎหมาย

- ประชาชน 20,000 คนที่เคยอาศัยอยู่รอบทะเลสาบบึงกักที่กรุงเทพมหานคร ได้ถูกบังคับให้โยกย้ายออกไป ในขณะที่บริษัทเอกชนที่เข้ามาพัฒนาพื้นที่ได้นำรายชื่อบุคคลในทะเลสาบทำให้บ้านของพวกเขาถูกน้ำท่วมและทรัพย์สินก็ถูก

ทำลายจากระดับน้ำที่เอ่อท่วม ตัวแทนบริษัทได้เข้ามาชมชู้และคุกคามชาวบ้าน บังคับให้พวกเขายอมรับเงินค่าตอบแทนที่ไม่เป็นธรรม หรือให้ย้ายไปยังที่อยู่ใหม่ ทั้ๆ ที่หลายคนมีสัญญาเช่าถูกต้องตามกฎหมายตามพระราชบัญญัติที่ดิน พ.ศ. 2544 ตำรวจเข้ามาคุกคามนักเคลื่อนไหวที่ประท้วงต่อต้านการบังคับเวนคืนที่ดิน

- ตำรวจใช้กำลังโดยไม่จำเป็น ทั้งการใช้กระบอกไฟฟ้า เพื่อสลายการชุมนุมประท้วงอย่างสงบของชาวบ้านรอบทะเลสาบบึงกักในระหว่างการมาเยือนของเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ เมื่อเดือนตุลาคม นายสงว โสพอน (Suong Sophorn) ถูกตีจนสลบ และถูกตำรวจควบคุมตัวไว้จนกระทั่งเลขาธิการเดินทางออกนอกประเทศ ก่อนหน้านั้นในปี 2552 เขาเคยถูกจับกุมและถูกสั่งปรับในข้อหาที่พ่นสีเขียนคำว่า “หยุดการเวนคืน” บนบ้านของตัวเอง

ความยุติธรรมระดับนานาชาติ

การตัดสินครั้งสำคัญของศาลพิเศษแห่งกัมพูชา (Extraordinary Chambers in the Courts of Cambodia - ECCC) เมื่อเดือนกรกฎาคม เพื่อลงโทษนาย Kaing Guek Eav (หรือที่รู้จักกันในนาม “ดุก”) ในข้อหาอาชญากรรมต่อมนุษยชาติและการละเมิดอย่างร้ายแรงต่ออนุสัญญาเจนีวา (Geneva Conventions) เนื่องจากเขามีบทบาทในการสังหารหมู่ การทรมาน และอาชญากรรมอื่นๆ ในช่วงที่เขมรแดงปกครอง นายดุกเป็นผู้บัญชาการเรือรบ S-21 ซึ่งเป็นที่ที่มีการทรมานและสังหารประชาชนอย่างน้อย 14,000 คน เขาถูกศาลตัดสินจำคุก 35 ปี และลดลงเหลือ 16 ปี เนื่องจากเคยถูกควบคุมตัวมาระยะหนึ่งแล้วและเนื่องจากการควบคุมตัวอย่างผิดกฎหมาย ทั้งฝ่ายโจทก์และจำเลยต่างอุทธรณ์คำสั่งศาล

- เมื่อเดือนกันยายน นายเอียง ส่าหรี (Ieng Sary) นางเอียง ทิริต (Ieng Thirith) นายเชียว สัมพัน (Khieu Samphan) และนายโนน เจีย (Nuon Chea) ต่างก็ถูกตั้งข้อกล่าวหาสังหารล้างเผ่าพันธุ์ ชาวจามและชาวเวียดนาม อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ อาชญากรรมสงคราม และอาชญากรรมอื่น ๆ

- นายกรัฐมนตรีฮุนเซน ได้สกัดกั้นความพยายามดำเนินคดีเพิ่มเติมอีก 2 คดีต่อบุคคลอีก 5 คน โดยเขาได้เตือนว่าจะไม่ยอมให้มีการฟ้องร้องคดีเพิ่มเติม

ผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน

ประชาชนจำนวนมากได้ถูกจับกุมเนื่องจากการปกป้องสิทธิในที่อยู่อาศัยและการประท้วงต่อกรกว่านซื้อที่ดินและการบังคับเวนคืนที่ดิน มีอยู่หลายสิบคนที่ต้องโทษจำคุกมาตั้งแต่ปีก่อน ส่วนใหญ่ข้อกล่าวหาจะถูกยกขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผลเพียงพอหรือเป็นที่น่าสงสัย อย่างเช่น ข้อหาทำลายทรัพย์สินส่วนบุคคล ข้อหาขูยงลักทรัพย์และทำร้ายร่างกาย

- การไต่สวนคดีต่อชาวบ้านที่เข้าร่วมการประท้วงต่อต้านการสูญเสียที่ทำกินยังคงดำเนินต่อไป ในพื้นที่ที่มีความขัดแย้งที่อำเภอซีเกริง จังหวัดเสียมราฐ ชาวบ้านหลายร้อยคนเข้าฟังการไต่สวนเพื่อให้กำลังใจกับจำเลย ซึ่งประกอบด้วยพระลั้วนสาวัท (Luon Savath) ซึ่งถูกเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงคุกคาม และถูกขู่จะจับสึกเนื่องจากการเคลื่อนไหวอย่างสันติของท่าน ท่านได้บันทึกข้อมูลภายหลังเหตุการณ์ที่เจ้าหน้าที่กราดยิงใส่ผู้ประท้วงที่ซีเกริง เมื่อเดือนมีนาคม 2552
- เมื่อเดือนพฤษภาคม นายหลง สารีท (Long Sarith) และนายหลง จันคีรี (Long Chan Kiri) ผู้นำชุมชนได้ถูกศาลสั่งจำคุกเป็นเวลา 2 ปีในข้อหา “แผ้วถางป่าของทางการ” โดยมีสาเหตุมาจากข้อพิพาทเรื่องที่ดินระหว่างบริษัทผลิตน้ำตาลกับชาวบ้านที่หมู่บ้านโบ อำเภอสำโรง จังหวัดอุดรมีชัย เจ้าหน้าที่ได้เข้ามาทำลายบ้านเรือนของราษฎรจำนวน 100 ครอบครัว 4 วันหลังมีการจับกุมเมื่อเดือนตุลาคม 2552

เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการรวมตัว

มีการใช้กลไกศาลเพื่อควบคุมจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการรวมตัวของผูู้สื่อข่าว สมาชิกสหภาพแรงงาน และนักการเมืองฝ่ายค้าน

- หลังการไต่สวนคดี 2 ครั้งเมื่อเดือนมกราคมและกันยายน ศาลได้ตัดสินลงโทษจำคุกนายสม ริงส์

ผู้นำพรรคฝ่ายค้านที่ใหญ่ที่สุดเป็นเวลา 12 ปี โดยเขาไม่ได้เข้าร่วมการพิจารณาคดี เนื่องจากการประท้วงเกี่ยวกับข้อพิพาทเรื่องดินแดนระหว่างกัมพูชา-เวียดนาม ปัจจุบันเขาอยู่ระหว่างการลี้ภัย

- เมื่อเดือนกันยายน ค.ง.น.ประมาณ 200,000 คนได้นัดหยุดงานทั่วประเทศเป็นเวลา 4 วัน เพื่อประท้วงการขึ้นค่าแรงขั้นต่ำที่น้อยเกินไป ผู้นำและนักกิจกรรมสหภาพแรงงานต่างถูกขู่ว่าจะมีการดำเนินคดี โดยการตั้งข้อกล่าวหาว่าเป็นผู้ “ยุยง” เจ้าของโรงงานได้สั่งปลดผู้นำสหภาพ และสั่งไล่ออกคนงานที่ประท้วง แม้ว่าทางการจะเข้ามาแทรกแซงในช่วงเดือนธันวาคม แต่คนงานและผู้นำสหภาพประมาณ 370 คนก็ยังไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าทำงานเหมือนเดิม ในช่วงปลายปี มีคดีความที่เกิดขึ้นในศาลหลายคดี

ความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กผู้หญิง

ไม่มีข้อมูลอย่างเป็นทางการที่ครอบคลุมและน่าเชื่อถือเกี่ยวกับเหตุการณ์ความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็นความรุนแรงทางเพศ หรือจำนวนคดีที่ฟ้องต่อผู้ถูกกล่าวหาว่าทำการละเมิด ผู้เสียหายต้องประสบกับอุปสรรคในกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากความ

ล้มเหลวของระบบยุติธรรมทางอาญา และมีการประณอมคดี ผู้เสียหายต้องทนทุกข์ทรมานมากยิ่งขึ้น เพราะไม่ได้รับความช่วยเหลือและความสนับสนุนอย่างเพียงพอ

- มีรายงานว่านางเมีย วาสนา (Meas Veasna) ได้ถูกพระภิกษุข่มขืนในวัดที่จังหวัดเปรย์เวียง เมื่อเดือนมิถุนายน 2552 เพียงไม่กี่สัปดาห์หลังจากคลอดบุตร แม้จะมีการไปแจ้งความต่อตำรวจ และได้เข้าร้องเรียนกับเจ้าอาวาส ตำรวจ หน่วยงานในพื้นที่ และผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำคามผิด แต่ก็ยังคงไม่มีการฟ้องร้องดำเนินคดี ในขณะที่ตัวแทนของวัดได้นำเงินค่ารักษาพยาบาลมามอบให้เธอจำนวน 7,500 บาท ในปัจจุบันเธอต้องแยกจากสามีและลูกไปอาศัยอยู่ที่อีกเมืองหนึ่ง เนื่องจากตราบาปที่เกิดจากการข่มขืน

รายงาน/การเดินทางไปเยือนของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

- ☑ ตัวแทนแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้เข้าเยี่ยม กัมพูชาเมื่อเดือนกุมภาพันธ์/มีนาคม
- ☑ Breaking the silence: Sexual violence in Cambodia (ASA 23/001/2010)

จีน

สาธารณรัฐประชาชนจีน

ประมุขของประเทศ:

หู จิ้นเทา (HU JINTAO)

ประมุขฝ่ายบริหาร:

เวิน เจียเป่า (WEN JIABAO)

โฆษกประจำ:

ยังมีอยู่

ประชากร:

1,354.1 ล้านคน

อายุขัยเฉลี่ย:

73.5 ปี

อัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ (ช/ญ):

25/35 ต่อ 1,000

รัฐบาลจีนรับมือกับการเติบโตของภาคประชาสังคมด้วยการคุมเข้มและคุกคามประชาชนที่แสดงความเห็นอย่างสงบ ประชาชนที่เชื่อมั่นในศาสนาของตนซึ่งไม่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐ รวมทั้งผู้ที่สนับสนุนการปฏิรูปให้เกิดประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน และผู้ที่พิทักษ์สิทธิของผู้อื่น ทางการเงินยังคงใช้ระบบไฟร์วอลล์เพื่อปิดกั้นการเข้าถึงเว็บไซต์สื่อทางสังคมซึ่งเป็นที่นิยม และยังคงปราบปรามประชาชนที่เป็นชนชาติพันธุ์กลุ่มน้อยทั้งชาวทิเบต อูยกั๋ว มองโกลเลีย และกลุ่มอื่นๆ ในระดับสากลจีนมีความมั่นใจมากขึ้นและลงโทษประเทศที่มีผู้นำที่วิพากษ์วิจารณ์สิทธิมนุษยชนของจีนอย่างเปิดเผย

ข้อมูลพื้นฐาน

จีนยังคงมีการเติบโตด้านเศรษฐกิจค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ แม้ว่าเศรษฐกิจโลกจะยังคงซบเซา อย่างไรก็ตามจีนก็ต้องเผชิญกระแสความไม่พอใจและการประท้วงในประเทศที่เพิ่มขึ้น เนื่องมาจากความไม่เท่าเทียมด้านเศรษฐกิจและสังคมที่เพิ่มขึ้น การคอร์รัปชันอย่างแพร่หลายในระบบยุติธรรม การใช้อำนาจมิชอบของตำรวจ การคุกคามเสรีภาพด้านศาสนาและสิทธิมนุษยชน มีการลู่ซื้อและการปราบปรามอย่างต่อเนื่องในเขตทิเบตและอูยกั๋ว แม้รายได้เฉลี่ยจะเพิ่มขึ้นแต่ประชาชนหลายล้านคนยังไม่สามารถเข้าถึงบริการสุขภาพ ผู้อพยพในประเทศยังคงถูกปฏิบัติราวกับเป็นพลเมืองชั้นสอง และเด็กจำนวนมากไม่มีเงินจ่ายค่าเล่าเรียน

ทางการจีนได้แสดงเจตจำนงอีกครั้งที่จะสถาปนาหลักนิติธรรม อย่างไรก็ตามผู้ที่รัฐบาลเห็นว่าเป็นภัยคุกคามทางการเมืองต่อตน หรือผู้ที่ขัดผลประโยชน์ของเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่นยังประสบปัญหาในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม การแทรกแซงทางการเมืองต่อระบบศาลและการคอร์รัปชันของศาลยังเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างแพร่หลาย

จากการที่จีนมีอิทธิพลด้านเศรษฐกิจและการเมืองในระดับสากลมากขึ้น เป็นเหตุให้สามารถใช้อำนาจของตนเพื่อตอบโต้ทางเศรษฐกิจและการเมืองต่อประเทศที่วิพากษ์วิจารณ์สิทธิมนุษยชนของตนมากขึ้น หลายประเทศจึงไม่ต้องการวิจารณ์จีนอย่างเปิดเผย ในกรณีความถดถอยด้านสิทธิมนุษยชน และกรณีช่องทางเจรจาแบบทวิภาคี อย่างเช่นการเจรจาด้านปัญหาสิทธิมนุษยชนยังไม่ค่อยเป็นผล ทางการจีนแสดงท่าทีไม่พอใจอย่างรุนแรงต่อข่าวที่มีการมอบรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพให้กับหลิวเสี่ยวโป (Liu Xiaobo) นักเคลื่อนไหวด้านการเมืองอาวุโสชาวจีน โดยมีการเลื่อนการเจรจากรณีคำแบบทวิภาคีกับประเทศนอร์เวย์ออกไปอย่างไม่กำหนด ส่วนนักการทูตจากต่างชาติให้ข้อมูลว่าถูกทางการจีนกดดันไม่ให้ไปร่วมในพิธีมอบรางวัลในวันที่ 10 ธันวาคมที่กรุงออสโล

เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น

ทางการจีนห้ามไม่ให้ประชาชนพูดหรือรายงานประเด็นที่อ่อนไหวทางการเมือง โดยกล่าวหาว่าพวกเขาเปิดเผย “ความลับของชาติ” ส่งเสริม “ลัทธิจิ้งจาง” (splittism) (ลัทธิชาตินิยมของชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์) กล่าวหาว่าเป็นการดูหมิ่นและเป็นอาชญากรรมที่มุ่ง “ล้มล้างการปกครอง” มีการใช้ระเบียบที่คลุมเครือเพื่อควบคุมสื่อที่อ่อนไหวทางการเมือง

เมืองอย่างเข้มงวด โดยเฉพาะสื่อที่พาดพิงถึงเหตุการณ์ประท้วงที่จัตุรัสเทียนอันเหมินเมื่อปี 2532 สื่อที่กล่าวถึงสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตย กลุ่มฟาหลุนกงและประเด็นของชาวทิเบตและอุยกูร์ การเซ็นเซอร์ของรัฐประสบความสำเร็จเพราะสื่อหลายแห่งได้ “เซ็นเซอร์ตัวเอง” และยังมีการใช้ระบบ “ไฟร์วอลล์” เพื่อปิดกั้นและสกัดเนื้อหาที่อ่อนไหว

การแก้ไขกฎหมายความลับแห่งชาติซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ 10 ตุลาคม โดยเพิ่มมาตรา 28 ที่กำหนดให้บริษัทอินเทอร์เน็ตและโทรคมนาคมต้องให้ความร่วมมือในการสืบสวนสอบสวนกรณีที่มีการรั่วไหลของ “ความลับแห่งชาติ” มิเช่นนั้นจะถูกฟ้องร้องดำเนินคดีทางการยังคงควบคุมรายงานข่าวทางอินเทอร์เน็ตอย่างเข้มงวด และออกใบอนุญาตให้เฉพาะเว็บไซต์ขนาดใหญ่ที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเท่านั้น และยังคงมีการปิดกั้นการเข้าถึงเว็บไซต์สื่อทางสังคมอย่างเช่น Facebook, Twitter, YouTube และ Flickr

- ในวันที่ 5 กรกฎาคม หลิวเซียนบิน (Liu Xianbin) สมาชิกพรรคประชาธิปไตยจีนที่ถูกประกาศว่าเป็นพรอเคอราเตอร์เมืองผิงตงถูกควบคุมตัวที่เมืองซูหยิง มณฑลเสฉวน ในข้อหาที่ “ยุยงให้มีการโค่นล้มระบอบปกครอง” เนื่องจากการสนับสนุนต่อนักเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชนและบทความที่เขาเข้าไปพิมพ์ไว้ตามเว็บไซต์ต่างประเทศ
- ในเดือนกรกฎาคม เจเรต นียาซ (Gheyret Niyaz) ชาวอุยกูร์ได้ถูกศาลตัดสินจำคุก 15 ปี ในข้อหาที่ “ทำให้ความลับแห่งชาติรั่วไหล” โดยพยานหลักฐานที่ใช้ดำเนินคดีเขาประกอบด้วยบทความที่เขาเขียนบรรยายสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของชาวอุยกูร์ในประเทศจีน มีรายงานว่าคำสั่งลงโทษเขาเป็นผลมาจากการที่เขาให้ความเห็นต่อสื่อต่างประเทศที่วิพากษ์วิจารณ์นโยบายของรัฐบาลในเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ (Xinjiang Uighur Autonomous Region)

เสรีภาพด้านศาสนา

รัฐบาลกำหนดให้กลุ่มศาสนาทุกกลุ่มต้องขึ้นทะเบียนและมีการควบคุมการแต่งตั้งผู้นำทางศาสนา สมาชิก

กลุ่มศาสนาที่ไม่ได้จดทะเบียนหรือถูกสั่งว่าผิดกฎหมายมักต้องเผชิญการข่มขู่ คุกคาม การควบคุมตัว และการคุมขัง โดยทางการได้กล่าวหาว่าเป็นพวก “ลัทธินอกกรีต” โบสถ์และวิหารที่สร้างโดยกลุ่มศาสนาที่รัฐถือว่าเป็นกลุ่มผิดกฎหมาย มีความเสี่ยงที่จะถูกทุบทำลายทิ้ง มีพระสังฆราชคาทอลิกกว่า 40 องค์ของ “house churches” ที่ไม่ได้จดทะเบียนกับรัฐ ยังคงถูกควบคุมตัวอยู่ หรือไม่ก็ถูกกักบริเวณ ต้องหลบซ่อนตัวหรือตามหาไม่ได้

- ในเดือนธันวาคม นักศึกษากว่า 100 คนจากบ้านเนรคาทอลิกในมณฑลเหอเป่ย์ได้ประท้วงการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ไม่ได้เป็นคาทอลิกให้มาเป็นอธิการบดี นับเป็นการประท้วงในเรื่องนี้เป็นครั้งแรกตั้งแต่ปี 2543 เป็นต้นมา
- อาลิมจัน ยิมิต (Alimjan Yimit) ได้ถูกศาลสูงของประชาชนแห่งเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์พิพากษาจำคุกตามศาลชั้นต้นให้จำคุกเป็นเวลา 15 ปี อาลิมจัน ยิมิตถูกควบคุมตัวเพราะ “ทำให้ความลับของชาติรั่วไหล” หลังจากที่เขาได้ไปอภิปรายสองครั้งกับชาวอเมริกันที่เป็นคริสตศาสนิกที่เมืองอูรูมชี ระหว่างเดือนเมษายนและพฤษภาคม 2550

ฟาหลุนกง

ทางการได้รื้อฟื้นการรณรงค์ให้ผู้นับถือนิกายฟาหลุนกง “เปลี่ยนรีต” โดยกำหนดให้เรือนจำและสถานควบคุมตัวบังคับให้ผู้ถูกคุมขังที่นับถือนิกายฟาหลุนกงเล็กน้อยนับถือศาสนาของตน คนที่ “ดี” และไม่ยอมทำตามหมายถึงคนที่ไม่ยอมลงนามในเอกสารเพื่อประกาศยกเลิกความเชื่อของตน มักจะถูกทรมานจนต้องยอมให้ความร่วมมือ หลายคนเสียชีวิตระหว่างถูกควบคุมตัว หรือหลังการปล่อยตัวได้ไม่นาน

สมาชิกกลุ่มฟาหลุนกงยังคงตกเป็นเป้าการโจมตีของฝ่ายความมั่นคงที่ทางการกวาดล้างก่อนจะมีกิจกรรมสำคัญระดับชาติ ตามข้อมูลของกลุ่มฟาหลุนกงทางการได้ควบคุมตัวสมาชิกกลุ่ม 124 คนที่นครเซี่ยงไฮ้ก่อนจะจัดงานเว็ลด์เอ็กซ์โป และมีรายงานว่าอีกหลายสิบคนถูกสั่งให้ต้องไปเข้าค่ายรับการศึกษานิวผ่านการใช้แรงงานหรือถูกคุมขังในเรือนจำ หนายความ

ด้านสิทธิมนุษยชนมักตกเป็นเป้าการลงโทษของ
ทางการเนื่องจากว่าความไม่เห็นด้วยกับกลุ่มฟาลุนกง รวมทั้งมี
โอกาสที่จะถูกเพิกถอนใบอนุญาต ถูกคุกคาม และถูก
ฟ้องร้องดำเนินคดี

- เกา เสี่ยวจุน (Guo Xiaojun) อดีตอาจารย์
มหาวิทยาลัยเซี่ยงไฮ้และสมาชิกกลุ่มฟาลุนกง
ถูกควบคุมตัวที่นครเซี่ยงไฮ้ในเดือนมกราคม
และต่อมาได้ถูกตั้งข้อหา “ใช้อำนาจกรณกรรติดเพื่อ
ล้มล้างระบอบกฎหมาย” เขาถูกศาลสั่งจำคุก
เป็นเวลา 4 ปี เนื่องจากได้เผยแพร่เอกสารของ
กลุ่มฟาลุนกง เขาถูกทรมานในระหว่างการ
ควบคุมตัว ถูกขังเดี่ยว และสุดท้ายต้องลงนาม
รับสารภาพ และมีการใช้คำสารภาพของเขาเพื่อ
สั่งลงโทษในการไต่สวนคดีที่ทำอย่างปิดลับ ก่อน
หน้านั้นเขาเคยถูกศาลตัดสินลงโทษจำคุกเป็นเวลา
5 ปี เนื่องจากความเชื่อของตนเองมาแล้ว
- ทนายความตั้ง จีเตียน (Tang Jitian) และ หลิว
เหว่ย (Liu Wei) ได้ถูกกักขังที่กรมเทศบาลแห่ง
กรุงปักกิ่ง (Beijing Municipal Justice Bureau)
เพิกถอนใบอนุญาตทนายในเดือนเมษายน
ในข้อหา “ขัดขืนคำสั่งของศาลและแทรกแซง
กระบวนการฟ้องร้องคดีตามปกติ” ทนายทั้งสอง
คนว่าความให้กับสมาชิกกลุ่มฟาลุนกงในเดือน
เมษายน 2552 ที่มณฑลเสฉวน

ผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน

องค์กรภาคประชาสังคมยังขยายตัวต่อไป โดยมีจำนวน
องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานมากขึ้นในหลายส่วน
ของประเทศ อย่างไรก็ตามทางการยังคงควบคุมอย่าง
เข้มงวดต่อการทำงานขององค์กรพัฒนาเอกชนและ
ผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน ในเดือนพฤษภาคมจากการ
กดดันของทางการเป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยปักกิ่งตัด
ความสัมพันธ์กับองค์กรภาคประชาสังคม 4 แห่ง รวมทั้ง
ศูนย์กฎหมายและบริการด้านกฎหมายเพื่อสตรี
(Center for Women's Law and Legal Services)

- เกาสีเจิง (Gao Zhisheng) ทนายความ
สิทธิมนุษยชนที่มีชื่อเสียง ได้ “หายตัวไป”
ระหว่างการควบคุมตัวของเจ้าหน้าที่ฝ่ายความ
มั่นคงเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2552 แม้จะมีการ

พบเห็นเขาช่วงสั้นๆ ในเดือนเมษายน แต่ปัจจุบัน
เขาก็ยังเป็นบุคคลที่สาบสูญ

- เฉิน กวงเจิง (Chen Guangcheng) ซึ่งได้รับการ
ปล่อยตัวจากเรือนจำเมื่อวันที่ 9 กันยายนพร้อมกับ
ภรรยา เขายังคงถูกสั่งกักบริเวณบ้าน และไม่สามารถ
ออกจากบ้านไปไหนได้ แม้แต่จะไปหา
หมอ
- เกียน ซี (Tian Xi) ผู้ติดเชื้อเอชไอวีและไวรัส
ตับอักเสบบีและซีจากการถ่ายเลือดเมื่อปี 2539
ตอนที่มียายแก่กำขาบ ต้องขึ้นศาลเมื่อวันที่ 21
กันยายน ในข้อหา “เจตนาทำลายทรัพย์สิน” เป็น
เวลาหลายปีมาแล้วที่เกียน ซีได้ลอบหนีเพื่อให้
โรงพยาบาลจ่ายค่าสินไหมชดเชยแก่เขาและ
บุคคลอื่นที่ติดเชื้อเนื่องจากการถ่ายเลือดที่
โรงพยาบาลแห่งนี้ ในวันที่ 2 สิงหาคมเขาควบคุม
สติไม่อยู่ในระหว่างการประชุมที่โรงพยาบาล
และทุบโต๊ะจนทำให้ข้าวของตกลงไป จาก
ช่องว่างของกฎหมายทำให้มีการชะลอการไต่สวน
คดีของเขาออกไป เป็นเหตุให้ทางการสามารถ
ควบคุมตัวเขาต่อไปอย่างไม่มีการกำหนด

การควบคุมตัวโดยไม่มีกรไต่สวน

มีการใช้การควบคุมตัวที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมากขึ้น
ทั้งในรูปแบบการสั่งกักบริเวณในระยะยาวโดยไม่มี
กฎหมายรองรับ การสั่งควบคุมตัวใน “คู่มือ” ศูนย์
เพื่อ “ล้างสมอง” สถาบันจิตเวช และ “โรงแรม” ลึกลับ
รัฐบาลไม่มีความคืบหน้าในการปฏิรูปหรือยกเลิก
ระบบการใช้อำนาจของฝ่ายบริหารเพื่อควบคุมตัว
ไม่ว่าจะเป็นคำสั่งให้บุคคลเข้ารับการศึกษานโยบาย
การใช้แรงงาน ซึ่งเป็นมาตรการที่นำมาใช้เพื่อควบคุม
ตัวบุคคลโดยไม่ต้องตั้งข้อกล่าวหาหรือไม่ต้องมีการ
ไต่สวนคดี ประชาชนหลายแสนคนยังคงถูกควบคุมตัว
ในสถานที่เหล่านั้น

การทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย

การทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายยังเกิดขึ้นอย่าง
แพร่หลายตามสถานที่ควบคุมตัวที่ต่างๆ แอมเนสตี้
อินเตอร์เนชันแนลได้รับรายงานว่ามีผู้เสียชีวิตระหว่าง
การควบคุมตัว บางคนเสียชีวิตเพราะการทรมานที่เกิด
ขึ้นตามหน่วยงานของรัฐหน่วยต่างๆ ทั้งที่เรือนจำและ

ศูนย์ควบคุมตัวของตำรวจ ในเดือนกรกฎาคมมีการออกระเบียบใหม่ซึ่งกำหนดข้อห้ามที่เข้มงวดขึ้นต่อการใช้คำสารภาพที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายในคดีอาญา โดยเฉพาะคำสารภาพที่เกิดจากการบังคับ อย่างไรก็ตามยังคงไม่มีการแก้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเพื่อกำหนดข้อห้ามอย่างชัดเจนต่อการใช้คำสารภาพที่ได้จากการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้ายเป็นหลักฐานในศาล

โทษประหาร

ทางการยังคงถือว่าข้อมูลทางสถิติเกี่ยวกับโทษประหารและการประหารชีวิตเป็นความลับ อย่างไรก็ตามจากข้อมูลที่ปรากฏอยู่ชี้ให้เห็นว่ายังคงมีการใช้โทษประหารอย่างกว้างขวาง โดยมีประชาชนหลายพันคนที่ถูกสั่งประหารหลังกระบวนการไต่สวนอย่างไม่เป็นธรรม ผู้บริสุทธิ์จำนวนมากได้ถูกสั่งประหารหรือได้ถูกประหารชีวิตไป และทำให้เป็นประเด็นถกเถียงอย่างเผ็ดร้อนในสาธารณะ ทำให้เกิดแรงกดดันต่อรัฐที่ต้องแก้ไขปัญหา

เขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกู๋ (Xinjiang Uighur Autonomous Region)

ทางการยังไม่สามารถสอบสวนอย่างเป็นอิสระต่อกรณีปะทะที่เกิดขึ้นเมื่อเดือนกรกฎาคม 2552 ที่กรุงอุรุมชี รวมทั้งความเป็นไปได้ที่มีการใช้อำนาจรัฐอย่างมิชอบ ผู้ที่เกี่ยวข้องในการปะทะยังคงถูกศาลตัดสินลงโทษทัณฑ์ที่กระบวนการไต่สวนไม่เป็นธรรม ในเดือนมีนาคม นูร์ เบกรี (Nur Bekri) ผู้ว่าการเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกู๋ประกาศว่ามีกรณีไต่สวน 97 คดีซึ่งมีผู้เกี่ยวข้อง 198 คน อย่างไรก็ตามมีการเปิดเผยข้อมูลเพียง 26 คดีที่เกี่ยวข้องกับบุคคล 76 คน ทางการยังคงเตือนนายความสิทธิมนุษยชนไม่ให้เข้ามาเกี่ยวข้องกับคดีเหล่านี้ และในเดือนมกราคมศาลสูงของประชาชนแห่งเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกู๋ได้แถลง “ความเห็นเพื่อชี้แนะปฏิบัติ” เพื่อให้ศาลอื่นๆ ทราบว่าควรดำเนินการไต่สวนคดีในลักษณะนี้อย่างไร

มีการใช้มาตรการด้านความมั่นคงอย่างเข้มงวดในเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกู๋ รวมทั้งการแก้ไขระเบียบเพื่อการบริหารให้เกิดความสงบเรียบร้อยในสังคมอย่างรอบด้าน (Comprehensive Management of Social Order) โดยมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์

เป็นการตอกย้ำเจตนารมณ์ของทางการที่จะ “ตอบได้อย่างหนักหน่วง” ต่ออาชญากรรมในพื้นที่ โดยเฉพาะอาชญากรรมที่ถือว่า “คุกคามความมั่นคงของรัฐ” ทางการประกาศว่าในปี 2553 มีการไต่สวนคดีตามคำสั่งนี้ 376 คดี เพิ่มขึ้นจาก 268 คดีในปี 2551

เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น

เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นในเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกู๋ก็ยังคงถูกควบคุมอย่างเข้มงวด มีกฎหมายที่เอื้อต่อการใช้อินเทอร์เน็ตและการสื่อสารแบบดิจิทัลรูปแบบอื่นๆ การละเมิดกฎหมายครอบคลุมถึงความผิดที่เป็น “ลัทธิแบ่งแยกด้านชาติพันธุ์” ที่มีการนิยามอย่างคลุมเครือ ไม่ว่าจะเป็น “ยุยงลัทธิแบ่งแยกประเทศ” และการเผยแพร่เอกสารและงานวรรณกรรมที่มี “เนื้อหาแบ่งแยกประเทศ” หลังมีการเปิดใช้ระบบส่งข้อความทางโทรศัพท์มือถือใหม่เป็นบางส่วนในเดือนมกราคม มีประชาชนกว่า 100 คนที่ถูกควบคุมตัวในข้อหา “เผยแพร่ข้อมูลที่เป็นอันตราย” และ “ทำลายเอกภาพทางชาติพันธุ์” โดยการส่งข้อความทางโทรศัพท์มือถือ มีอยู่ 5 คนที่ถูกควบคุมตัวเพื่อดำเนินคดี ในเดือนพฤษภาคมมีการยกเลิกการปิดกั้นข้อมูลและการสื่อสารทั่วพื้นที่เขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกู๋ที่ดำเนินมาตั้งแต่การลุกฮือเมื่อเดือนกรกฎาคม 2552 จนเกือบหมด อย่างไรก็ตามทางการยังคงกำหนดให้เว็บไซต์ชาวอุยกู๋ซึ่งเป็นที่ยอมรับหลายแห่งเป็นเว็บไซต์ผิดกฎหมาย

“เวทีอภิปรายส่วนกลาง” (central work forum) ที่จัดขึ้นในเดือนพฤษภาคมเพื่อวางแผนเศรษฐกิจและการเมืองที่ก้าวหน้าของภูมิภาคแต่ก็ยังไม่สามารถแก้ปัญหาที่ยืดเยื้อยาวนานของชาวอุยกู๋ รวมทั้งการเลือกปฏิบัติอย่างรุนแรงด้านการจ้างงาน ทางการในเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกู๋ยังคงบังคับใช้นโยบาย “การศึกษาแบบสองภาษา” อย่างจริงจังซึ่งในทางปฏิบัติหมายถึงการส่งเสริมให้ใช้ภาษาจีนกลางในการเรียนการสอน และลดความสำคัญของภาษาอุยกู๋และภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ ลงไป แม้แต่ในโรงเรียนของกลุ่มชาติพันธุ์เอง

- ในเดือนกรกฎาคม นูเรลี (Nureli) ดิลิเซียตี เเปอร์เฮตี (Dilixiati Perhati) และนิจัท อาซัท (Nijat Azat) ผู้จัดการเว็บไซต์อุยกู๋ถูกลดค่า

ตัดสินจำคุก 3, 5 และ 10 ปีตามลำดับใน
ข้อหา “เป็นภัยต่อความมั่นคงของรัฐ” เนื่องจาก
บทความที่ปรากฏในเว็บไซต์ของพวกเขา

- เมื่อวันที่ 1 เมษายน ศาลประชาชนระดับกลาง
แห่งอูรูมฉี (Urumqi Intermediate People's
Court) ตัดสินลงโทษจำคุกตลอดชีวิตต่อกุลมิรา
อิมิน (Gulmira Imin) ผู้ดูแลเว็บไซต์ชาวอุยกู
ในข้อหา “ส่งเสริมลัทธิจ้วงจาบ ทำให้ความลับ
ของรัฐรั่วไหล และเป็นแกนนำการชุมนุมที่ผิด
กฎหมาย” เชื่อว่าข้อกล่าวหาเหล่านี้เป็นผลมา
จากบทความที่เธอมักนำขึ้นตีพิมพ์ในเว็บไซต์
Salkin ของเธอ ซึ่งเป็นหนึ่งในเว็บไซต์ที่ตีพิมพ์
คำประกาศเรียกร้องให้ประชาชนเข้าร่วมการ
ประท้วงเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2552

เขตปกครองตนเองทิเบต (Tibet Autonomous Region)

ทางการยังคงปราบปรามกลุ่มผู้ประท้วงในพื้นที่
ที่เกี่ยวข้องกับการประท้วงเมื่อเดือนมีนาคม 2551
ต่อไป มีการพุ่งเป้าโจมตีปัญญาชนชาวทิเบตมากขึ้น
รวมทั้งผู้ที่มีชื่อเสียงด้านงานศิลปะ สิ่งพิมพ์ และแวดวง
วัฒนธรรม ซึ่งต่างถูกตัดสินลงโทษอย่างหนักด้วยข้อหา
ที่คลุมเครือ ผู้ที่ให้ข้อมูลในประเด็นที่อ่อนไหวด้าน
การเมืองต่อชาวต่างชาติจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง
นักศึกษาทิเบตหลายพันคนได้ร่วมตัวประท้วงนโยบาย
ที่กำหนดให้ใช้ภาษาจีนกลางเป็นภาษาหลักในการ
เรียนการสอนแทนที่จะใช้ภาษาทิเบต ชาวทิเบตจำนวนมาก
เห็นว่านโยบายนี้คุกคามต่ออารยธรรมวัฒนธรรม
ของตน แม้ว่าทางการไม่ได้ปราบปรามการประท้วง
เหล่านี้ แต่ก็ได้นั้นย้ำเจตจำนงที่จะสนับสนุนนโยบาย
นี้ต่อไป การประท้วงของนักศึกษาทิเบตหลายร้อย
คนเพื่อต่อต้านนโยบายฉบับนี้ ได้ลุกลามไปจนถึง
มหาวิทยาลัยของชนกลุ่มน้อยแห่งชาติที่ปักกิ่ง (Beijing
National Minorities University) ในเดือนตุลาคม

ทางการยังคงควบคุมเสรีภาพด้านศาสนาต่อไป
พุทธสมาคมแห่งประเทศไทย (Buddhist Association
of China) ได้กำหนดมาตรการที่มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่
10 มกราคม เพื่อเรียกร้องให้คณะกรรมการบริหาร
วัดและสำนักชีอย่างเป็นทางการตรวจสอบว่า
ศาสนสถานต่างๆ ได้ “ปฏิบัติตาม” หลักเกณฑ์ว่าด้วย

รายงานประจำปี 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

บุคลากรทางศาสนาและคุณสมบัติด้านการเมือง อาชีพ
และส่วนบุคคลหรือไม่ ซึ่งเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่ช่วยให้
รัฐสามารถกำจัดผู้นำทางศาสนาที่ “ไม่น่าเชื่อถือ”
ทางการเมืองออกไป

- ในเดือนพฤษภาคม ตักยาล (Tagyal) ปัญญาชน
ชาวทิเบตซึ่งทำงานให้กับสำนักพิมพ์ของรัฐ ได้
ถูกตั้งข้อหาว่า “ยุยงส่งเสริมลัทธิจ้วงจาบ” หลัง
จากที่เขาเตือนชาวทิเบตว่าไม่ควรบริจาคเงิน
ช่วยเหลือเหยื่อจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวที่เมือง
ยู่ยู่ มณฑลชิงไห่ ผ่านช่องทางของรัฐเพราะมีการ
คอร์รัปชัน ตักยาลยังได้ตีพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับกร
ประท้วงของชาวทิเบตเมื่อปี 2551

เขตบริหารพิเศษฮ่องกง

รัฐบาลเสนอให้แก่กฎหมายเพื่อให้มีการปฏิรูปอย่าง
จำกัดต่อวิธีการเลือกตั้งสภานิติบัญญัติ (Legislative
Council - LegCo) และการคัดเลือกคณะกรรมการ
บริหาร (Chief Executive) ในปี 2555 เป็นเหตุให้มี
เสียงเรียกร้องเพื่อกำหนดกฎหมายให้ทุกคนมีสิทธิ
ลงคะแนนเสียงอย่างเท่าเทียม ตามที่กำหนดไว้ใน
กฎหมายพื้นฐานของรัฐ สภานิติบัญญัติได้ผ่าน
ข้อแก้ไขดังกล่าวในเดือนมิถุนายน หลังมีการ
ประนีประนอมในนาทีสุดท้ายระหว่างรัฐบาลกลาง
กับพรรคประชาธิปไตย

เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การรวมตัว และการชุมนุม

ชาวต่างชาติยังคงถูกปฏิเสธไม่ให้เข้ามายังฮ่องกง
รวมทั้งเงิน เว่ยหมิง (Chen Weiming) ประติมากรผู้ปั้น
อนุสาวรีย์เทพีประชาธิปไตยที่ถูกนำมาใช้ในระหว่าง
พิธีรำลึกเหตุการณ์เทียนอันเหมินเมื่อวันที่ 4 มิถุนายน
2532 และเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคกลุ่มนักเดินนิกาย
พาลูณง 6 คน

- ในเดือนมกราคมตำรวจได้จับสปรีย์พริกไทยเพื่อ
สลายผู้ชุมนุมประท้วงหลายพันคนที่เข้ามาล้อม
อาคารสภานิติบัญญัติ ในระหว่างการโหวตมติ
การก่อสร้างทางรถไฟเชื่อมกับมณฑลกว๋างตุ้ง
เป็นเงินมูลค่า 66.9 พันล้านเหรียญฮ่องกง (8.6
พันล้านเหรียญสหรัฐฯ) ผู้ประท้วงไม่พอใจต่อการ
ที่รัฐไม่ปรึกษาหารืออย่างเพียงพอหรือไม่ยอม

41

ชดเชยให้กับผู้ที่ถูกเวนคืนที่ดิน

- วันที่ 29 และ 30 พฤษภาคม ตำรวจได้จับกุมนักเคลื่อนไหว 13 คน และได้ยึดอนุสาวรีย์เทพีประชาธิปไตยที่ถูกนำมาแสดงที่จัตุรัสโทมัสแควร์ถึงสองครั้ง โดยเจ้าหน้าที่จากหน่วยอนามัยได้ใช้ยุทธวิธีใหม่และอ้างว่าต้องยึดอนุสาวรีย์เพราะว่านำมาแสดงโดยไม่มีขออนุญาต “การจัดมหรสพในที่สาธารณะ” แต่จากเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของประชาชน ทำให้มีการนำอนุสาวรีย์มาตั้งไว้ที่เดิมก่อนจะมีพิธีรำลึกเหตุการณ์เทียนอันเหมินที่มีผู้เข้าร่วม 113,000 - 150,000 คน

มีการสั่งยกฟ้องคดีต่อนักเคลื่อนไหวหลายคนที่ถูกฟ้องร้องดำเนินคดีฐานรวมตัวอย่างมีขอบข่ายกฎหมายหรือทำร้ายร่างกายเจ้าหน้าที่ระหว่งการประชุมที่หน้าสำนักงานประสานงานรัฐบาลกลาง (Central Government Liaison Office) ในเดือนสิงหาคมตำรวจได้ประกาศแนวปฏิบัติภายในว่าด้วยการตั้งข้อหาทำร้ายร่างกายเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคง หลังมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ในสังคมเนื่องจากมีคดีที่ฟ้องร้องตามข้อกล่าวหาที่เลื่อนลอย หรือมีการตัดสินลงโทษแบบมีอคติ

การเลือกปฏิบัติ

ในเดือนเมษายน รัฐบาลกำหนดแนวปฏิบัติเพื่อส่งเสริมความเท่าเทียมด้านเชื้อชาติ

- ในเดือนพฤษภาคมคณะลูกขุนที่รับผิดชอบคดีได้ตัดสินว่าคดีการสังหารที่เกิดขึ้นเมื่อเดือนมีนาคม 2552 ที่ตำรวจยิงนายดิล พาหะทูระ ลิมพู (Dil Bahadur Limbu) ชาวเนปาลที่เกิดในฮ่องกงและเป็นคนเร่ร่อน เป็นการสังหารที่ขอบข่ายกฎหมาย หลังได้รับแจ้งข้อกล่าวหาว่าเขารบกวนสาธารณะ ชนกลุ่มน้อยได้เรียกร้องให้มีการตั้งคณะกรรมการไต่สวนเรื่องนี้อย่างเป็นทางการ ในขณะที่ภรรยาของนายดิล พาหะทูระ ลิมพูได้ยื่นขอให้ศาลใช้อำนาจไต่สวน ขณะนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล
- ในเดือนตุลาคมสตรีซึ่งผ่านการผ่าตัดแปลงเพศแพ็คดีในการเรียกร้องสิทธิที่จะแต่งงานกับแฟนหนุ่มในสถานะเพศใหม่

ผู้ลี้ภัยและผู้แสวงหาที่พักพิง

ในโครงการนำร่องเมื่อปี 2552 ซึ่งเป็นการคัดกรองผู้คัดค้านการถูกส่งกลับ โดยสามารถอ้างว่ามีความเสี่ยงที่จะถูกทรมาน มีการดำเนินการคัดกรองจนแล้วเสร็จ 122 คนในระยะเวลา 10 เดือน ยังเหลือผู้ที่ไม่ได้ผ่านการคัดกรองอีก 6,700 คน

- ในเดือนพฤศจิกายน ผู้ลี้ภัยภายใต้การคุ้มครองของสำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (UNHCR) และผู้ที่อ้างสิทธิจากการทรมานและเป็นผู้อยู่อาศัยเป็นเวลานานในฮ่องกง ได้ขอให้มีการพิจารณาว่านโยบายที่ปฏิเสธการให้สถานะภาพตามกฎหมาย การให้วีซ่าและสิทธิในการทำงาน เป็นสิ่งที่ไม่สอดคล้องรัฐธรรมนูญ

อินเดีย

สาธารณรัฐอินเดีย

ประมุขของประเทศ:

ปราตีภา ปาติล (PRATIBHA PATIL)

ประมุขฝ่ายบริหาร:

มันโมहन สิงห์ MANMOHAN SINGH

โฆษประหาร:

ยังมีอยู่

ประชากร:

1,214.5 ล้านคน

อายุขัยเฉลี่ย:

64.4 ปี

อัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ (ช/ญ):

77/86 ต่อ 1,000

อัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่:

62.8%

การสู้รบระหว่างกลุ่มติดอาวุธลัทธิเหมากับทหารของรัฐบาลยังเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและเพิ่มขึ้นในรัฐฉตติสครห์ รัฐฌาร์ขัณฑ์ และรัฐเบงกอลตะวันตก มีผู้เสียชีวิตกว่า 350 คนจากการวางระเบิดในรัฐเหล่านี้ โดยมีสาเหตุมาจากปัญหาด้านเชื้อชาติในรัฐอัสสัมและอื่น ๆ การประท้วงของชาวอทิเวสี (ชุมชนพื้นเมือง) และชุมชนชายขอบอื่น ๆ ยังมีขึ้นเพื่อต่อต้านการเข้ามายึดครองที่ดินและทรัพยากรโดยไม่มี การศึกษาหรือหรือ การขอความยินยอมจากประชาชน ส่งผลให้มีการชะลอโครงการหลักของบริษัท ผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนในกรณีเหล่านี้ต่างถูกทำร้ายโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือเอกชน และมีกรตั้งข้อกล่าวหาที่มีแรงจูงใจด้านการเมือง อย่างเช่น ข้อหาการลบล้างระบอบปกครองต่อนักเคลื่อนไหวบางคน ประชาชนกว่า 100 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ประท้วงวัยเยาว์ได้ถูกสังหารที่หุบเขาแคชเมียร์ระหว่างการประท้วงตั้งแต่เดือนมิถุนายนถึงกันยายน การทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย การสังหารนอกกระบวนการกฎหมาย การเสียชีวิตระหว่างถูกควบคุมตัว และในสถานควบคุมตัวของรัฐยังเกิดขึ้นอย่างแพร่หลาย กลไกเชิงโครงสร้างสำหรับคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนยังคงอ่อนแอ ในขณะที่กระบวนการยุติธรรมไม่สามารถให้ความยุติธรรมต่อผู้เสียหายจากการละเมิดและการปฏิบัติอันมิชอบจำนวนมาก ได้ มีการตัดสินลงโทษประหารชีวิตประชาชนอย่างน้อย 105 คน แต่นับเป็นปีที่หกติดต่อกันแล้วที่ไม่มีการประหารชีวิต

ข้อมูลพื้นฐาน

การเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วของอินเดีย กระฉุดเฉพาะเขตเมืองและชานเมืองที่สำคัญ ชนบทส่วนใหญ่ของอินเดียยังคงประสบปัญหาความยากจนที่ถูกซ้ำเติมจากวิกฤตด้านการเกษตร ส่งผลให้ผู้ที่อยู่ในความยากจนมีอาหารน้อยลง จากการประมาณของทางการระบุว่า 30-50% ของประชากรเป็นผู้ที่อยู่ในความยากจน แม้ว่าจะมีการประกันว่าคนในชนบทจะมั่งงานทำอย่างน้อย 100 วันต่อปี แต่ทางการซึ่งเป็นผู้จ้างงานก็จ่ายค่าแรงให้พวกเขาต่ำกว่าค่าแรงขั้นต่ำของประเทศ

ประธานาธิบดีบารัค โอบามาของสหรัฐอเมริกา เดินทางมาเยือนอินเดียเมื่อเดือนพฤศจิกายน ซึ่งเน้นให้เห็นบทบาทที่เพิ่มขึ้นของประเทศทั้งในระดับภูมิภาคและนานาชาติ อย่างไรก็ตาม อินเดียยังคงให้ความสำคัญกับประเด็นด้านเศรษฐกิจและยุทธศาสตร์มากกว่าสิทธิมนุษยชน ทางการอินเดียไม่เคยกล่าวประณามการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ประเทศเพื่อนบ้านอย่างพม่ากระทำต่อประชาชนของตนเอง และเพิกเฉยในการเรียกร้องให้รัฐบาลศรีลังกาต้องรับผิดชอบต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นในช่วงปลายของสงครามในประเทศเมื่อปี 2552

ความสัมพันธ์ระหว่างอินเดียกับปากีสถานยังคงอยู่ในสภาพเปราะบาง โดยเฉพาะหลังจากรัฐบาลปากีสถานไม่พยายามแก้ไขปัญหาอันเนื่องมาจากการโจมตีที่กรุงมุมไบ ในเดือนพฤศจิกายน 2551 ความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศยังคงเลวร้ายลงไปอีกเนื่องจากการประท้วงเรียกร้องเอกราชในแคว้นแคชเมียร์ที่อยู่ใต้การปกครองของอินเดีย

ความรุนแรงระหว่างกองกำลังฝ่ายความมั่นคง กลุ่มทหารบ้าน และผู้นิยมลัทธิเหมา

ที่รัฐฉัตตีสครห์ มีการปะทะกันเพิ่มขึ้นระหว่างกลุ่มติดอาวุธลัทธิเหมากับทหารของรัฐบาลที่ได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มทหารบ้านซัลวา จูคุม (Salwa Judum) ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นกองกำลังที่รัฐบาลให้การสนับสนุน เมื่อเดือนพฤศจิกายนในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลฎีกาเกี่ยวกับคำร้องคัดค้านการลดยกเว้นพันมิตร หน่วยงานของรัฐอ้างว่ากลุ่มทหารบ้านเหล่านี้ได้ยุติการปฏิบัติหน้าที่ไปแล้ว อย่างไรก็ตาม หน่วยงานสิทธิมนุษยชนกล่าวว่ามีการสลายกลุ่มเหล่านี้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของ “กองกำลังเพื่อสันติภาพ” ในพื้นที่

การปะทะกันและการโจมตีด้วยระเบิดเกิดขึ้นในพื้นที่ของชาวอติเวสที่รัฐฉัตตีสครห์และรัฐเบงกอลตะวันตก ทั้งสองฝ่ายต่างพุ่งเป้าโจมตีพลเรือนโดยเฉพาะชาวอติเวสที่รายงานว่ามีทั้งการสังหารและลักพาตัว ชาวอติเวสประมาณ 30,000 คนยังคงเป็นผู้พลัดถิ่น โดยเฉพาะภายในรัฐฉัตตีสครห์ ประชาชน 10,000 คน อยู่ในค่ายพักพิง ส่วนอีก 20,000 คนกระจ่ายไปตามรัฐข้างเคียงคืออันตรประเทศและไอร์แลนด์

- เมื่อเดือนพฤษภาคมผู้โดยสารอย่างน้อย 144 คน เสียชีวิตและอีก 200 บาดเจ็บ เมื่อรถไฟด่วนตกทางโดยมีรายงานว่าเป็นผลจากแรงระเบิดบนรางรถไฟในเขตจังหวัดเมทีนปุระตะวันตก พื้นที่นี้มักเกิดเหตุความรุนแรงระหว่างกลุ่มติดอาวุธลัทธิเหมา กับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งอินเดีย (มาร์กซิส) (CPI-M) และกลุ่มทหารพรานจากรัฐบาลกลาง เมื่อเดือนสิงหาคมนายอูมา กันตะมหาโท ผู้นำชาวอติเวสของกลุ่มคณะกรรมการประชาชนเพื่อต่อต้านความทารุณของตำรวจ (People's Committee against Police Atrocities - PCPA) ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าวางระเบิด ได้ถูกสังหารนอกกระบวนการกฎหมาย หลังจากความรุนแรงทางการเมืองที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นเหตุให้ผู้สนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ถูกสมาชิกกลุ่ม PCPA สังหาร
- เมื่อเดือนกันยายน กองกำลังฝ่ายความมั่นคงได้ปฏิบัติการโจมตีกลุ่มลัทธิเหมาที่รัฐฉัตตีสครห์

และมีการควบคุมตัวชาวอติเวส 40 คนอย่างผิดกฎหมาย จากนั้นได้เปลี่ยนผ้าและทรมานพวกเขา ทั้งยังได้ควบคุมตัวบุคคลอื่นอีก 17 คน มีอยู่ 2 คนที่มีอายุเพียง 16 ปี และยังได้ละเมิดทางเพศต่อผู้หญิงสองคน ทางกรมไม่ได้แสดงท่าทีที่จะสืบสวนข้อเท็จจริงซึ่งอาจเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องรับผิดชอบต่อการละเมิดดังกล่าว

- นักเคลื่อนไหวเพื่อสันติภาพจากอาศรมวันวีสีเจตนา (Vanvasi Chetna Ashram - VCA) ซึ่งเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนแนวคานธี ได้ถูกบังคับให้ยุติการทำงานในพื้นที่ขัดแย้งที่รัฐฉัตตีสครห์ นายหิมันชู กุมาร์ (Himanshu Kumar) ผู้ก่อตั้งอาศรม VCA ไม่สามารถเดินทางกลับเมืองทันเดวาทได้ เขาต้องหลบหนีจากเมืองไปตั้งแต่วันที่ 2552 เนื่องจากถูกกลุ่มซัลวา จูคุม ซึ่งเป็นตำรวจและทหารพรานของรัฐตามข่มขู่และคุกคาม
- เมื่อเดือนกันยายน ตำรวจที่รัฐฉัตตีสครห์ได้กล่าวหานายการ์ตัม โชกา (Kartam Joga) ผู้นำชาวอติเวสและนักโทษด้านนอกระบบสำนักว่าร่วมมือกับกลุ่มติดอาวุธลัทธิเหมา นายโชกาเป็นผู้ยื่นคำร้องที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาเพื่อคัดค้านการปล่อยให้คนผิดลดยกเว้น
- เมื่อเดือนธันวาคม ศาลแห่งรัฐฉัตตีสครห์ได้ตัดสินลงโทษพินายัก เสน ผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน แพทย์ และนักโทษด้านนอกระบบสำนักฐานร่วมมือกับกลุ่มนิยมลัทธิเหมา โดยให้จำคุกเขาไว้ตลอดชีวิต

ความรับผิดชอบของบริษัท

ทั้งหน่วยงานของรัฐและบริษัทต่างไม่ได้พยายามปรึกษาหารืออย่างเพียงพอเพื่อให้ความคุ้มครองสิทธิของชุมชนชายขอบในพื้นที่ ซึ่งจะได้รับผลกระทบจากการทำเหมือง ชลประทาน และโครงการของบริษัทอื่นๆ ในหลายรัฐ ชาวอติเวสและชุมชนชายขอบในพื้นที่ได้พากันประท้วงต่อการที่รัฐบาลไม่รับฟังเสียงเรียกร้องของพวกเขา ทั้งๆ ที่เป็นสิทธิตามรัฐธรรมนูญและกฎหมายล่าสุด เกี่ยวกับประเด็นที่กำลังถูกคุกคาม

จากบรรษัทการค้า การประท้วงบางครั้งก็ประสบความสำเร็จ

- นับเป็นชัยชนะครั้งสำคัญสำหรับสิทธิของชาวอทิเวลี รัฐบาลอินเดียได้ปฏิเสธไม่ยอมอนุญาตตามแผนการทำเหมืองแร่บ็อกไซต์ที่เทือกเขานิยามคีรี รัฐโอริสสา รวมทั้งการขยายโรงถลุงแร่อลูมินัมใกล้กับเมืองลันซีเคระห์ ซึ่งเป็นแผนการของบริษัทลูกของบริษัท Vedanta Resources จากอังกฤษและบรรษัทเหมืองแร่แห่งรัฐโอริสสา ซึ่งเป็นของรัฐบาล หน่วยงานของรัฐพบว่าทั้งสองโครงการละเมิดกฎหมายป่าไม้และสิ่งแวดล้อม และจะเป็นเหตุนำไปสู่การละเมิดที่กระทำต่อชุมชน Dongria Kondh และชุมชนอทิเวลีอื่น ๆ
- เมื่อเดือนมิถุนายนศาลที่เมืองโกลา ตัดสินลงโทษจำคุกผู้บริหารชาวอินเดีย 8 คนของบริษัทยูเนี่ยนคาไบเป็นเวลา 2 ปี เพราะมีบทบาทเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ก๊าซรั่วเมื่อปี 2527 ผลจากการรั่วของก๊าซทำให้มีผู้เสียชีวิตทันที 7,000 - 10,000 คน และอีก 15,000 คนในช่วงเวลา 20 ปีต่อมา ศาลฎีกาได้นำคดีนี้กลับมาพิจารณาใหม่เมื่อเดือนสิงหาคม เนื่องจากประชาชนแสดงความโกรธแค้นที่ศาลตัดสินเข้าข้างจำเลยมากเกินไป

การใช้กำลังเกินกว่าเหตุ

ตำรวจใช้กำลังเกินกว่าเหตุเพื่อสลายการประท้วงของชุมชนในพื้นที่ที่ต่อต้านการบังคับเวนคืนและการกวาดซื้อที่ดินเพื่อพัฒนาโครงการของบริษัท ตำรวจไม่สามารถให้ความคุ้มครองผู้ประท้วงได้เลยเมื่อกลุ่มทหารบ้านที่มีรายงานว่าอยู่ฝ่ายรัฐบาล ได้ปราบปรามการประท้วงอย่างรุนแรง ทางกรมมิได้ดำเนินการสอบสวนอย่างเป็นกลางและอย่างเหมาะสมกับเวลาสำหรับกรณีเหล่านี้เลย

- เมื่อเดือนพฤษภาคม นายลักซ์มาน จามูดา (Laxman Jamuda) ผู้นำชาวอทิเวลีได้ถูกสังหารเมื่อตำรวจยิงเข้าใส่ผู้ประท้วงต่อต้านการเวนคืนที่ดินของชาวอทิเวลีเพื่อตอบสนองโครงการเหล็กที่เมืองกาลิงคานาคาร์ (Kalinganagar) รัฐโอริสสา มีผู้ได้รับบาดเจ็บ 19 คนมีอยู่ 10 คน

รายงานประจำปี 2554 แอนเนกซ์ อินเทอร์เน็ต

ที่ได้รับบาดเจ็บจากอาวุธปืน ตำรวจ 1,000 นายได้เข้าปิดล้อมหมู่บ้าน ในขณะที่กลุ่มทหารบ้านอีก 200 นายได้บุกเข้ามาและทำลายบ้านเรือนบางส่วน

- เมื่อเดือนพฤษภาคมผู้ประท้วงอย่างน้อย 20 คนได้รับบาดเจ็บเมื่อตำรวจใช้แก๊สน้ำตาและกระบอกสลายการชุมนุมของเกษตรกรประมาณ 1,000 คน พวกเขาต่อต้านแผนการของบริษัทเหล็กกล้าโพฮอง (Pohong Steel Company's - POSCO) จากเกาหลีใต้ที่จะเข้ามายึดครองที่ทำกินและที่สาธารณะของหมู่บ้าน โดยจะพัฒนาพื้นที่เป็นโรงงานเหล็กกล้าในเขตอำเภอจาการสิงปุระ (Jagatsinghpur) รัฐโอริสสา
- เมื่อเดือนกรกฎาคมชาวประมง 2 คนเสียชีวิตขณะที่ตำรวจยิงปืนเข้าใส่กลุ่มผู้ประท้วงการเวนคืนที่ดินของรัฐ เพื่อเอาไปสร้างเป็นโรงไฟฟ้าพลังงานความร้อนของบริษัทก่อสร้างนาคารจุน (Nagarjuna Construction Company) ที่เมืองสมเปตา (Sompetta) รัฐอันตรประเทศ ประชาชน 5 คนได้รับบาดเจ็บจากกระสุนปืน อีก 350 คนรวมทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ 60 นายก็ได้รับบาดเจ็บในช่วงที่ตำรวจและกลุ่มทหารบ้านได้เข้าสลายการชุมนุมของผู้ประท้วงที่มาจาก 10 หมู่บ้าน วันต่อมาทางการได้ประกาศยกเลิกใบอนุญาตด้านสิ่งแวดล้อมที่ออกให้กับโครงการนี้ไปแล้ว

การประท้วงอย่างต่อเนื่องเป็นเหตุให้รัฐบาลต้องทบทวนกฎหมายเวนคืนที่ดินที่มีอยู่ เมื่อเดือนกันยายนหน่วยงานของรัฐบาลกลางได้เสนอกฎหมายใหม่สำหรับอุตสาหกรรมเหมืองแร่ โดยกำหนดให้มีโครงสร้างการแบ่งปันผลประโยชน์กับชุมชนในพื้นที่รวมทั้งกำหนดกรอบการขอความยินยอมที่เกิดจากความเข้าใจ เป็นไปโดยอิสระและเกิดขึ้นก่อนโครงการจากชาวอทิเวลี รวมทั้งการปรึกษาหารือกับชุมชนชายขอบอื่นๆ กฎหมายใหม่นี้กำหนดการพัฒนาขั้นตอนการเข้าซื้อที่ดิน และกำหนดนโยบายฟื้นฟูและจัดสรรที่ดินใหม่ ซึ่งกฎหมายฉบับนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาของรัฐสภา

ผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน

ผู้ที่ปกป้องสิทธิในที่ดินของชาวอหิเวลีและชุมชนชายขอบอื่นๆ รวมทั้งผู้ที่ใช้กฎหมายใหม่เพื่อขอข้อมูลเพื่อคุ้มครองสิทธิของพวกเขา ยังคงต้องเผชิญกับภัยคุกคามร้ายแรงและการโจมตีทำร้ายจากกลุ่มทหารบ้าน

- เมื่อเดือนมกราคม นายสาธุ สิงห์ ตักทูประวะ (Sadhu Singh Takhtupura) ถูกสังหารที่เมืองอัมริตสา รัฐปัญจาบ หลังจากเขาเป็นผู้นำเกษตรกรในพื้นที่เพื่อคัดค้านการกวาดล้างที่ดินของพันธมิตรระหว่างนักการเมืองในท้องถิ่น ผู้รับเหมา และเจ้าหน้าที่ที่ฉ้อฉล เมื่อเดือนตุลาคม นายปิติปัล สิงห์ อลิษา (Pirthipal Singh Alishar) ผู้นำเกษตรกรอีกคนหนึ่งก็ถูกยิงจนเสียชีวิต หลังจากเป็นผู้ให้การประท้วงต่อต้านนายทุนปลอญกู่ที่คิดดอกเบี้ยแพงลิบลิ่ว ในทั้ง 2 กรณี ชาวบ้านต่างกล่าวหาว่าตำรวจไม่ยอมทำหน้าที่สืบสวนสอบสวน และไม่ยอมนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษ
- เมื่อเดือนมกราคมนายสาทิศ เซตติ (Satish Shetty) ถูกสังหารเพราะไม่ยอมยุติการเปิดโปงขบวนการกวาดล้างที่ดินในเมืองปูเน เขาได้รณรงค์โดยใช้กฎหมายฉบับใหม่ว่าด้วยสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร
- เมื่อเดือนกรกฎาคมนายอามิต เซตวา (Amit Jethwa) ซึ่งได้รณรงค์ต่อต้านการทำเหมืองที่ผิดกฎหมายในป่าเกอร์ (Gir) รัฐคุชราต ได้ถูกยิงจนเสียชีวิตภายนอกอาคารศาลสูงที่เมืองอาห์เมดาบาด (Ahmedabad)

นักเคลื่อนไหวต่อต้านการละเมิดสิทธิมนุษยชนยังคงเผชิญกับการข่มขู่ คุกคาม และการจับกุมตามข้อหาที่มีแรงจูงใจและเป็นข้อกล่าวหาที่เลื่อนลอย

- ระหว่างเดือนมีนาคม – มิถุนายน ตำรวจที่รัฐคุชราตได้ควบคุมตัวนักเคลื่อนไหว 13 คน รวมทั้งนายอวินาศ กุลกาณี (Avinash Kulkarni) นักเคลื่อนไหวด้านแรงงานชาวอหิเวลี พวกเขาต้องขึ้นศาลตามข้อกล่าวหาว่าร่วมมือกับกลุ่มติดอาวุธลัทธิเหมา

การลายนวลพันผิด

การลายนวลพันผิดจากการปฏิบัติมิชอบและการละเมิดสิทธิยังคงเกิดขึ้นอยู่ทั่วไป แม้จะมีการประท้วงอย่างต่อเนื่องในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แต่รัฐบาลก็ยังไม่ยอมยกเลิกพระราชบัญญัติอำนาจพิเศษของกองกำลังติดอาวุธ พ.ศ. 2501 (Armed Forces Special Powers Act, 1958) ซึ่งสนับสนุนให้มีการลายนวลพันผิด ผู้อยู่เบื้องหลังการบังคับบุคคลให้สูญหาย การสังหารนอกกระบวนการกฎหมาย และการละเมิดสิทธิมนุษยชนอื่นๆ ในรัฐปัญจาบระหว่างปี 2527 – 2537 และในรัฐอัสสัมระหว่างปี 2541 – 2544 ยังคงไม่ถูกนำตัวมารับโทษ สมาชิกของชุมชนดาลิต ในหลายรัฐยังคงถูกทำร้ายและถูกเลือกปฏิบัติ หน่วยงานของรัฐไม่สามารถใช้กฎหมายพิเศษที่มีอยู่เพื่อฟ้องร้องดำเนินคดีต่อผู้ก่อความรุนแรงเช่นนั้นได้

การสังหารหมู่ปี 2527

เมื่อเดือนกันยายนศาลฎีกาสั่งให้มีการไต่สวนคดีต่อนายสังจา กุมาร (Sajjan Kumar) หัวหน้าพรรคคองเกรส ในขณะที่ศาลที่กรุงเดลีได้สั่งยุติคดีต่อ นายจักรดิท ไทเลอร์ (Jagdish Tytler) อดีตหัวหน้าพรรคคองเกรส เมื่อเดือนเมษายนทั้งสองคนถูกกล่าวหาว่ายุยงให้ผู้สนับสนุนของพวกเขาทำการสังหารหมู่ที่กรุงเดลี เป็นเหตุให้ชาวซิกข์หลายพันคนถูกสังหารจนเสียชีวิต ภายหลังการสังหารนายกรัฐมนตรีอินทรา คานธีในปี 2527

ความรุนแรงที่มาจากความเชื่อด้านศาสนา

คดีที่มีต่อผู้รับผิดชอบต่อการทำร้ายชาวมุสลิมกลุ่มน้อยที่รัฐคุชราตเมื่อปี 2545 คืบหน้าไปไม่มากนัก การสังหารครั้งนั้นเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตประมาณ 2,000 คน กระบวนการทางกฎหมายต้องหยุดชะงักไป เนื่องจากรัฐบาลแสดงท่าทีรังเกียจพยานอย่างชัดเจน และหน่วยงานที่ทำหน้าที่สืบสวนสอบสวนกับปฏิเสธไม่ยอมรับพยานหลักฐานชั้นสำคัญ ซึ่งรวมทั้งรายงานการใช้โทรศัพท์ของเจ้าหน้าที่และยังมีการทำลายหลักฐานที่สามารถผูกมัดตัวผู้ว่าการเมืองคนสำคัญ เข้ากับความรุนแรงครั้งนี้ได้

- เมื่อเดือนธันวาคมนางดิस्ता เสตาวัต (Teesta Setalvad) จากศูนย์เพื่อความยุติธรรมและสันติภาพ (Centre for Justice and Peace)

และคณะทนายความที่ปกป้องสิทธิของผู้เสียหาย ถูกตำรวจในรัฐคุชราตคุกคาม โดยตำรวจตั้งข้อกล่าวหาว่าพวกเขาเป็นบ่อนทำลายหลักฐาน

รัฐจัมมูและแคชเมียร์

การลอบย่นเวลพันผิดสำหรับการละเมิดที่เคยเกิดขึ้นในรัฐแคชเมียร์ รวมทั้งการหายตัวไปของบุคคลหลายพันคนตั้งแต่ปี 2532 ในช่วงที่เกิดการขัดแย้งกันด้วยกำลังอาวุธที่รัฐแคชเมียร์ ยังคงดำเนินต่อไป การสืบสวนของราชการต่อการละเมิดเหล่านี้คืบหน้าไปน้อยมากและเป็นไปอย่างเชื่องช้า

- ระหว่างเดือนมิถุนายน – กันยายน กองกำลังตำรวจและฝ่ายความมั่นคงได้ยิงปืนเข้าใส่ผู้ประท้วงที่เรียกร้องเอกราชและความรับผิดชอบต่อการละเมิดในอดีตในหุบเขาแคชเมียร์ ประชาชนกว่า 100 คนโดยเฉพาะเยาวชนได้ถูกสังหารและอีก 800 คนรวมทั้งสื่อมวลชนได้รับบาดเจ็บ หน่วยงานของรัฐได้จัดตั้งคณะกรรมการสอบสวนการเสียชีวิต 17 กรณีจาก 100 กรณี แม้ว่าแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลและหน่วยงานอื่นๆ เรียกร้องให้มีการสอบสวนอย่างเป็นอิสระ เป็นกลางและรอบด้านสำหรับการเสียชีวิตทุกกรณี แต่การสืบสวนก็คืบหน้าไปไม่มากนัก

ทางการได้ใช้อำนาจควบคุมตัวอย่างกว้างขวาง โดยมีการควบคุมตัวบุคคล 322 คนระหว่างเดือนมกราคม – กันยายน ภายหลังการประชุมประท้วง ทางทหารได้ปลดอยตัวนายซาบิ ชาห์ (Shabir Shah) และนายมะหะหมัด นายีม ข่าน (Mohammad Nayeem Khan) ผู้นำกลุ่มแบ่งแยกดินแดน 2 คน โดยเป็นไปตามข้อเสนขอของทีมงานที่ตั้งตั้งโดยรัฐบาลและได้เข้ามาเยี่ยมในหุบเขา

- มุสตาq อาห์มัด ชีคห์ (Mushtaq Ahmad Sheikh) อายุ 14 ปีถูกตั้งข้อหาว่าเข้าร่วมการประท้วงที่รุนแรง และถูกควบคุมตัวไว้ที่เมืองศรีนครเมื่อเดือนเมษายน ต่อมามีการส่งตัวเขาไปที่เรือนจำที่เมืองอุธัมปุระและจัมมู และยังคงอยู่ที่นั่น

รายงานประจำปี 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

การสังหารนอกกระบวนการกฎหมาย

จากข้อมูลล่าสุดของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (National Human Rights Commission - NHRC) เกี่ยวกับผู้เสียชีวิตจากการปะทะกันกับตำรวจระหว่างปี 2536 – 2551 พบว่ามีผู้เสียชีวิต 2,560 คน โดยในจำนวนนี้มีอยู่ 1,224 คนที่เสียชีวิตจาก “การปะทะที่เป็นฉากบังหน้า” ซึ่งหมายถึงว่าพวกเขาเสียชีวิตจากการสังหารนอกกระบวนการกฎหมาย ในช่วงสิ้นปีคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ให้คำสันนิษฐานสอดคล้องกับญาติของผู้เสียชีวิต 16 คน การส่งลงโทษผู้อยู่เบื้องหลังการสังหารนอกกระบวนการกฎหมายเป็นสิ่งที่มักไม่เกิดขึ้น และกระบวนการตามกฎหมายสำหรับกรณีเหล่านี้ก็ดำเนินไปอย่างเชื่องช้า

- เมื่อเดือนมกราคมศาลฎีกามีคำสั่งให้หน่วยงานสอบสวนกลาง (Central Bureau of Investigation) สอบสวนการสังหารที่เกิดขึ้นในปี 2548 ซึ่งมีผู้กล่าวหาว่า นายโสราพุททิน (Sohrabuddin) ตำรวจในรัฐคุชราตเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง รวมทั้งภรรยาของเขา นางเกาสาร์ บี (Kausar Bi) และผู้ร่วมมือ นายตุลสิราม ประชาปตี (Tulsiram Prajapati) หลังจากศาลพบว่าการสืบสวนสอบสวนของตำรวจดำเนินไปอย่างไม่จริงจัง
- เมื่อเดือนพฤศจิกายน รัฐบาลของรัฐคุชราตได้แต่งตั้งคณะตำรวจพิเศษชุดใหม่เพื่อสืบสวนสอบสวนการสังหารนางอิศรัต จาฮาน (Ishrat Jahan) และบุคคลอื่นอีก 3 คน โดยมีการกล่าวหาว่าเป็นผลงานของตำรวจในรัฐคุชราตเมื่อปี 2547

การจับกุมและควบคุมตัวโดยพลการ

ประชาชนกว่า 100 คนถูกควบคุมตัวโดยไม่มี การตั้งข้อกล่าวหาเป็นระยะเวลาตั้งแต่หนึ่งสัปดาห์จนถึงหนึ่งเดือน อันเนื่องมาจากเหตุการณ์วางระเบิดในหลายรัฐ ทั้งที่เดลี อูตรประเทศ และราชสถาน รายงานข่าวการทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายต่อผู้ต้องสงสัย ส่งผลให้หน่วยงานชาวมุสลิมและฮินดูออกมาประท้วง ภายหลังการโจมตีที่เมืองมุมไบเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2551 รัฐบาลได้อ้างกฎหมายความมั่นคงเพื่อควบคุมตัวผู้ต้องสงสัย แม้จะมีการประท้วงอย่างต่อเนื่อง แต่รัฐบาลก็ไม่ยอมยกเลิกพระราชบัญญัติอำนาจพิเศษ

ของกองกำลังติดอาวุธพ.ศ. 2501 ซึ่งให้อำนาจกับเจ้าหน้าที่ในพื้นที่บางแห่ง หรือให้อำนาจกับรัฐที่จะยิงสังหารบุคคลในสภาพการณ์ที่เจ้าหน้าที่รัฐอาจไม่ได้ตกอยู่ในความเสี่ยงอย่างชัดเจน

โทษประหาร

เมื่อเดือนธันวาคม อินเดียคัดค้านมติของที่ประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ ที่เรียกร้องให้มีข้อตกลงยุติการประหารชีวิตชั่วคราวทั่วโลก มีการส่งลงโทษประหารประชาชนอย่างน้อย 105 คน รวมทั้งนายอัจมาล คาศาบ (Ajmal Kasab) ซึ่งเป็นชาวปากีสถานที่รอดชีวิตเพียงคนเดียวและถูกกล่าวหาว่ามีส่วนร่วมกับการวางระเบิดที่เมืองมุมไบเมื่อปี 2551 อย่างไรก็ตาม เป็นปีที่ 6 ติดต่อกันแล้วที่ไม่มีมีการประหารชีวิต และมีการเปลี่ยนโทษประหารของนักโทษ 13 คนเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิต แต่การแก้ไขกฎหมายก็เป็นเหตุให้มีการขยายโทษประหารไปครอบคลุมคนที่จี้เครื่องบินตามกฎหมายใหม่ 16 รัฐต้องเปิดเผยจำนวนนักโทษที่รอการประหาร แต่มีรัฐอย่างน้อย 5 แห่งที่ปฏิเสธไม่ยอมทำตาม

รายงาน/การเดินทางไปเยือนของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

- ☒ ตัวแทนแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้เข้าเยี่ยมอินเดีย เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พฤษภาคม/มิถุนายน และธันวาคม
- ☒ Don't mine us out of existence: Bauxite mine and refinery devastate lives in India (ASA 20/001/2010)
- ☒ India: Chhattisgarh authorities must immediately release witness to extrajudicial executions (ASA 20/002/2010)
- ☒ India: Government of Manipur must release Irom Sharmila Chanu (ASA 20/003/2010)
- ☒ India's relations with Myanmar fail to address human rights concerns in run up to elections (ASA 20/016/2010)
- ☒ India: Urgent need for Government to act as death toll rises in Kashmir (ASA 20/027/2010)
- ☒ India: Briefing on the Prevention of Torture Bill (ASA 20/030/2010)

อินโดนีเซีย

สาธารณรัฐอินโดนีเซีย

ประมุขของประเทศและฝ่ายบริหาร:	สุสิโล บัมบัง ยูทโฮโยโน (SUSILO BAMBANG YUDHOYONO)
โทษประหาร:	ยังมีอยู่
ประชากร:	232.5 ล้านคน
อายุขัยเฉลี่ย:	71.5 ปี
อัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ (ช/ญ):	37/27 ต่อ 1,000
อัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่:	92%

กองกำลังฝ่ายความมั่นคงได้ทรมาณและปฏิบัติอย่างโหดร้ายต่อผู้ถูกควบคุมตัว และมีการใช้กำลังเกินกว่าเหตุต่อกลุ่มผู้ประท้วง ซึ่งบางกรณีทำให้เกิดการเสียชีวิต ไม่มีกลไกเพื่อประกันความรับผิดชอบเพียงพอที่จะอำนวยความสะดวกหรือเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความยุติธรรม หรือเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความยุติธรรม หรือเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความยุติธรรม หรือเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความยุติธรรม ทางอาญายังไม่สามารถแก้ปัญหาการลอยนวลพันธุ์ผิดทั้งสำหรับการละเมิดสิทธิมนุษยชนใน

ปัจจุบันและในอดีต มีการจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นอย่างเข้มงวดในพื้นที่ต่างๆ อย่างเช่นที่ปาปัวและมาลุก ชนกลุ่มน้อยด้านศาสนา เลสเบียน เกย์ ไบเซ็กชวลและกลุ่มคนข้ามเพศ ต้องเผชิญการถูกทำร้ายและการเลือกปฏิบัติ อัตราการเสียชีวิตของแม่จัดว่าอยู่ในระดับสูงสุดในบรรดาประเทศต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงและมหาสมุทรแปซิฟิก แต่ในปีที่ผ่านมาไม่มีการประหารชีวิต

บุคคลใด

การทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย

กองกำลังฝ่ายความมั่นคงได้ทรมานและปฏิบัติอย่างโหดร้ายต่อผู้ถูกควบคุมตัว โดยเฉพาะผู้ต้องสงสัยในคดีอาญาที่มาจากชุมชนที่ยากจนและอยู่ชายขอบ รวมทั้งผู้ต้องสงสัยที่เข้าร่วมกิจกรรมเรียกร้องเอกราชในจังหวัดปาปัวและมาลุกู กลไกที่ประกันความรับผิดชอบต่อการละเมิดยังคงมีอยู่ไม่เพียงพอ

- วิดีโอสองชิ้นที่มีการเปิดเผยในช่วงปีที่ผ่านมา แสดงให้เห็นภาพของตำรวจและทหารทำการทรมานและปฏิบัติอย่างโหดร้ายต่อชายชาวปาปัว วิดีโอชิ้นแรกแสดงภาพของนายยะวาน วาเยนี (Yawan Wayeni) นักเคลื่อนไหวทางการเมืองชาวปาปัวก่อนที่จะเสียชีวิตเมื่อเดือนสิงหาคม 2552 ถึงแม้ว่าเขาถูกทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัสที่ห้อง ตำรวจกลับไม่เรียกแพทย์ให้มาช่วยเหลือ เขา ทั้งยังกล่าวหาว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มก่อความไม่สงบ ก่อนหน้านั้นเขาได้ถูกจับกุมตัวโดยเจ้าหน้าที่หน่วยปฏิบัติการจรยุทธ์ของตำรวจ (Police Mobile Brigade) ที่บ้านของเขาเองที่เกาะยาเพิน จังหวัดปาปัว วิดีโอชิ้นที่สองที่เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตเมื่อเดือนตุลาคม แสดงภาพชาวปาปัวหลายคนที่ถูกเตะและถูกซ้อมโดยเจ้าหน้าที่ทหารอินโดนีเซีย และชายชาวปาปัวอีก 2 คนที่ถูกทรมานระหว่างการสอบปากคำ เจ้าหน้าที่อินโดนีเซียยืนยันว่าวิดีโอทั้งสองฉบับเป็นของจริง
- นายยูซุฟ สปาโกลี (Yusuf Sapakoly) อายุ 52 ปี เสียชีวิตจากอาการไตวายที่โรงพยาบาลในเมืองอัมบน จังหวัดมาลุกู เนื่องจากทางเรือนจำปฏิเสธไม่ให้เขาได้รับการรักษาทางการแพทย์อย่างเหมาะสม เขาเป็นพ่อของลูกสี่คนและถูกจับกุมเมื่อปี 2550 ฐานให้การสนับสนุนกลุ่มนักเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างสันติ ซึ่งได้ไปปฏิบัติการคลัง “Benang Raja” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของกลุ่มเรียกร้องเอกราชแห่งมาลุกูได้ ต่อหน้าประธานาธิบดีอินโดนีเซีย นายยูซุฟ สปาโกลีต้องได้รับการล้างไต แต่ที่ผ่านมาทางเรือนจำงานเนี่ยปฏิเสธไม่ให้เขาได้รับการรักษา

เขายังเคยกล่าวว่าเขาไม่ได้รับการรักษาอาการบาดเจ็บที่ซีโคงที่เกิดขึ้นในระหว่างการถูกควบคุมตัว

การใช้กำลังเกินกว่าเหตุ

ตำรวจใช้กำลังเกินกว่าเหตุในระหว่างการจับกุมและสลายการชุมนุม ซึ่งบางครั้งทำให้มีผู้เสียชีวิต

- เมื่อเดือนสิงหาคมภายหลังการเสียชีวิตของนาย กัสมีร์ ติมมูน (Kasmir Timmun) ในระหว่างการควบคุมตัวของเจ้าหน้าที่ ผู้ประท้วงได้บุกเข้าไปในสถานีตำรวจ Biau ในจังหวัดสุลาเวสีกลาง ทำร้ายเจ้าหน้าที่และเผามอเตอร์ไซค์ที่จอดอยู่ด้านนอก ตำรวจได้ยิงปืนใส่กลุ่มผู้ประท้วงเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต 7 คน และบาดเจ็บ 20 คน ตำรวจหลายนายได้รับบาดเจ็บจากเหตุการณ์นี้เช่นกัน จากแหล่งข่าวในพื้นที่มีผู้พบว่านายกัสมีร์ ติมมูน อายุ 19 ปี แขนงคอตัวเองในห้องขัง เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม หลังถูกจับกุมตัวในข้อหาขับรถเร็วและทำร้ายเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตำรวจอ้างว่าเขาฆ่าตัวตาย แต่ครอบครัวของเขา กล่าวหาว่ามีร่องรอยการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้าย รวมทั้งรอยฟกช้ำบริเวณลำตัวและคอเจ้าหน้าที่ไม่ยอมให้ครอบครัวของเขาได้อ่านรายงานชันสูตรพลิกศพ

มีความกังวลว่าปฏิบัติการต่อต้านการก่อการร้ายของตำรวจ ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้ต้องสงสัยอย่างน้อย 24 คน เสียชีวิต ไม่สอดคล้องกับมาตรฐานการใช้กำลังทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ

เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น

ยังคงมีการจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นในหลายกรณี โดยเฉพาะที่กระทำกับผู้ที่ทักทายสิทธิมนุษยชน ผู้สื่อข่าว และนักเคลื่อนไหว ทั้งที่ถูกข่มขู่ คุกคาม และบางครั้งก็ถูกสังหาร

- เมื่อเดือนกรกฎาคมนายทามา สัตยา ลังกุน (Tama Satrya Langkun) นักเคลื่อนไหวต่อต้านคอร์รัปชันจากกรุงจาการ์ตา ได้ถูกข่มขู่จากผู้ที่ไม่ปรากฏชื่อเพื่อให้เขายุติการเปิดโปงข้อมูลในเดือนเดียวกันนายอาเดรีโยนยา มาตรา

(Ardiansyah Matra) ผู้สื่อข่าวที่เขียนรายงาน การคอร์รัปชันและการตัดไม้อย่างผิดกฎหมายที่ ปาปัว ก็ถูกสังหารในจังหวัดนั้นเอง

- นักเคลื่อนไหวด้านการเมืองอย่างน้อย 100 คน ได้ถูกตัดสินจำคุกเพียงเพราะแสดงความเห็นเพื่อ เรียกร้องเอกราชอย่างสงบ กรณีของจังหวัดมาลุก และปาปัว
- นายยูลัก พากาเก (Yusak Package) นักโทษด้าน มโนธรรมสำนึกถูกสั่งจำคุกเป็นเวลา 10 ปี และ ได้รับการปล่อยตัวเมื่อเดือนกรกฎาคม ตาม คำสั่งของประธานาธิบดี อย่างไรก็ตามนายฟีเลป กัมมา (Filep Karma) ซึ่งถูกจับกุมตัวในเวลา เดียวกันและถูกตัดสินจำคุก 15 ปี ยังคงอยู่ใน คุกต่อไป ชายทั้งสองคนถูกลงโทษเมื่อปี 2548 ในข้อหาที่ชกธง “Morning Star”
- เมื่อเดือนสิงหาคมมีการจับกุมชาย 23 คนที่ จังหวัดมาลุก เนื่องจากการรณรงค์ทางการเมือง อย่างสันติ ในช่วงสิ้นปีชาย 21 คนยังคงถูก ควบคุมตัวอยู่ พวกเขาต้องเข้ารับการไต่สวนคดี ตามข้อกล่าวหาว่ากบฏ ซึ่งมีโทษถึงขั้นจำคุก ตลอดชีวิต

การเลือกปฏิบัติ

ชนกลุ่มน้อยด้านศาสนา (ชุมชนอามาติยา : Ahmadiyya) เลสเบี้ยน เกย์ ไบเซ็กชวลและกลุ่ม คนข้ามเพศต้องเผชิญกับการถูกทำร้ายและการเลือก ปฏิบัติ ในขณะที่ตำรวจไม่มีมาตรการอย่างเพียงพอ เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของพวกเขา การประชุม ระดับภูมิภาคของผู้มีความหลากหลายทางเพศที่มี กำหนดจัดขึ้นที่เมืองสุรabayaในเดือนมีนาคมก็ต้องถูก ยกเลิกไป หลังจากการประชุมว่าจะก่อความรุนแรงของ กลุ่มอิสลามหัวรุนแรง ชุมชนอามาติยาก็กตกเป็นเป้า ของการใช้อำนาจอย่างมิชอบและการเลือกปฏิบัติ เมื่อเดือนสิงหาคมรัฐมนตรีว่าการศาสนาเรียกร้องให้มีการสลายชุมชนแห่งนี้ ชาวอามาติยาประมาณ 90 คน ที่ต้องสูญเสียชีวิตฐานเมื่อปี 2549 เนื่องจากมีผู้ลอบวางเพลิงบ้านเรือนของพวกเขา ยังคงต้องอาศัยในที่พิทักษ์พิงชั่วคราวที่เมืองมะตาราม จังหวัดลombokต่อไป มี การโจมตีโบสถ์อย่างน้อย 20 แห่งหรือไม่ก็ถูกสั่งให้ปิด

ระหว่างเดือนมกราคม – กันยายน เมื่อเดือนเมษายน ศาลรัฐธรรมนูญตัดสินว่ากฎหมายที่เอาผิดต่อกลุ่ม นอกรีตทางศาสนาไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ในปีดังกล่าวมี การโจมตีหรือสั่งให้โบสถ์อย่างน้อย 30 แห่งต้องปิดตัว ลงไป และมีประชาชนอย่างน้อย 14 คนที่ถูกคุมขังใน ข้อหานอกรีตจนถึงปลายปีที่ผ่านมา

สิทธิทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์

กฎหมายที่จำกัดสิทธิทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์ เป็นอุปสรรคต่อความพยายามของรัฐบาลที่จะแก้ ปัญหาอัตราการเสียชีวิตของแม่ กฎหมายเหล่านี้ได้แก่ กฎหมายที่กำหนดเพศสภาพอย่างตายตัว โดยเฉพาะ ที่เกี่ยวข้องกับ การแต่งงานและการเลี้ยงดูบุตร และ กฎหมายที่เอาผิดต่อการมีเพศสัมพันธ์โดยสมัครใจ บางประเภท และกฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลเรื่องเพศและ การสืบพันธุ์ กฎหมายและนโยบายบางฉบับปฏิเสธไม่ ให้ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงที่ยังไม่แต่งงานได้รับการ อนามัยเจริญพันธุ์อย่างเต็มที่ อีกทั้งยังเป็นการผิด กฎหมายสำหรับผู้หญิงและเด็กผู้หญิงที่แต่งงานแล้วเข้า ถึงบริการอนามัยเจริญพันธุ์บางประเภทโดยไม่ได้รับการ ยินยอมจากสามี การทำแท้งเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย ในทุกกรณี เว้นแต่เป็นไปเพื่อสุขภาพของมารดาหรือ กรณีที่ตัวอ่อนได้รับอันตราย หรือกรณีที่เป็นเหยื่อจาก การข่มขืน

ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงจำนวนมากเสี่ยงที่จะตั้งครรภ์ แบบไม่พึงประสงค์ ซึ่งจะเป็นเหตุให้พวกเขาเผชิญ กับปัญหาด้านสุขภาพและการละเมิดสิทธิมนุษยชน มากมาย รวมทั้งการถูกบังคับให้แต่งงานตั้งแต่วัยเยาว์ หรือต้องออกจากโรงเรียน บางคนต้องหางานทำแท้ง ซึ่งมักมีสภาพไม่ปลอดภัย

ตามตัวเลขของทางการ การทำแท้งที่ไม่ปลอดภัยเป็น สาเหตุที่ทำให้ผู้หญิง 5-11% เสียชีวิตในอินโดนีเซีย อัตราการเสียชีวิตของแม่ในประเทศนี้จัดว่าสูงที่สุดในบรรดาประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงและมหาสมุทร แปซิฟิก โดยประมาณว่ามีแม่เสียชีวิต 228 คนจาก การคลอดบุตร 100,000 คน

คนทำงานบ้าน

มีการประมาณการว่ามีคนทำงานบ้านอยู่ 2.6 ล้านคน ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงและเด็กผู้หญิง ซึ่งไม่ได้รับการ

คุ้มครองตามกฎหมายอย่างเต็มที่ในฐานะเป็นแรงงานตามพระราชบัญญัติแรงงาน ที่ผ่านมาทางคณะกรรมการการด้านแรงงาน การอพยพ กิจการประชากร และสุขภาพของรัฐสภาได้อภิปรายร่างพระราชบัญญัติคนทำงานบ้าน แต่จนถึงสิ้นปีก็ยังไม่ผ่านออกมาเป็นกฎหมาย

- เมื่อเดือนธันวาคม 2552 เลนนี่ (Lenny) เด็กผู้หญิงอายุ 14 ปีจากชวา ได้ถูกล่อลวงจากนายหน้าแทนที่จะได้งานเป็นคนทำงานบ้าน นายหน้ากลับพาตัวเธอมาที่บ้านของเขา และ “ขาย” เธอให้กับนายจ้างคนใหม่เพื่อแลกกับเงินจำนวน 100,000 รูเปี้ยะ (11 เหรียญสหรัฐ) มีการมอมยาเลนนี่และพาเธอไปที่จังหวัดจาการ์ซึ่งห่างออกไปหลายร้อยกิโลเมตร ในช่วงเวลาสามเดือนเธอต้องทำงานตั้งแต่ตีสี่ถึงห้าทุ่มทุกวันโดยไม่ได้รับค่าจ้าง และยังคงเผชิญการละเมิดทั้งทางกายและใจในรูปแบบต่างๆ สุดท้ายเลนนี่สามารถหลบหนีออกมาได้เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ และได้ฟ้องร้องคดีต่อนายจ้างในเดือนเดียวกัน จนถึงสิ้นปีคตินี้ก็ยังดำเนินต่อไปอยู่

การลายนวลพันผิด

การลายนวลพันผิดสำหรับการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่รุนแรงที่เคยเกิดขึ้นในอาจะห์ ปาปัว ติมอร์ เลสเต้ และที่อื่นๆ ยังคงดำเนินต่อไป รัฐบาลยังคงสนับสนุนการสมานฉันท์ในติมอร์ เลสเต้ โดยไม่สนใจจะนำตัวผู้กระทำความผิดในช่วงที่อินโดนีเซียปกครองติมอร์ตะวันออก (2518-2542) มาลงโทษ การละเมิดสิทธิมนุษยชนในอดีตส่วนใหญ่กระทำต่อผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน ทั้งในรูปของการทรมาน การสังหาร และการบังคับบุคคลให้สูญหาย ซึ่งเป็นปัญหาที่ยังไม่ได้รับ

การแก้ไข และผู้กระทำผิดก็ไม่ได้ถูกนำตัวมาลงโทษเมื่อเดือนกันยายนรัฐบาลได้ลงนามในอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองมิให้บุคคลสูญหาย (International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance)

- ในปี 2552 รัฐสภามีข้อเสนอว่าควรจัดตั้งศาลสิทธิมนุษยชนเฉพาะกิจเพื่อไต่สวนเอาผิดกับผู้รับผิดชอบต่อการบังคับบุคคลให้สูญหายที่เกิดขึ้นระหว่างปี 2540 -2541 อย่างไรก็ตาม รัฐบาลไม่ได้ปฏิบัติตามข้อเสนอแนะนั้นแม้จนถึงสิ้นปีแล้ว
- แม้ว่าศาลจะสั่งลงโทษจำเลย 2 คนที่เกี่ยวข้องกับการสังหารนายมุณี ซาอิด ทาลิบ (Munir Said Thalib) (หรือที่รู้จักกันในชื่อ “มุณี”) เมื่อปี 2547 แต่มีข้อกล่าวหาที่น่าเชื่อถือว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังการสังหารยังคงลายนวลอยู่

โทษประหาร

ไม่มีรายงานว่ามีกรณีการประหารชีวิตเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม ยังคงมีนักโทษที่ถูกสั่งประหารชีวิตอยู่อีกอย่างน้อย 120 คน

รายงาน/การเดินทางไปเยือนของแอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนล

☞ ตัวแทนแอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนลได้เข้าเยี่ยมอินโดนีเซีย เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ มีนาคม ตุลาคม และพฤศจิกายน

☞ Displaced and forgotten: Ahmadiyya in Indonesia (ASA 21/006/2010)

☞ Indonesia: Left without a choice – barriers to reproductive health (ASA 21/013/2010)

ลาว

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ประมุขของประเทศ:

จุมมะลี ไชยะสอน

ประมุขฝ่ายบริหาร: ทองสิง ทำมะวง (เข้าดำรงตำแหน่งแทนบัวสอน บุปผาวันเมื่อเดือนธันวาคม)

โทษประหาร:

ยกเลิกในเชิงพฤตินัย

ประชากร:

6.4 ล้านคน

อายุขัยเฉลี่ย:

65.9 ปี

อัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ (ช/ญ):

68/61 ต่อ 1,000

อัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่:

72.7%

ทางการลาวปฏิเสธไม่ให้มีผู้สังเกตการณ์อย่างเป็นทางการอิสระและสามารถเข้าถึงได้อย่างไม่จำกัดในช่วงที่มีการบังคับโยกย้ายผู้แสวงหาที่พักพิงและผู้ลี้ภัยชาวม้งลาวกว่า 4,500 คนที่ถูกส่งกลับจากประเทศไทยในปี 2552 และนำไปอยู่ในสถานที่ที่จัดสรรเอาไว้ การจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การรวมตัวและการชุมนุมยังคงดำเนินต่อไป นักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึกและนักโทษการเมืองยังคงถูกคุมขัง มีการตัดสินประหารชีวิตบุคคลอย่างน้อย 4 คนในข้อหาค้ายาเสพติด แม้จะมีข้อตกลงชั่วคราวในทางปฏิบัติห้ามการประหาร และทางการก็ไม่เคยเปิดเผยสถิติเกี่ยวกับโทษประหารอย่างเป็นทางการ

ข้อมูลพื้นฐาน

ลาวได้ปฏิเสธข้อเสนอแนะของคณะทำงาน

กระบวนการตรวจสอบตามวาระ (Universal Periodic Review Working Group) เมื่อเดือนพฤษภาคมที่ให้การยกเลิกโทษประหาร แต่ได้ลงนามในอนุสัญญาต่อต้านการทรมานเมื่อเดือนกันยายน ในเดือนพฤศจิกายนมีการจัดประชุมเป็นครั้งแรกของรัฐภาคีของอนุสัญญาว่าด้วยระเบิดดาวกระจาย (Convention on Cluster Munitions) ที่กรุงเวียงจันทน์ และเมื่อเดือนธันวาคมลาวได้งดออกเสียงในที่ประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติในมติที่เรียกร้องให้มีข้อตกลงชั่วคราวเพื่อยุติโทษประหารชีวิตในระดับโลก

เครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศ (INGO Network) ซึ่งเป็นกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศแสดงความกังวลต่อผลกระทบด้านลบของโครงการลงทุนจากต่างประเทศขนาดใหญ่ที่เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว อาทิเช่น โครงการเหมืองแร่และไฟฟ้าพลังน้ำ เครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศยังเน้นให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องแก้ปัญหาอันเนื่องมาจากผลกระทบของการพัฒนาสังคม ช่องว่างด้านรายได้และการเข้าถึงบริการด้านสุขภาพและการศึกษา

ข้อพิพาทเรื่องที่ดินเป็นคดีความที่มีจำนวนสูงที่สุดในศาล ทางการอ้างว่าปัญหานี้รุนแรงขึ้นเนื่องจากช่องว่างด้านกฎหมายและระเบียบ ผู้พิพากษาที่มีอคติและการขาดความโปร่งใสของเจ้าพนักงานผู้บังคับใช้กฎหมายและเจ้าพนักงานด้านกระบวนการยุติธรรม

ผู้ลี้ภัยและผู้แสวงหาที่พักพิง

ลาวปฏิเสธไม่ยอมให้มีผู้สังเกตการณ์ที่เป็นอิสระและสามารถเข้าถึงได้โดยไม่จำกัดในพื้นที่รองรับผู้พลพที่หมู่บ้านโพนคำ แขวงบริคำไซ และหมู่บ้านผาหลัก และหนองซันในแขวงนครหลวงเวียงจันทน์ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการประเมินสถานการณ์การบังคับส่งกลับชาวม้งประมาณ 4,500 คนจากประเทศไทยเมื่อเดือนธันวาคม 2552 พื้นที่โพนคำที่อยู่ห่างไกลได้ถูกจัดเป็นที่อยู่อาศัยของผู้ถูกส่งกลับประมาณ 3,500 คน โดยในจำนวนนี้เป็นเด็กเล็กกว่า 1,000 คน จนถึงเดือนมิถุนายนในพื้นที่นี้ยังไม่มีไฟฟ้าใช้ ไม่มีบริการด้านสุขภาพที่พอเพียงและไม่มีสถานศึกษา แม้ทางการจะให้คำมั่นสัญญาใดๆ แต่ที่ผ่านมายังไม่มีการออก

เอกสารแสดงสถานะบุคคลและเอกสารเดินทางให้กับ
ชาวบ้านแต่อย่างใด

ทางการยังคงจัดให้ผู้ถูกส่งกลับเหล่านี้มีสถานะเป็น
“ผู้เข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย”

นักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึก/นักโทษการเมือง
การขาดความโปร่งใสเกี่ยวกับชะตากรรมและที่อยู่ของ
นักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึกและนักโทษการเมืองยังคง
ดำเนินต่อไป

- ทางการปฏิเสธข้อเสนอแนะของคณะทำงาน
กระบวนการตรวจสอบตามวาระที่ให้อภัยตัว
นายบัววัน จันมะนีวง นายแสงอะลุน แพงพัน
และนายทองประเสิด เกื้อกูน นักโทษด้าน
มนุษยธรรมสำนึกที่ถูกจับกุมเมื่อเดือนตุลาคม
2542 ในขณะที่ชุมนุมประท้วงอย่างสงบ พวกเขา
ยังคงถูกคุมขังในเรือนจำ แม้จะใช้โทษจนครบ
10 ปีแล้ว

- ยังไม่มีผู้ใดทราบถึงชะตากรรมและที่อยู่ของ
บุคคล 9 คนที่ถูกจับกุมเมื่อเดือนพฤศจิกายน
2552 ในข้อหาวางแผนร้องเรียนต่อทางการ
เกี่ยวกับการสูญเสียที่ดินและการขาดความ
สนับสนุนด้านสังคมและเศรษฐกิจ

- ไม่มีข่าวคราวใดๆ เกี่ยวกับนายท้าวเมาและ
นายผาฟู๊กิง ชาวฝั่งสองรายที่ถูกจับกุมเมื่อปี
2546 และถูกศาลตัดสินลงโทษจำคุกเป็นเวลา
12 และ 15 ปีตามลำดับ ภายหลังจากไต่สวนที่ไม่
เป็นธรรมและมีแรงจูงใจด้านการเมือง มีผู้พบเห็น
พวกเขาครั้งสุดท้ายขณะที่ถูกคุมขังที่เรือนจำ
สามเซ่ ที่กรุงเวียงจันทน์

เสรีภาพด้านศาสนา

ตามต่างจังหวัดยังคงมีการคุกคามชาวคริสต์กลุ่มน้อย
เพื่อพยายามให้พวกเขาเลิกนับถือศาสนาของตน

- เมื่อเดือนมกราคมที่หมู่บ้านกะถิน แขวงสาละวัน
ตำรวจและเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่นใช้ปืนบังคับ
ชาวคริสต์หลายสิบคนให้ยุติการปฏิบัติศาสนกิจ
ของตน เมื่อพวกเขาปฏิเสธที่จะเลิกนับถือศาสนา
พวกเขาก็ถูกบังคับให้เดินเท้าออกจากบ้าน
และถูกนำตัวไปที่ข้างถนนไกลออกไปหลาย
กิโลเมตร โดยไม่มีข่าวของใดๆ ติดตัว

มาเลเซีย

มาเลเซีย

ประมุขของประเทศ:	สมเด็จพระราชาธิบดีสุลต่าน มีซัน ไชนัล อาบิดีน (KING SULTAN MIZAN ZAINAL ABIDIN)
ประมุขฝ่ายบริหาร:	นาจิบ ตุน ราซัค (NAJIB TUN RAZAK)
โทษประหาร:	ยังมีอยู่
ประชากร:	27.9 ล้านคน
อายุขัยเฉลี่ย:	74.7 ปี
อัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ (ช/ญ):	12/10 ต่อ 1,000
อัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่:	92.1%

รัฐบาลจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นทั้งในสื่ออิเล็กทรอนิกส์และสิ่งพิมพ์ การควบคุมตัวบุคคลโดยไม่มีข้อกล่าวหาหรือไม่มีการไต่สวนยังคงเกิดขึ้นตามพระราชบัญญัติความมั่นคงภายในที่บังคับใช้มากกว่า 50 ปีแล้ว ผู้ลี้ภัย คนเข้าเมือง และผู้มีสัญชาติมาเลเซียยังคงได้รับโทษเข็ญตีหากทำความผิดทางอาญา รวมทั้งความผิดด้านการเข้าเมือง เป็นครั้งแรกที่มีผู้หญิง 3 คนถูกเข็ญตีตามหลักกฎหมายจารีตประเพณี และมาเลเซียได้รับเลือกให้เข้าเป็นสมาชิกคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติเมื่อเดือนพฤษภาคม

ข้อมูลพื้นฐาน

นาจิบ ตุน ราซัค ดำรงตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรีเป็นปีที่สอง ภายหลังจากการก้าวลงจากอำนาจของนายอับดุลเลาะห์ บัดดาวิ (Abdullah Badawi) การไต่สวนคดีเป็นครั้งที่ 2 ในรอบ 12 ปีต่อ นายอันวาร อิบราฮิม (Anwar Ibrahim) ผู้นำพรรคฝ่ายค้านยังคงดำเนินต่อไปตามข้อกล่าวหาทางอาญาด้านการร่วมเพศโดยวิธิตามซึ่งมีแรงจูงใจจากการเมือง ศาลได้ตัดสินลงโทษจำคุกอันวาร อิบราฮิมและถูกห้ามดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นเวลาห้าปี ในการประกาศนโยบายเศรษฐกิจฉบับใหม่เมื่อเดือนมีนาคม นาจิบ ตุน ราซัคเรียกร้องให้มีการปฏิรูปกฎหมายเลือกปฏิบัติที่เอื้อประโยชน์ต่อชาวภูมิภาค (เป็นสถานภาพทางกฎหมายซึ่งครอบคลุมถึงกลุ่มชาติพันธุ์ชาวมาเลย์และชนพื้นเมืองในภาคตะวันออกเฉียงของมาเลเซีย)

เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น

ทางการจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น โดยกำหนดให้ต้องขออนุญาตจากรัฐบาลในการตีพิมพ์หนังสือ และกำหนดโทษทางอาญาตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการล้มล้างการปกครองซึ่งนำมาใช้กับผู้วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล

- เมื่อเดือนมิถุนายนรัฐมนตรีมหาดไทยสั่งห้ามการจำหน่ายหนังสือพิมพ์ Suara Keadilan ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของพรรคความยุติธรรมของประชาชน (People's Justice Party - PKR) ซึ่งเป็นพรรคการเมืองฝ่ายค้านเป็นการชั่วคราวโดยปฏิเสธไม่ยอมต่ออายุใบอนุญาตให้กับผู้จัดพิมพ์ เมื่อเดือนกรกฎาคมรัฐบาลยังได้สั่งห้ามการวางจำหน่ายหนังสือพิมพ์ Harakah ของพรรคอิสลามแห่งมาเลเซีย (Malaysian Islamic Party - PAS) ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของพรรคฝ่ายค้านอีกฉบับหนึ่ง
- ไอวาน อับดุล เราะห์มาน (Irwani Abdul Rahman) หรือที่รู้จักกันในชื่อ ฮัสซัน สโกเด็น (Hassan Skodeng) ซึ่งเป็นบล็อกเกอร์ได้ถูกจับกุมตัวเมื่อเดือนสิงหาคม หลังจากได้เขียนข้อความล้อเลียนประธานบริษัทด้านพลังงานยักษ์ใหญ่ของมาเลเซีย เพื่อตั้งคำถามกับโครงการรณรงค์ประหยัดพลังงาน ไอวาน อับดุล เราะห์มานได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวและถูกตั้งข้อหาตามพระราชบัญญัติการสื่อสารและสื่อ (Communications and Multimedia

Act) พ.ศ. 2541 ในข้อหาที่ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อส่งข้อความหลอกลวงหรือจู่โจมโดยมีจุดประสงค์มิชอบ หากถูกตัดสินลงโทษ เขาอาจต้องติดคุกเป็นเวลาหนึ่งปีและถูกปรับเป็นเงินจำนวน 50,000 ริงกิต (15,500 เหรียญสหรัฐฯ)

- ทางการกวดขันให้สถานีวิทยุภาษาจีนปลดนายจามาณอุดีน อิบราฮิม (Jamaluddin Ibrahim) ผู้จัดการ ซึ่งได้วิจารณ์นโยบายการเลือกปฏิบัติเพื่อเอื้อประโยชน์ของรัฐบาล เมื่อเดือนสิงหาคมคณะกรรมการสื่อสารและสื่อแห่งมาเลเซีย (Malaysian Communications and Multimedia Commission) ได้ส่งจดหมายไปที่สถานี โดยกล่าวหาว่าทางรายการเผยแพร่เนื้อหาที่คุกคามต่อความมั่นคงแห่งชาติ และทำลายความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติ
- ตำรวจจับกุมซุนาร์ (Zunar) นักเขียนการ์ตูนการเมืองเมื่อเดือนกันยายน ก่อนที่เขาจะเปิดตัวหนังสือการ์ตูน Cartoon-o-phobia และได้ยึดหนังสือไป เขาถูกตั้งข้อหาตามพระราชบัญญัติล้มล้างการปกครองซึ่งอาจะมีโทษจำคุกถึงสามปี เมื่อเดือนมิถุนายนรัฐมนตรีมหาดไทยได้สั่งห้ามการจำหน่ายหนังสือและนิตยสารของนักเขียนการ์ตูนท่านนี้สามเล่มโดยกล่าวหาว่า “ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของสาธารณะ” ทั้งนี้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการพิมพ์และสิ่งพิมพ์ พ.ศ. 2527 (Printing Press and Publications Act 1984) ตามกฎหมายฉบับนี้การตีพิมพ์และจำหน่ายการ์ตูนเหล่านี้อาจเป็นเหตุให้ได้รับโทษจำคุกสูงสุดไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 ริงกิต (6,200 เหรียญสหรัฐฯ) ซุนาร์อยู่ระหว่างการประกันตัวออกมา

การจับกุมและควบคุมตัวโดยพลการ

- เมื่อเดือนมกราคมตำรวจได้อ้างพระราชบัญญัติความมั่นคงภายในและบุกเข้าไปในชั้นเรียนวิชาศาสนาอิสลามของโรงเรียนเอกชนใกล้กรุงกัวลาลัมเปอร์ และได้ควบคุมตัวบุคคลไว้ 50 คน แต่มีการปล่อยตัวพวกเขาไปเป็นส่วนใหญ่อันได้ส่งกลับผู้ถูกควบคุมตัวที่เป็นชาวต่างชาติหลายคนโดยไม่มีการอุทธรณ์ อย่างเช่น ซิเรีย ซึ่งจะเป็น

เหตุให้พวกเขาเผชิญกับการทรมานในฐานะถูกสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับกลุ่มการเมืองศาสนาอิสลาม

- ในระหว่างการประท้วงอย่างสงบเมื่อเดือนสิงหาคมในโอกาสครบรอบ 50 ปีของพระราชบัญญัติความมั่นคงภายใน ตำรวจจับกุมผู้ประท้วง 30 คนจากจำนวน 300 คนที่เมืองเปตาลิงจายา ต่อมามีการปล่อยตัวพวกเขาทุกคน กฎหมายมาเลเซียมีข้อห้ามอย่างเข้มงวดต่อการชุมนุมประท้วงและเสรีภาพในการรวมตัว โดยห้ามการรวมตัวของประชาชนจำนวนมากกว่า 5 คนในที่สาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต
- เมื่อเดือนกรกฎาคมมะหะหมัด เฟดูเลาะห์ บิน อับดุล ราซัค (Mohamad Fadzullah Bin Abdul Razak) สัญชาติมาเลเซียอายุ 28 ปีได้ถูกจับกุมตามพระราชบัญญัติความมั่นคงภายในหลังจากเดินทางกลับจากประเทศไทย รัฐบาลกล่าวหาว่าเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับเครือข่ายก่อการร้ายสากล และได้อ้างพระราชบัญญัติความมั่นคงภายในเพื่อควบคุมตัวเขาไว้เป็นเวลาสองปี กฎหมายฉบับนี้อนุญาตให้มีการควบคุมตัวโดยไม่ต้องมีข้อกล่าวหาหรือการไต่สวนในระยะเวลาที่ไม่จำกัด

ผู้ลี้ภัยและผู้อพยพเข้าเมือง

ตามข้อมูลของคณะทำงานด้านการควบคุมตัวโดยพลการแห่งสหประชาชาติ (UN Working Group on Arbitrary Detention) ระบุว่า การควบคุมตัวผู้ลี้ภัยในมาเลเซียเกิดขึ้นอย่าง “เป็นระบบ” คณะทำงานได้มาเยือนประเทศนี้เมื่อเดือนมิถุนายน นอกจากการควบคุมตัวในความผิดด้านการเข้าเมืองแล้ว คนงานต่างชาติยังมักต้องเผชิญสภาพการทำงานที่ไม่เป็นธรรม

- เมื่อเดือนสิงหาคมรัฐบาลประกาศว่าจะเพิ่มจำนวนเครือข่ายอาสาสมัครพลเรือน RELA (Ikatan Relawan Rakyat) เกือบสองเท่า กลุ่มอาสาสมัครดังกล่าวสามารถใช้อำนาจจับกุมคนเข้าเมืองและผู้ลี้ภัยในฐานะความผิดการเข้าเมืองได้ เจ้าหน้าที่ของ RELA มักยึดเงินจากผู้เข้าเมืองและผู้ลี้ภัยและบางที่ก็ข่มขู่พวกเขา รัฐบาลได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ RELA เข้ามาทำงาน

ตามศูนย์กักตัวคนเข้าเมืองใหม่อีกครั้ง หลังจาก
ถอนออกไปเมื่อปี 2552

- สภาพแวดล้อมในศูนย์กักตัวคนเข้าเมืองยังคง
เลวร้าย ผลจากการขาดแคลนน้ำที่ศูนย์กักตัว
คนเข้าเมืองเล็งแก้ง (Lenggeng) เป็นเหตุให้
ผู้แสวงหาที่พักพิงชาวพม่าประมาณ 500 คน
ประท้วงโดยการอดอาหารเมื่อเดือนมิถุนายน
- เมื่อเดือนตุลาคมมีรายงานข่าวว่าเจ้าหน้าที่คน
เข้าเมือง 7 นายและชาวต่างชาติ 2 ราย ได้ถูก
จับกุมในข้อหาเกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ อย่างไรก็ตาม
ก็ตามรัฐบาลไม่ได้ดำเนินการทางอาญาแต่
อย่างไร แต่มีการใช้พระราชบัญญัติความมั่นคง
ภายในเพื่อควบคุมตัวพวกเขาไว้โดยไม่มีการ
ไต่สวน

การทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย

- ทางกรยังคงตั้งเขียนตีประชาชนตามฐานความ
ผิดมากมาย รวมทั้งการละเมิดกฎหมายเข้าเมือง
มีฐานความผิดทางอาญากว่า 60 กรณีที่มีการ
ลงโทษโดยการเขียนตี คนงานต่างด้าวจำนวนมาก
มากได้ถูกส่งกลับไปอินโดนีเซียหลังถูกเขียนตี
ตามฐานความผิดการเข้าเมืองแล้ว
- เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ถือเป็นครั้งแรกใน
ประวัติศาสตร์มาเลเซียที่มีการเขียนตีผู้หญิง
3 คน ทั้ง 3 คนซึ่งเป็นมุสลิมได้ถูกศาลตัดสิน
ลงโทษฐานมีเพศสัมพันธ์นอกสมรส และมีการ
เขียนตีตามหลักกฎหมายซาอ์อะห์ใกล้กับกรุง
กัวลาลัมเปอร์ เมื่อเดือนเมษายนมีการเปลี่ยน
การลงโทษสำหรับบิดา สารี เทวี ชูการ์โน (Kartika
Sari Dewi Shukarno) ผู้หญิงคนแรกที่ถูกลงโทษ

เขียนตีเมื่อปี 2552 จากการโบยหกครั้งเป็นการ
บริการชุมชน

โทษประหาร

ศาลตัดสินลงโทษบุคคลอย่างน้อย 114 คน โดยให้
“แขวนคอจนตาย” ตามรายงานข่าวของสำนักข่าว
เบอร์นามา (Bernama) ของรัฐบาล และสื่อสัญชาติ
มาเลเซีย ทางกรไม่ได้เปิดเผยว่าได้ประหารชีวิตบุคคล
ไปกี่คน

กว่าครึ่งหนึ่งของผู้ได้รับโทษประหารถูกกล่าวหาว่ามี
ยาเสพติดไว้ในครอบครองเกินกว่าปริมาณที่กำหนดไว้
ซึ่งเป็นฐานความผิดที่ต้องลงโทษประหารชีวิต
สถานเดียว จำเลยในคดีเหล่านี้ต้องเผชิญกับข้อหา
ค้ายาเสพติด ตามหลักกฎหมายยาเสพติดถือว่าคน
เหล่านี้มีความผิดแล้ว จนกว่าจะมีการพิสูจน์เป็นอย่าง
อื่น ซึ่งขัดกับมาตรฐานการไต่สวนคดีที่เป็นธรรมของ
สากล

ในบรรดาผู้ได้รับโทษประหารชีวิตเป็นพลเมืองของ
ประเทศในอาเซียนถึงหนึ่งในหก โดยมี 7 คนจาก
มาเลเซีย 3 คนจากพม่า 3 คนจากสิงคโปร์ และ 3 คน
จากไทย และ 2 คนจากฟิลิปปินส์

รายงาน/การเดินทางไปเยือนของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนล

☞ ตัวแทนแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนลได้เข้าเยี่ยม
มาเลเซียเมื่อเดือนมีนาคม/เมษายน และพฤศจิกายน/
ธันวาคม

☞ Trapped: The exploitation of migrant workers
in Malaysia (ASA 28/002/2010)

☞ A blow to humanity: Torture by judicial caning
in Malaysia (ASA 28/013/2010)

พม่า

สหภาพพม่า

ประมุขของประเทศ:

พลเอกอาวุโสตันฉ่วย (SENIOR GENERAL THAN SHWE)

ประมุขฝ่ายบริหาร:

พลเอกเต็งเส่ง (GENERAL THEIN SEIN)

โทษประหาร:

ยกเลิกในเชิงพฤตินัย

ประชากร:

50.5 ล้านคน

อายุขัยเฉลี่ย:

62.7 ปี

อัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ (ช/ญ):

120/102 ต่อ 1,000

อัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่:

91.9%

มีการจัดการเลือกตั้งในพม่าท่ามกลางการควบคุมจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การชุมนุมและการรวมตัวโดยสงบอย่างเข้มงวดทางการได้จับกุมผู้วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลและนักเคลื่อนไหวจากชนกลุ่มน้อยที่รณรงค์ทางการเมือง นักโทษการเมืองประมาณ 2,200 คนยังคงถูกควบคุมตัว หลายคนมีสุขภาพที่ย่ำแย่ รัฐบาลยังบังคับโยกย้ายชาวบ้านตามหมู่บ้าน หรือในบางกรณีก็โยกย้ายทั้งพื้นที่ ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้โครงการพัฒนาและโครงสร้างพื้นฐานอื่น ๆ ของรัฐบาลเดินหน้าต่อไป

ข้อมูลพื้นฐาน

เมื่อเดือนพฤศจิกายนพม่าได้จัดการเลือกตั้งทั่วไปเป็นครั้งแรกในรอบสองทศวรรษ ท่ามกลางรายงานที่น่าเชื่อถือว่ามีโกงและมีความผิดปกติมากมาย กระบวนการเลือกตั้งได้รับการออกแบบเพื่อสนับสนุนการดำรงอยู่ในอำนาจของทหารต่อไป เจ้าหน้าที่ระดับสูงหลายคนลาออกจากตำแหน่งทางทหารเพื่อเข้าร่วมในการเลือกตั้ง และเข้าร่วมในการจัดตั้งรัฐบาลพลเรือนใหม่ มีรายงานว่าพรรคการเมืองที่รัฐบาลสนับสนุนได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งอย่างท่วมท้น

พรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย (National League for Democracy - NLD) ที่นำโดยดอว์อองซานซูจี และเป็นผู้ชนะการเลือกตั้งเมื่อปี 2533 ได้คว่ำบาตรการเลือกตั้งครั้งนี้ หนึ่งสัปดาห์หลังการเลือกตั้ง รัฐบาลได้ปล่อยตัวอองซานซูจีหลังจากกักบริเวณเธอไว้เป็นเวลา 7.5 ปี

รายงานประจำปี 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

ตลอดช่วงเดือนสิงหาคมรัฐบาลยังคงกดดันกองกำลังของชนกลุ่มน้อยต่อไป รวมทั้งกลุ่มที่เคยทำสัญญาหยุดยิง เพื่อให้สลายตัวและเข้ามาทำหน้าที่เป็นกองกำลังพิทักษ์ชายแดน (Border Guard Forces) การต่อสู้เกิดขึ้นอย่างประปรายทั้งในช่วงก่อนและหลังการเลือกตั้ง เป็นเหตุให้คนต้องพลัดที่อยู่ หลายคนต้องหลบหนีเข้ามาแสวงหาที่พักพิงด้านพรมแดนไทย

ตลอดทั้งปีมีเสียงเรียกร้องมากขึ้นเพื่อให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการสากลเพื่อสอบสวนข้อกล่าวหาว่ามี การก่ออาชญากรรมต่อมนุษยชาติและอาชญากรรมสงครามในพม่า

การละเมิดสิทธิเนื่องจากการเลือกตั้ง

พระราชบัญญัติการเลือกตั้งที่ประกาศใช้เมื่อเดือนมีนาคม และระเบียบที่เกี่ยวข้องที่ออกมาในภายหลังต่างละเมิดสิทธิที่จะมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การชุมนุมและการรวมตัวโดยสงบ เป็นการทำลายหรือกีดกันบุคคลและกลุ่มต่างๆ รวมทั้งตัวของชนชาติและนักโทษการเมืองอื่นๆ ทุกคน ซึ่งถูกตัดสิทธิไม่ให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกพรรคการเมือง ไม่สามารถลงคะแนนเสียงหรือลงสมัครรับเลือกตั้งได้ มีการป้องกันไม่ให้เกิดการปราศรัยที่มีการถ่ายทอดผ่านสื่อของรัฐโจมตีรัฐบาลหรือกล่าวพาดพิงถึงปัญหาของประเทศใดๆ ทางทางได้จับกุมตัวบุคคลที่กล่าวพาดพิงถึงปัญหาที่เกี่ยวกับการเลือกตั้ง หรือวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลทั้งในช่วงก่อนและหลังการเลือกตั้ง

- ในวันที่ 27 กันยายนทางการได้ตัดสินลงโทษจำคุกพระอดิน ออกซันทา (Ashin Okkanta)

พระภิกษุชาวมอญเป็นเวลา 15 ปี ในข้อหา
ที่รุนแรงต่อต้านการเลือกตั้งและเรียกร้องให้
ปล่อยตัวนักโทษการเมืองทุกคนในพม่า
โดยท่านถูกจับกุมตัวเมื่อเดือนมกราคม

- ในช่วงสองสัปดาห์สุดท้ายของเดือนกันยายน
ทางการได้จับกุมนักศึกษา 11 คนที่กรุงย่างกุ้ง ใน
ข้อหาแจกใบปลิวเรียกร้องให้คนไม่ไปลงคะแนน
เสียง ซึ่งมีอยู่ 6 คนที่ยังถูกควบคุมตัวอยู่

การปราบปรามนักเคลื่อนไหวชนกลุ่มน้อย

รัฐบาลยังคงปราบปรามชนกลุ่มน้อยที่ประท้วงการ
เลือกตั้ง รวมทั้งผู้ที่ต่อต้านโครงการที่ส่งผลกระทบ
ด้านสิ่งแวดล้อมจากการพัฒนาและโครงการพัฒนา
โครงสร้างพื้นฐานอย่างสงบ ทางกายยังได้คุกคาม
ชนกลุ่มน้อยที่เชื่อว่าให้การสนับสนุนกลุ่มติดอาวุธ
หรือให้ความสนับสนุนจริง

- เมื่อเดือนเมษายนทหารได้จับกุมชายสองคนที่
หมู่บ้านปาลาย เมืองน้ำซ่าง รัฐฉาน โดยกล่าวหา
ว่าพวกเขาสนับสนุนกลุ่มกบฏติดอาวุธในรัฐฉาน
ทหารได้ข่มขายคนหนึ่งจนเสียชีวิต ส่วนชาย
อีกคนหนึ่งได้สาบสูญไป
- เมื่อเดือนมิถุนายน ซอ วิน (Zaw Wine) อายุ 40
ปี ได้หลบหนีจากค่ายทหารที่พยายามบังคับให้
เขาไปสืบข้อมูลของกองทัพปลดแอกกะเหรี่ยง
แห่งชาติ (Karen National Liberation Army -
KNLA) ที่หมู่บ้านป่าประะ รัฐกะเหรี่ยง ทหารยัง
บอกให้เขาสวมชุดเครื่องแบบของกองทัพ KNLA
และให้ถ่ายรูป ซึ่งเป็นยุทธวิธีที่ทหารใช้เพื่อ
วางแผนสังหารชาวบ้านโดยอ้างว่าเป็นส่วนหนึ่ง
ของกองกำลังติดอาวุธฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาล
- เมื่อเดือนกันยายนศาลได้ตัดสินลงโทษจำคุก
ประชาชน 11 คนจากรัฐยะไข่เป็นเวลา 3 - 9 ปี
ตามฐานความผิดต่างๆ กัน รวมทั้งการมีส่วนร่วม
กับสมาคมนักศึกษาและเยาวชนชาวอารข่าน (All
Arakan Students' and Youths' Congress -
AASYC)

- เมื่อเดือนกันยายนทางการได้จับกุมพระอุปัชฌาย์
สาธา (U Pyinnya Sara) พระภิกษุชาวยะไข่และ
นักประวัติศาสตร์วัฒนธรรม และได้ตัดสินลงโทษ
จำคุกท่านเป็นเวลา 8 ปี 3 เดือนในข้อหาต่างๆ
อย่างเช่น การเผยแพร่วัตถุลามกอนาจาร การ
ดูหมิ่นศาสนา การทำผิดหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย
และการมีเงินตราต่างประเทศไว้ในครอบครอง
- เมื่อเดือนตุลาคมมีการไต่สวนคดีอย่างปิดลับที่
เรือนจำอินแสงในกรุงย่างกุ้ง และตัดสินลงโทษ
จำคุกยียี่ตุน (Nyi Nyi Tun) ชาวพม่าเชื้อสาย
มอญซึ่งเป็นบรรณาธิการนิตยสารกันตรวดี
(Kantarawaddy News Journal) เป็นเวลา
13 ปีในข้อหาติดต่อบริษัทที่เสียภาษีอยู่ใน
ต่างประเทศและการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์โดย
ไม่ได้รับอนุญาต

นักโทษการเมือง

จำนวนนักโทษการเมืองในพมามีอยู่ราว 2,200 คนใน
ปี 2553 ซึ่งตัวเลขที่แท้จริงน่าจะมากกว่านี้มาก หาก
นับรวมจำนวนนักโทษที่เป็นชนกลุ่มน้อยที่ไม่ทราบชื่อ
และคดีอีกมาก ส่วนใหญ่จะเป็นนักโทษด้านมนุษยธรรม
สำนึก ในช่วงปีที่ผ่านมามีการตัดสินลงโทษจำคุกนัก
เคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างน้อย 64 คน ในจำนวน
นี้มีอยู่ 49 คนที่ถูกจับกุมในระหว่างปี และมีการส่งตัว
นักโทษ 38 คนไปยังเรือนจำอื่นๆ โดยเฉพาะที่ตั้งอยู่ใน
พื้นที่ห่างไกล ยังคงมีรายงานถึงการทรมานและการ
ปฏิบัติที่โหดร้ายต่อไปทั้งที่เกิดขึ้นในช่วงการควบคุมตัว
ก่อนการไต่สวนและระหว่างอยู่ในเรือนจำ

มีการปล่อยตัวนักโทษการเมือง 38 คนรวมทั้ง
นายอุวินเทียน (U Win Htein) โฆษกพรรคสันนิบาต
แห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย (National League of
Democracy - NLD) ซึ่งได้รับการปล่อยตัว 2 เดือน
หลังจากใช้โทษจนครบกำหนด และมีการปล่อยตัว
นายอุทินอู (U Tin Oo) รองหัวหน้าพรรคสันนิบาต
แห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย หลังจากถูกกักบริเวณอยู่ใน
บ้านเป็นเวลา 7 ปี ในวันที่ 13 พฤศจิกายน ก็มีการ
ปล่อยตัวองซานซูจีจากการกักบริเวณในบ้านโดย
ไม่มีเงื่อนไขหลังจากใช้โทษจนครบกำหนด ในขณะที่
นายมี้นหม่อง (Myint Maung) และทูราอ่อง (Thura
Aung) ที่ถูกคุมขังเมื่อปี 2551 และ 2552 ตามลำดับ

ในข้อหาที่ช่วยฟ้องร้องคดีให้เกษตรกรกรณีที่มีการยึดที่ดินโดยมิชอบ ก็ได้รับการปล่อยตัวเมื่อเดือนสิงหาคม หลังจากได้ขอรับการลดหย่อนโทษ

นักโทษด้านมนุษยธรรมสำคัญที่ยังคงถูกควบคุมตัวในเรือนจำ ประกอบด้วย:

- มินโกนาย (Min Ko Naing) อดีตผู้นำนักศึกษาและนักเคลื่อนไหวทางการเมืองคนสำคัญ ซึ่งต้องโทษจำคุกเป็นเวลา 65 ปี ในข้อหาเป็นผู้นำการประชุมชุมนุมประท้วงเมื่อปี 2550 เขายังคงถูกขังเดี่ยวต่อไป ก่อนหน้านั้นก็ถูกขังเดี่ยวมาเป็นเวลานานในระหว่างการถูกคุมขัง 16 ปีตั้งแต่ปี 2531 – 2547
- น्हอโฮลลา (Naw Ohn Hla Hla) โชโชวิน (Cho Cho Lwin) โชโชเอ (Cho Cho Aye) และซานซานมิน (San San Myint) พวกเขาถูกตัดสินลงโทษจำคุกเป็นเวลา 2 ปี และต้องไปทำงานหนักเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ หลังจากจัดให้มีการสวนมนต์ทุกสัปดาห์ที่พระเจดีย์ชะเวดากอง กรุงย่างกุ้ง เพื่อเรียกร้องให้ปล่อยตัวของซานซูจีและนักโทษการเมืองคนอื่นๆ
- เวจโซลิน (Ngwe Soe Lin) อายุ 28 ปี เป็นผู้สื่อข่าวของ Democratic Voice of Burma ซึ่งเป็นสื่อต่างชาติ เขาได้รับโทษจำคุกเป็นเวลา 13 ปีเมื่อเดือนมกราคม ในข้อหาที่ถ่ายภาพโดยไม่ได้รับอนุญาต

ยังคงมีรายงานอย่างต่อเนื่องถึงการขาดบริการด้านการแพทย์ในเรือนจำ โดยในเรือนจำหลายแห่งไม่มีห้องพยาบาลเลย นักโทษการเมืองจำนวนมากต้องเจ็บป่วยหนัก โดยเฉพาะผู้ที่ถูกคุมขังในเรือนจำที่ห่างไกลและมักถูกปฏิเสธไม่ให้ได้รับการทางการแพทย์ ซึ่งรวมถึงกลุ่มนักโทษที่เป็นนักการเมืองจากรัฐฉาน พวกเขาเป็นนักโทษด้านมนุษยธรรมสำคัญทุกคนและถูกตัดสินลงโทษในปี 2548 ในข้อหาที่วิพากษ์วิจารณ์การประชุมระดับชาติและไม่ได้รับบริการด้านการแพทย์ระหว่างอยู่ในเรือนจำ

- ขุนตุนอู (Khun Htun Oo) อายุ 67 ปี ประธานพรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย

(Shan Nationalities League for Democracy -SNLD) ได้รับโทษจำคุก 93 ปี และถูกจองจำที่เรือนจำปาดาโอ เขาป่วยเป็นเบาหวาน

- จายลาอ่อง (Sai Hla Aung) อายุ 66 ปี เจ้าหน้าที่ของพรรคสันนิบาตแห่งชาติฉานเพื่อประชาธิปไตยต้องโทษจำคุกเป็นเวลา 79 ปี ในเรือนจำจอกพะยู (Kyaukphyu Prison) เขากำลังป่วยเป็นโรคผิวหนัง
- พลเอกโฮเต็ง (General Hso Ten) อายุ 74 ปี ต้องโทษจำคุกเป็นเวลา 106 ปีที่เรือนจำซิดเว (Sittwe Prison) ในช่วงหนึ่งสัปดาห์เมื่อเดือนสิงหาคม เขาถูกส่งตัวไปมาระหว่าง 3 เรือนจำ และมีอาการแขนเคาะระหว่างการเดินทางและถูกโซลัมไว้ เขาป่วยเป็นโรคหัวใจ ต้อกระจก และเบาหวาน
- เมียเอ (Mya Aye) อายุ 44 ปี ป่วยเป็นโรคเจ็บหน้าอกโดยฉับพลัน ความดันสูง และโรคกระเพาะระหว่งอยู่ในเรือนจำตองจี (Taunggyi prison)

การบังคับโยกย้าย

กองทัพยังคงบังคับให้ประชาชนทั้งหมดบ้านต้องโยกย้ายออกไป โดยเฉพาะในพื้นที่ของชนกลุ่มน้อย ซึ่งเป็นเหตุให้มีผู้พลัดถิ่นในประเทศมากถึงประมาณ 500,000 คน

- เมื่อเดือนมกราคม หลังการจัดตั้งฐานทัพทหารที่ภาคเหนือของรัฐกะเหรี่ยง ทหารของรัฐบาลได้บุกเข้าโจมตี 10 หมู่บ้าน สังหารประชาชนไป 4 คน และทำให้ประชาชนอย่างน้อย 1,000 คน ต้องหลบหนีออกไป
- ช่วงกลางเดือนกุมภาพันธ์ทหารจากหน่วยพะโคได้เผาทำลายบ้านเรือนหลายสิบหลังและสถานีอนามัย และบีบบังคับให้ชาวบ้านประมาณ 2,000 คน ต้องหลบหนีออกไป
- เมื่อเดือนกรกฎาคมประชาชนประมาณ 500 คน ต้องหลบหนีออกจากถิ่นฐานบ้านเรือน หลังจากทหารได้ยิงระเบิดถล่มหมู่บ้านดูตาโอ ที่เมือง

ผาปูน รัฐกะเหรี่ยง โดยพุ่งเป้าโจมตีกองกำลัง KNLA จากนั้นกองทัพพม่าได้เข้ามาในหมู่บ้าน และเผาทำลายบ้านเรือน 70 หลัง รวมทั้งโรงเรียน และโบสถ์

- เมื่อเดือนพฤศจิกายน การสู้รบระหว่างกลุ่มที่แยกตัวออกจากกองทัพกะเหรี่ยงพุทธเพื่อประชาธิปไตย (Democratic Karen Buddhist Army - DKBA) กับกองทัพพม่าที่เมืองเมียวดี และการโจมตีของกองทัพต่อกองกำลังชนกลุ่มน้อยใกล้กับด่านเจดีย์สามองค์ ส่งผลให้มีผู้ลี้ภัยกว่า 20,000 คนออกจากพม่า และอีกหลายพันคนต้องกลายเป็นผู้พลัดถิ่น

การละเมิดที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา

กองทัพพม่ากระทำการละเมิดสิทธิมนุษยชนเพราะต้องการส่งเสริมโครงการพัฒนาน้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ เหมืองแร่ และไฟฟ้าพลังน้ำ เป็นเหตุให้มีการเกณฑ์แรงงาน การสังหาร การซ้อมทรมาน และการเวนคืนที่ดิน ทางทหารยังคงพุ่งเป้าโจมตีชาวบ้านที่ต้องสงสัยว่าเป็นฝ่ายตรงข้ามหรือชาวบ้านที่วิพากษ์วิจารณ์โครงการต่อไป

- ในช่วงปลายเดือนพฤษภาคมถึงต้นเดือน มิถุนายน ทางทหารได้บังคับโยกย้ายหลายหมู่บ้านในรัฐกะฉิ่น ทั้งนี้เพื่อพัฒนาโครงการสร้างเขื่อนอิระวดีมีตไซน (Ayerarwaddy Myitsone Dam)
- ทางทหารได้เวนคืนที่ดินโดยไม่จ่ายค่าชดเชย และบังคับให้ชาวบ้านโยกย้ายออกจากพื้นที่ในรัฐยะไข่ เพื่อให้มีการก่อสร้างโครงการท่อส่งก๊าซและน้ำมันช่วย
- กองพันทหารที่รักษาความปลอดภัยให้โครงการท่อส่งก๊าซธรรมชาติยาดานา เขตากูน และ กานบวก-มะเย็งกาล (Yadana, Yetagun และ Kanbauk-Myaing Kalay) ใกล้กับแคว้นตะนาวศรีและรัฐกะเหรี่ยง บังคับให้พลเรือนทำงานในค่ายทหาร ทำงานก่อสร้างถนนและโครงการอื่นๆ และยังได้ทำการสังหารนอกกระบวนการกฎหมายอย่างน้อย 2 ครั้ง

การจับตามองของนานาชาติ

ในเดือนกุมภาพันธ์ผู้รายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิมนุษยชนในพม่าได้เดินทางไปเยือนประเทศนี้เป็นเวลา 5 วัน นับเป็นการเดินทางมาเยือนครั้งที่ 3 ตั้งแต่ดำรงตำแหน่งนี้เมื่อปี 2551 ในเดือนมีนาคมรายงานที่เขาเสนอต่อคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติที่กรุงเจนีวาเน้นย้ำถึงการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เป็นผลมาจากนโยบายของรัฐ “ที่โยงไปถึงผู้บริหาร ทหารและเจ้าหน้าที่ด้านยุติธรรมในทุกระดับ” เขาระบุว่าการละเมิดเหล่านี้บางส่วนอาจถือเป็นอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ หรืออาชญากรรมสงครามตามกฎหมายระหว่างประเทศ และเรียกร้องให้มีการตั้งคณะกรรมการไต่สวนจากองค์การสหประชาชาติ คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติรับรองมติที่ 13/25 ว่าด้วยประเทศพม่าเมื่อเดือนมีนาคมเรียกร้องให้รัฐบาลพม่าประกันให้เกิดการเลือกตั้งที่เสรีและโปร่งใส และให้ปล่อยตัวนักโทษด้านมนุษยธรรมสำนักทุกคน จนถึงสิ้นปีมี 14 ประเทศได้ให้ความสนับสนุนอย่างชัดเจนต่อข้อเรียกร้องของผู้รายงานพิเศษให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการไต่สวนได้แก่ ออสเตรเลีย แคนาดา สาธารณรัฐเช็ก เอสโตเนีย ฝรั่งเศส กรีซ ฮังการี ไอร์แลนด์ ลิทัวเนีย เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ สโลวาเกีย สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา ในเดือนกรกฎาคมทางการพม่าปฏิเสธไม่ให้วีซ่ากับผู้รายงานพิเศษที่ต้องการเข้ามาเยือนประเทศเป็นครั้งที่ 4

ในเดือนมีนาคมสืบเนื่องจากการออกกฎหมายเลือกตั้งทางเลขาธิการองค์การสหประชาชาติได้มีจดหมายไปถึงพลเอกอาวุโสตันฉ่วย เรียกร้องให้ปล่อยตัวนักโทษการเมืองทุกคนก่อนการเลือกตั้ง

ในเดือนเมษายนประชาคมยุโรปได้ขยายมาตรการคว่ำบาตรต่อพม่าไปอีก 1 ปี

ในเดือนพฤษภาคมสหรัฐฯ ได้ขยายมาตรการคว่ำบาตรออกไป และในเดือนกรกฎาคมได้นำมาตรการห้ามนำเข้าจากพม่ามาใช้ใหม่ ในขณะที่เดียวกันก็ให้เหตุผลสนับสนุนนโยบายการมีความสัมพันธ์กับหน่วยงานของพม่า

ในเดือนพฤษภาคมคณะทำงานด้านการควบคุมตัว โดยพลการแห่งสหประชาชาติ (UN Working Group on Arbitrary Detention) มีมติเช่นกันว่าการควบคุมตัวของชาวจีนเป็นไปโดยพลการ และละเมิดข้อ 9, 10, 19 และ 20 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ซึ่งห้ามการจับกุมโดยพลการ และกำหนดให้มีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาอย่างเป็นธรรมและเปิดเผย และให้มีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการชุมนุม

ในเดือนกันยายนเลขาธิการองค์การสหประชาชาติได้เผยแพร่รายงานของตนเองเกี่ยวกับสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนในพม่า โดยได้แสดงข้อกังวลอย่างลึกซึ้งต่อการที่ยังคงมีการควบคุมตัวนักโทษการเมืองต่อไป และเรียกร้องให้มีการจัดการเลือกตั้งที่นำเชื่อถือและมีส่วนร่วม ที่ปรึกษาพิเศษของเลขาธิการได้รับอนุญาตให้เข้าเยี่ยมประเทศเมื่อปลายเดือนพฤศจิกายนหลังการเลือกตั้ง เขามีข้อเสนอแนะว่าการเปลี่ยนผ่านทางการเมืองนี้ควรรวมผู้ที่ไม่ยอมเข้าร่วมหรือไม่สามารถเข้าร่วมในการเลือกตั้ง และได้เรียกร้องอีกครั้งให้มีการปล่อยตัวนักโทษการเมือง

ตลอดทั้งปี แอลงการณของอาเซียนเกี่ยวกับการเลือกตั้งและสิทธิมนุษยชนมักเป็นเสียงที่แผ่วเบา เป็นเพียงการเรียกร้องให้มีกระบวนการที่น่าเชื่อถือมีส่วนร่วม และมีกระบวนการที่ “เสรีและเป็นธรรม” แม้ว่าแถลงการณ์ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีในที่ประชุมร่วมประชาคมยุโรป-อาเซียนเมื่อเดือนพฤษภาคมระบุว่า การปล่อยตัวผู้ต้องขังตั้งแต่เนิ่นๆ จะช่วยให้การเลือกตั้งมีส่วนร่วม และจะสนับสนุนการเปลี่ยนผ่านทางเมืองอย่างสันติ แถลงการณ์ฉบับนี้ยังมีการเน้นย้ำอีกครั้งในแถลงการณ์ของประธานในที่ประชุมเอเชีย-ยุโรปครั้งที่ 8 (ASEM) เมื่อเดือนตุลาคม

เมื่อเดือนธันวาคมที่ประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติได้รับรองมติที่เกี่ยวกับพม่าฉบับที่ 20 ซึ่งแสดงความเสียใจอย่างยิ่งที่รัฐบาลพม่าไม่จัดให้มีการเลือกตั้งที่เสรี เป็นธรรม โปร่งใส และมีส่วนร่วม ทั้งยังเรียกร้องให้มีกระบวนการที่มีส่วนร่วมหลังการเลือกตั้ง และให้ปล่อยตัวนักโทษด้านมนุษยธรรมสำนักทุกคน

รายงาน/การเดินทางไปเยือนของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

- Myanmar: End repression of ethnic minorities (ASA 16/003/2010)
- Myanmar's 2010 elections: A human rights perspective (ASA 16/007/2010)
- Myanmar elections will test ASEAN's credibility (ASA 16/010/2010)
- India's relations with Myanmar fail to address human rights concerns in run up to elections (ASA 20/016/2010)
- ASEAN leaders should act over Myanmar's appalling rights record, 6 April 2010
- Myanmar opposition must be free to fight elections, 10 March 2010
- Myanmar: Political prisoners must be freed, 26 September 2010
- Myanmar government attacks on freedoms compromise elections, 5 November
- Myanmar should free all prisoners of conscience following Aung San Suu Kyi release, 13 November 2010

ฟิลิปปินส์

สาธารณรัฐฟิลิปปินส์

ประมุขของประเทศและฝ่ายบริหาร:

เบนิกโน อากีโนที่ 3 (BENIGNO S. AQUINO III)
(เข้าดำรงตำแหน่งแทนนางกลอเรีย มาคาปากัล อาร์โรโย
(GLORIA MACAPAGAL-ARROYO) เมื่อเดือนมิถุนายน)

โทษประหาร:

ยกเลิกสำหรับความผิดทางอาญาทั้งปวง

ประชากร:

93.6 ล้านคน

อายุขัยเฉลี่ย:

72.3 ปี

อัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ (ช/ญ):

32/21 ต่อ 1,000

อัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่:

93.6%

ปัญหาการบังคับบุคคลให้สูญหายกว่า 200 กรณีที่สะสมมาตั้งแต่ทศวรรษที่แล้วยังไม่ได้รับการแก้ไข เช่นเดียวกับการสังหารนอกกระบวนการกฎหมายอีกอย่างน้อย 305 กรณี (มีผู้ประเมินว่าอาจมากถึง 1,200 กรณี) แทบไม่มีผู้กระทำผิดรายใดที่ได้รับการลงโทษตามกฎหมาย กลุ่มติดอาวุธของเอกชนยังปฏิบัติหน้าที่อยู่ทั่วประเทศ แม้ว่ารัฐบาลสัญญาจะสลายและปลดอาวุธกลุ่มเหล่านี้ แม้จนถึงเส้นตายเมื่อปี 2553 รัฐบาลชุดที่แล้วก็ยังไม่สามารถ “บดขยี้” การก่อความไม่สงบของกลุ่มคอมมิวนิสต์ได้ เมื่อเดือนสิงหาคม รัฐบาลชุดใหม่ของนายเบนิกโนประกาศว่าจะขยายระยะเวลาต่อต้านการก่อความไม่สงบออกไป มีรายงานว่าที่เกาะมินดาเนา มีผู้พลัดถิ่นหลายหมื่นคนในช่วงสองปีหลังการขัดแย้งกันด้วยกำลังอาวุธภายในประเทศ ยุติลง แม้จำนวนที่แท้จริงจะไม่เป็นที่ปรากฏก็ตาม

ข้อมูลพื้นฐาน

มีการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อเดือนพฤษภาคมและการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นเมื่อเดือนตุลาคม ซึ่งก็เป็นเหตุให้เกิดการสังหารที่มีสาเหตุมาจากการเมืองทั้งสิ้น เมื่อเดือนพฤษภาคมนายเบนิกโน อากีโนที่ 3 ได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี เขาเป็นบุตรของอดีตประธานาธิบดีคอราซอน อากีโน และวุฒิสมาชิกเบนิกโน อากีโน จูเนียร์ ที่ถูกสังหาร การรื้อฟื้นการเจรจาสันติภาพระหว่างรัฐบาลกับแนวร่วมปลดปล่อยอิสลามโมโร (Moro Islamic Liberation Front - MILF)

ได้ล่าช้าออกไป อย่างไรก็ตามเมื่อเดือนกรกฎาคม รัฐบาลได้เสนอชื่อสมาชิกคณะกรรมการเจรจา เดือนกันยายนทางแนวร่วมปลดปล่อยอิสลามโมโรกล่าวว่าจะพร้อมจะเริ่มการเจรจาสันติภาพ และได้เสนอชื่อผู้เจรจาเช่นกัน

ส่วนการเจรจาสันติภาพระหว่างรัฐบาลกับกองทัพประชาชนใหม่ (New People's Army - NPA) ที่เป็นกลุ่มคอมมิวนิสต์ ยังไม่มีความคืบหน้า

การสังหารโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

ระหว่งการเลือกตั้งในเดือนพฤษภาคมและตุลาคม มีการสังหารทางการเมืองเพิ่มมากขึ้น ผู้สนับสนุนพรรคการเมืองต้องเผชิญการข่มขู่คุกคามและความรุนแรง มีการโจมตีด้วยการขว้างระเบิดด้วย

การสังหารนอกกระบวนการกฎหมายและการบังคับบุคคลให้สูญหายหลายร้อยกรณีที่สะสมมาจากทศวรรษที่แล้วยังไม่ได้รับการแก้ไข และไม่มีการนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษ ญาติของผู้สูญเสียชีวิตเกือบทั้งหมดไม่ได้รับการเยียวยาชดเชย ในช่วงปีที่ผ่านมามีข้อมูลว่ามีการสังหารทางการเมืองอย่างน้อย 38 กรณี

มีรายงานว่าผู้สื่อข่าวอย่างน้อย 6 คนถูกสังหารในปี 2553 เฉพาะเพียงสัปดาห์เดียวในเดือนมิถุนายน นายเดสซีเดริโอ คามากันยัง (Desiderio Camangyan) (กรุงมัตตีซึตี ทางใต้ของฟิลิปปินส์) และนายโจเซลิตอ ออากุสติน (Joselito Agustin) (เมืองลาอีอกซิติ ทางเหนือของฟิลิปปินส์) ผู้สื่อข่าววิทยุ และนายเนสเตอร์ เบโดลิโด (Nestor Bedolido) (เมืองดีกอสซิติ ทางใต้

ของฟิลิปปินส์) ผู้สื่อข่าวลี้ภัยต่างถูกยิงจนเสียชีวิต

ในเดือนกันยายน การไต่สวนคดีต่อผู้กระทำความผิดในการสังหารหมู่ที่เมืองมากวินดาเนาในปี 2552 ได้เริ่มต้นขึ้นหลังจากล่าช้ามานาน ในการสังหารหมู่นั้นมีผู้ถูกสังหาร 57 คน ในจำนวนนี้เป็นผู้สื่อข่าว 32 คน ซึ่งได้เกิดเหตุขึ้นในช่วงก่อนการเลือกตั้งทั่วไป มีการจับกุมและตั้งข้อกล่าวหาต่อผู้ต้องสงสัยอย่างน้อย 83 คน ซึ่งในจำนวนนี้เป็นตำรวจอย่างน้อย 16 คนและเป็นสมาชิกครอบครัวอัมปาตวนซึ่งมีอิทธิพลทางการเมือง ส่วนผู้ต้องสงสัย 113 คนยังคงหลบหนีอยู่

- ซุวาอิด อุปหาน (Suwaid Upham) ซึ่งถูกกล่าวหาว่าเป็นหนึ่งในมือสังหารได้มอบตัวเมื่อเดือนมีนาคม และรับปากจะให้การในศาลในฐานะพยาน อย่างไรก็ตามเมื่อเดือนมิถุนายนเขาถูกยิงจนเสียชีวิต มีรายงานว่าเขาได้เคยขอความคุ้มครองจากโครงการคุ้มครองพยานแต่ไม่สำเร็จ มีการจับกุมผู้ต้องสงสัย 2 คนซึ่งเชื่อมโยงกับการสังหารเขา

สำนักงานตำรวจแห่งชาติฟิลิปปินส์รายงานเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ว่ามีกลุ่มติดอาวุธเอกชนอยู่ 117 กลุ่ม เมื่อเดือนพฤษภาคม คณะกรรมการอิสระต่อต้านกองทัพเอกชน (Independent Commission Against Private Armies) รายงานว่ามีกลุ่มติดอาวุธเอกชนที่ดำเนินการอยู่อย่างน้อย 72 กลุ่มทั่วประเทศ โดยอีก 35 กลุ่มได้ถูกตำรวจและทหารสลายไปแล้ว

สมาชิกของกลุ่มติดอาวุธที่จัดตั้งขึ้นโดยรัฐบาล อย่างเช่นองค์กรอาสาสมัครพลเรือน (Civilian Volunteer Organizations - CVOs) หน่วยกำลังเสริมของตำรวจ และกลุ่มติดอาวุธพลเรือนตามภูมิภาค (Citizens' Armed Forces Geographical Unit - CAFGU) ต่างก็เป็นสมาชิกของกลุ่มติดอาวุธเอกชน อดีตนายพลทหารคนหนึ่งและสมาชิกของคณะกรรมการอิสระต่อต้านกองทัพเอกชนแจ้งกับสื่อมวลชนว่า เจ้าหน้าที่ในพื้นที่มักใช้กลุ่มอาสาสมัครและหน่วยกำลังเสริมเหล่านี้ในลักษณะที่เป็นกองทัพเอกชน

รายงานประจำปี 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

ในเดือนพฤศจิกายนประธานาธิบดีสัญญาว่าจะสลายและปลดอาวุธกลุ่มติดอาวุธเอกชนที่จำแนกได้ แต่ปฏิเสธที่จะสลายกลุ่มองค์กรอาสาสมัครพลเรือนหน่วยกำลังเสริมของตำรวจ และกลุ่มติดอาวุธพลเรือนตามภูมิภาค โดยอ้างว่ามีความจำเป็นที่ต้องทำให้กลุ่มเหล่านี้เป็นมืออาชีพมากขึ้น กลุ่มติดอาวุธแถลงว่าจำเป็นต้องเพิ่มจำนวนของกลุ่มติดอาวุธพลเรือนตามภูมิภาค ภายหลังจากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่มากวินดาเนา ตำรวจรายงานว่าได้ชะลอการเพิ่มจำนวนการระดมพลเข้าเป็นหน่วยกำลังเสริมของตำรวจแล้ว

ในเดือนกุมภาพันธ์คณะกรรมาธิการสิทธิมนุษยชนแห่งฟิลิปปินส์ประกาศว่าตั้งแต่ปี 2544 มีสถิติการสังหารนอกกระบวนการกฎหมายสะสม 777 กรณี และการบังคับบุคคลให้สูญหาย 251 กรณี เมื่อเดือนกันยายนกลุ่ม Karapatan ซึ่งเป็นกลุ่มสิทธิมนุษยชนรายงานว่าในช่วงเวลาเดียวกันนั้นมีการสังหารนอกกระบวนการกฎหมาย 1,206 กรณีและมีผู้เป็นเหยื่อการบังคับบุคคลให้สูญหาย 206 คน รายงานที่ตีพิมพ์เมื่อเดือนกันยายนที่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศของสหรัฐฯ (United States Agency for International Development) และองค์กรพัฒนาเอกชน มูลนิธิเอเชียระบุว่ามีการสังหารนอกกระบวนการกฎหมาย 305 กรณี โดยมีจำนวนผู้เป็นเหยื่อ 390 คนระหว่างปี 2544 – 2553 รายงานฉบับเดียวกันระบุว่ามีเพียง 1% ของกรณีเหล่านี้ที่นำไปสู่การลงโทษ และสมาชิกของกลุ่มติดอาวุธได้ถูกกล่าวหาว่าเกี่ยวข้องกับกรณีเหล่านี้ถึง 20%

พลเรือนยังคงถูกสังหารต่อไป เนื่องจากแผนต่อต้านการก่อความไม่สงบของทหารซึ่งไม่สามารถแยกแยะพลเรือนออกจากสมาชิกกลุ่มพรรคคอมมิวนิสต์ได้ในบางกรณีตำรวจและทหารอ้างว่าเป็นการเสียชีวิตในระหว่าง “การตอบโต้ที่ชอบด้วยกฎหมาย”

ในเดือนพฤศจิกายนนายลีโอนาโด โค (Leonardo Co) นักพฤกษศาสตร์และสมาชิกในทีมอีกสองคนถูกยิงจนเสียชีวิตที่จังหวัดเลเตทางภาคกลางของฟิลิปปินส์ ในระหว่างการเก็บตัวอย่างพืชพื้นเมือง เจ้าหน้าที่ทหารอ้างว่าพวกเขาถูกยิงระหว่างที่ทหารยิงตอบโต้กับกลุ่มคอมมิวนิสต์ อย่างไรก็ตามผู้ที่รอดชีวิตจากทีมนักพฤกษศาสตร์ปฏิเสธข้อมูลดังกล่าว

63

การทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย

- ในเดือนสิงหาคมสื่อมวลชนฟิลิปปินส์เผยแพร่ภาพวิดีโอตำรวจนอกเครื่องแบบในโรงพักที่กรุงมะนิลากำลังทรมานนายดาเรียอุส อีแวนเจลิสตา (Darius Evangelista) ซึ่งต้องสงสัยว่าลักขโมย ในขณะที่ตำรวจนอกเครื่องแบบรายอื่นเอาแต่เฝ้ามองดู ภาพวิดีโอเผยให้เห็นผู้ต้องสงสัยที่ถูกเปลือยกายและมีการเอาเชือกผูกไว้ที่อวัยวะเพศของเขาแล้วกระตุก และการเขียนด้วยเชือกวิดีโอชิ้นนี้เป็นเหตุให้มีการสั่งพักราชการตำรวจทั้ง 11 นาย นายดาเรียอุส อีแวนเจลิสตาถูกตำรวจจับกุมเมื่อเดือนมีนาคม แต่ไม่มีผู้ใดเห็นเขาอีกหลังจากนั้น ในบันทึกของตำรวจก็ไม่มีข้อมูลการจับกุมเขา ภรรยาของนายดาเรียอุส อีแวนเจลิสตาได้ร้องทุกข์กล่าวโทษตำรวจทั้ง 9 นาย และระบุว่าเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดต่อพระราชบัญญัติต่อต้านการทรมาน พ.ศ. 2552
- ในเดือนมกราคมมีรายงานว่านายอัมโบรสิโอ เดเรเจโน (Ambrosio Derejeno) อายุ 40 ปี ได้หายตัวไป ญาติของเขาพบเห็นเขาเป็นครั้งสุดท้ายระหว่างถูกควบคุมตัวโดยกลุ่มติดอาวุธพลเรือนตามภูมิภาคที่จังหวัดสามาร์ เขาถูกผูกไว้และถูกล้อมด้วยผู้ชายในชุดพรางที่เล็งปืนมาที่ตัวเขา ตามพระราชบัญญัติต่อต้านการทรมาน พ.ศ. 2552 การใช้อาวุธปืนขู่บุคคลที่ถูกพันธนาการถือเป็นการทรมานอย่างหนึ่ง
- ในเดือนธันวาคมประธานาธิบดีได้ลงนามในหลักเกณฑ์ปฏิบัติและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติต่อต้านการทรมาน

สิทธิของชนพื้นเมือง

ในเดือนมิถุนายนมีรายงานว่าสมาชิกของชุมชนพื้นเมืองดุมากัต (Indigenous Dumagat) จากจังหวัดริซัลทางเหนือของฟิลิปปินส์ ได้ถูกทหารขับไล่ออกจากบ้านเรือนของตนเอง สมาชิกชุมชนรายหนึ่งบอกว่าทหารผูกตัวผู้ชายไว้ และได้ลักพาตัวพวกเขาไปอย่างน้อยหนึ่งคน มีรายงานว่ามีสมาชิกชุมชน 3 คน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพรรคชนพื้นเมืองที่เอียงซ้าย ได้ถูกสังหารโดยคนร้ายไม่ทราบชื่อเมื่อเดือนกรกฎาคม

ตามรายงานข่าวของสื่อมวลชน กองทัพพบได้ข้อพิพาทกลุ่มอัลซาร์ ลูหมัด (Alsa Lumad) (กลุ่มชนพื้นเมืองลุกขึ้นสู้) ซึ่งเป็นอาสาสมัครป้องกันภัยพลเรือนขึ้นมาเมื่อเดือนกันยายน โดยอ้างว่าเพื่อใช้ต่อสู้กับกลุ่มคอมมิวนิสต์ รายงานระบุต่อไปว่ารัฐบาลได้เลือกที่จะติดอาวุธกลุ่มชนพื้นเมือง เพื่อให้เข้ามาทำหน้าที่ต่อต้านการก่อความไม่สงบและสู้รบกับกลุ่มคอมมิวนิสต์

สิทธิทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์

ในเดือนกันยายนประธานาธิบดีระบุว่า “รัฐบาลมีพันธกรณีต้องแจ้งให้ทุกคนทราบถึงความรับผิดชอบและทางเลือกของตนเอง” และประกาศว่าจะจัดให้มียาคุมกำเนิดสำหรับสามีภรรยาจากทุกคนที่ร้องขอมา ศาสตราจารย์คาทอลิกซึ่งมีอิทธิพลได้ต่อต้านแนวคิดนี้

ในเดือนสิงหาคมศูนย์เพื่อสิทธิอนามัยเจริญพันธุ์ (Centre for Reproductive Rights) ได้เผยแพร่รายงานที่ระบุว่าในแต่ละปีมีผู้หญิง 560,000 คน ยุติการตั้งครรภ์ และมีผู้เสียชีวิตประมาณ 1,000 คน ต่อปีเนื่องจากต้องทำแท้งผิดกฎหมายอย่างลับๆ

รายงาน/การเดินทางไปเยือนของแอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนล

ตัวแทนแอมเนสตี้อินเตอร์เนชันแนลได้เข้าเยี่ยมประเทศฟิลิปปินส์เมื่อเดือนมกราคม และพฤศจิกายน - ธันวาคม

สิงคโปร์

สาธารณรัฐสิงคโปร์

ประมุขของประเทศ:

เซลลาปัน รามานาธาน (S.R.NATHAN)

ประมุขฝ่ายบริหาร:

ลีเซียนลุง (LEE HSIEN LOONG)

โทษประหาร:

ยังมีอยู่

ประชากร:

4.8 ล้านคน

อายุขัยเฉลี่ย:

80.7 ปี

อัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ (ช/ญ):

4/4 ต่อ 1,000

อัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่:

94.5%

ผู้วิจารณ์รัฐบาลและผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน ยังคงถูกลงโทษในข้อหาที่ใช้สิทธิที่จะมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การควบคุมสื่ออย่างเข้มงวดยังคงดำเนินต่อไปผ่านกฎหมายเซ็นเซอร์ที่รุนแรง และมีการใช้กฎหมายเพื่อเอาผิดสื่อมวลชน การควบคุมตัวโดยพลการ คำสั่งศาลให้มีการเขียนตีและโทษประหารยังดำรงอยู่ต่อไป

เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการชุมนุม

นายชีซุนชวน (Chee Soon Juan) ผู้นำพรรคฝ่ายค้าน ยังคงตกเป็นบุคคลล้มละลายภายหลังถูกฟ้องในคดีหมิ่นประมาทจากรัฐมนตรีทั้งคนในปัจจุบันและในอดีต ซึ่งเป็นเหตุให้ไม่สามารถลงสมัครรับเลือกตั้งและไม่สามารถเดินทางออกจากสิงคโปร์ได้ เขาและผู้ร่วมงานถูกสั่งปรับและอาจต้องโทษจำคุกเนื่องจากการปราศรัยในที่สาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตและการชุมนุมอย่างผิดกฎหมาย ยังคงมีการอุทธรณ์ต่อคำสั่งลงโทษพวกเขา และในปัจจุบันจนถึงช่วงสิ้นปีที่ผ่านมาพวกเขาได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว

- ในเดือนมีนาคมหนังสือพิมพ์ International Herald Tribune ได้ประกาศขอขมาและจ่ายค่าปรับในคดีหมิ่นประมาท เนื่องจากการตีพิมพ์บทความว่าด้วยการสืบทอดอำนาจทางการเมืองโดยระบู่ข้อดีต่อนายกรัฐมนตรีลีควงยูและนายกรัฐมนตรีลีเซียนลุง โดยกล่าวหาว่าเป็นหนึ่งในครอบครัวที่ดำรงตำแหน่งระดับสูงในเอเชีย

- ในเดือนกรกฎาคมตำรวจได้จับกุมนายอลัน ชาเดรก (Alan Shadrake) ผู้สื่อข่าวชาวอังกฤษที่ตีพิมพ์หนังสือว่าด้วยการประหารชีวิตในสิงคโปร์ สืบเนื่องจากข้อความในหนังสือที่วิจารณ์ความเป็นอิสระของตุลาการ เขาถูกตั้งข้อกล่าวหาว่าดูหมิ่นศาล เขาได้ถูกศาลตัดสินลงโทษจำคุกเป็นเวลา 6 สัปดาห์ และถูกปรับเป็นเงิน 20,000 เหรียญสิงคโปร์ในเดือนพฤศจิกายน

การควบคุมตัวโดยไม่มีกรไต่สวน

ยังคงมีการควบคุมตัวกลุ่มมุสลิมหัวรุนแรงที่ต้องสงสัยซึ่งไม่ทราบจำนวนโดยอาศัยพระราชบัญญัติความมั่นคงภายใน ซึ่งให้อำนาจควบคุมตัวโดยไม่มีกรไต่สวน นอกจากนี้ยังพบว่ามีการจับกุมเพิ่มเติมอีกครั้งหนึ่ง ผู้ที่ถูกควบคุมตัว 7 คนซึ่งถูกควบคุมตัวมาแล้ว 9 ปีได้รับการปล่อยตัวออกมา

โทษประหาร

มีการตัดสินลงโทษประหารบุคคลอย่างน้อย 8 คน โดยทางการไม่ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการประหารชีวิตแต่อย่างใด

- ชาวมาเลเซียหลายคนได้เข้าร่วมการรณรงค์เพื่อให้เปลี่ยนแปลงโทษที่มีต่อนายหย่งวูยกง (Yong Vui Kong) ชาวมาเลเซีย และทางรัฐบาลมาเลเซียก็ได้อุทธรณ์ขอลดหย่อนโทษกับทางการสิงคโปร์ เขาถูกตัดสินลงโทษประหารชีวิตเมื่อปี 2552 ในข้อหาค้ายาเสพติดซึ่งกำหนดโทษให้มีการประหารชีวิต ทนายความของนายหย่งวูยกงได้ขออุทธรณ์ลดหย่อนโทษ โดยอ้างว่าการ

กำหนดโทษประหารเช่นนั้นเป็นข้อบัญญัติที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ แต่ศาลอุทธรณ์ได้ยกคำร้องทนายความของนายหย่องวยกงยังได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาลดหย่อนโทษอีกครั้งหนึ่ง

การทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย

มีการกำหนดโทษเขียนตีสำหรับฐานความผิด 30 ประเภท ซึ่งรวมการทำลายทรัพย์สินสาธารณะ (vandalism) และความผิดฐานการเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายด้วย

- ในเดือนเมษายนชายชาวแคเมอรูนคนหนึ่งได้ถูกเขียนตีเพราะอยู่ในสิ่งคโปร้เกินกำหนดวีซ่า
- ในเดือนมิถุนายนชายชาวสวิสเซอร์แลนด์คนหนึ่งได้ถูกเขียนตีเพราะไปทูปทำลายตู้รถไฟ

การจับตามองของนานาชาติ

ผู้รายงานพิเศษแห่งสหประชาชาติว่าด้วยลัทธิเหยียดเชื้อชาติ (UN Special Rapporteur on racism) ได้เข้าเยี่ยมประเทศสิงคโปร์เมื่อเดือนเมษายนและมีข้อเสนอแนะต่างๆ เช่น จะต้องมีการคุ้มครองคนงานต่างด้าวและกำหนดขั้นตอนทั้งในเชิงกฎหมายและสถาบันเพื่อต่อต้านการเหยียดเชื้อชาติ เขาระบุด้วยว่าถึงเวลาแล้วที่ทางการควรอนุญาตให้พลเมืองของตนแลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับชาติพันธุ์และร่วมมือกันทำงานเพื่อหาทางออก

นักโทษด้านมนุษยธรรม

เป็นครั้งแรกที่อดีตนักโทษด้านมนุษยธรรมหลายคนได้เปิดเผยประสบการณ์ของตนเองต่อสาธารณะรวมทั้งนางเตียวโสหลุง (Teo Soh Lung) ซึ่งได้ตีพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับการถูกควบคุมตัวสองครั้งตามพระราชบัญญัติความมั่นคงภายในเมื่อปี 2530 และอีกครั้งในปี 2533

ไทย

ราชอาณาจักรไทย

ประมุขของประเทศ:

ประมุขฝ่ายบริหาร:

โทษประหาร:

ประชากร:

อายุขัยเฉลี่ย:

อัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ (ช/ญ):

อัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่:

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

ยังมีอยู่

68.1 ล้านคน

69.3 ปี

13/8 ต่อ 1,000

93.5%

การเซ็นเซอร์เว็บไซต์ วิทยู และโทรทัศน์ รวมทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ มีความเข้มงวดมากขึ้น เช่นเดียวกับการควบคุมจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น ความรุนแรงจากการขัดแย้งกันด้วยกำลังอาวุธภายในประเทศที่ภาคใต้ยังคงดำเนินต่อไป โดยกองกำลังฝ่ายความมั่นคงยังคงซ้อมทรมานและปฏิบัติอย่างโหดร้ายต่อผู้ต้องสงสัย ในขณะที่สมาชิกกลุ่มติดอาวุธยังคงโจมตีพลเรือน โดยเฉพาะครู ส่วนผู้ชุมนุมต่อต้านรัฐบาลที่กรุงเทพฯ และ

อีกหลายจังหวัดต้องเผชิญกับการใช้กำลังเกินกว่าเหตุของกองกำลังฝ่ายความมั่นคง ส่วนผู้ประท้วงบางคนก็ใช้ความรุนแรง และยังคงมีการควบคุมตัวผู้ประท้วงอีกหลายร้อยคน พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินมีข้อบัญญัติหลายประการที่ขัดต่อกฎหมายและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ และมีการประกาศใช้ที่กรุงเทพฯ เป็นเวลาเกือบ 8 เดือน คนงานต่างด้าวที่ไม่มีสถานภาพตามกฎหมาย

ก็ต้องเผชิญกับการละเมิดสิทธิมนุษยชน รวมทั้งผู้ลี้ภัยก็ถูกบังคับส่งกลับพม่า

ข้อมูลพื้นฐาน

วิกฤตการณ์ที่แบ่งสังคมไทยออกเป็นสองขั้วยังคงดำเนินต่อไปเป็นปีที่ห้าติดต่อกัน และมีความรุนแรงยิ่งขึ้นภายหลังการทำรัฐประหารในปี 2549 โคนล้ม นายกรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตร ซึ่งได้ลี้ภัยในต่างประเทศ และต่อมาศาลที่กรุงเทพฯ ได้ตัดสินลงโทษเขาโดยปราศจากจำเลยเข้าร่วมในข้อหาคอร์รัปชันเมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ ช่วงกลางเดือนมีนาคมจนถึงปลายเดือนพฤษภาคมได้เกิดเหตุประท้วงต่อต้านรัฐบาลที่รุนแรงเพิ่มขึ้นนำโดยแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) ซึ่งสมาชิกบางส่วนสนับสนุนทักษิณ ชินวัตร มีผู้ถูกสังหารกว่า 90 คน บาดเจ็บอย่างน้อย 2,000 คน และมีอาคาร 37 หลังที่กรุงเทพฯ ถูกเผา รัฐบาลประกาศใช้พระราชบัญญัติความมั่นคงภายในประเทศในเดือนมีนาคมและประกาศใช้ พรก.ฉุกเฉิน ในเดือนเมษายน และพรก.ฉุกเฉินยังมีผลบังคับใช้ในกรุงเทพฯ และอีกสามจังหวัดจนเกือบถึงสิ้นปี ภายหลังเหตุการณ์รุนแรงรัฐบาลจัดตั้งหน่วยงานหลายหน่วยเพื่อการปฏิรูปประเทศ และจัดตั้งคณะกรรมการอิสระตรวจสอบและค้นหาความจริงเพื่อการปรองดองแห่งชาติ (คอป.)

การขัดแย้งกันด้วยกำลังอาวุธภายในประเทศที่ภาคใต้ยังคงดำเนินต่อไป ทำให้มีจำนวนผู้เสียชีวิตสะสม 4,500 คนนับแต่ปี 2547 เป็นต้นมา เมื่อเดือนพฤศจิกายนประเทศไทยต้องแบกรับการหลังไหลเข้ามาครั้งใหญ่ที่สุดของผู้ลี้ภัยในรอบ 25 ปี เมื่อมีผู้ลี้ภัยอย่างน้อย 20,000 คนหลบหนีการต่อสู้เข้ามาทางพรมแดนไทย-พม่า

ความรุนแรงทางการเมือง

ระหว่างวันที่ 10 เมษายน - 19 พฤษภาคม ผู้ประท้วงหรือคนทั่วไป 74 คน เจ้าหน้าที่ทหารตำรวจ 11 คน เจ้าหน้าที่หน่วยแพทย์ 4 คน และผู้สื่อข่าว 2 คนถูกสังหาร ในระหว่างการชุมนุมต่อต้านรัฐบาลที่กรุงเทพฯ และที่จังหวัดอื่นๆ กองกำลังฝ่ายความมั่นคงได้ใช้กำลังเกินกว่าเหตุ ทั้งการใช้อาวุธปืนที่มุ่งหมายชีวิต และการประกาศ "เขตกระสุนจริง" เป็นเหตุให้ผู้ประท้วงและคนทั่วไปที่ไม่มีอาวุธหลายคนเสียชีวิต พลตรีชาติชาย

รายงานประจำปี 2554 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

สวัสดิผล ผู้นำกลุ่มประท้วงก็ถูกยิงจนเสียชีวิตจากพลแม่นปืนเมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม ผู้ประท้วงและสมาชิกบางส่วนก็มีอาวุธ และได้ใช้อาวุธต่อต้านกองกำลังฝ่ายความมั่นคง รัฐบาลได้ควบคุมตัวประชาชนกว่า 450 คนในช่วงเริ่มต้นการประท้วง และยังมีอีก 180 คนที่ถูกควบคุมตัวหรือไม่ได้รับการประกันตัวออกมาระหว่างรอการไต่สวนคดีเมื่อปลายปีที่ผ่านมานี้ บางส่วนถูกตั้งข้อกล่าวหาว่าก่อการร้าย

เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น

รัฐบาลได้ควบคุมเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นโดยอ้าง พรก.ฉุกเฉิน กฎหมายหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

- เมื่อเดือนตุลาคมนางอมรวัลย์ เจริญกิจ (Amornwan Charoenkij) ถูกจับกุมตาม พรก.ฉุกเฉินที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เนื่องจากขายรองเท้าแตะที่มีรูปหน้านายกรัฐมนตรีและมีข้อความอ้างถึงผู้เสียชีวิตทั้ง 91 รายจากความรุนแรงเมื่อเดือนพฤษภาคม แม้ว่าขณะจับกุมจะมีการยกเลิกประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินในพื้นที่ดังกล่าวแล้ว แต่มาตรา 9 (3) ตาม พรก.ฉุกเฉินมีเนื้อหาครอบคลุมทั่วประเทศ ซึ่งขัดกับหลักสัดส่วนความเหมาะสมตามกติการะหว่างประเทศ

พรก.ฉุกเฉินให้อำนาจกับศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน (ศอฉ.) ที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นมาใหม่เพื่อเซ็นเซอร์เว็บไซต์ วิทยู และโทรทัศน์ รวมทั้งสิ่งพิมพ์โดยไม่ต้องขออนุญาตศาล ในช่วงการชุมนุมต่อต้านรัฐบาลที่เข้มข้นมากที่สุด ในแต่ละสัปดาห์ของช่วงสามสัปดาห์สุดท้ายในเดือนพฤษภาคม ศอฉ. ประกาศว่าได้บล็อกเว็บไซต์ 770, 1,150 และ 1,900 แห่งตามลำดับ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารประกาศในเดือนมิถุนายนว่าได้บล็อกเว็บไซต์ในประเทศไทย 43,908 แห่ง โดยอ้างว่าละเมิดกฎหมายหมิ่นฯ และขัดต่อความมั่นคงภายในประเทศ

มีการฟ้องร้องดำเนินคดีอย่างน้อย 5 คดีตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ โดยอ้างว่ามีเนื้อหาหมิ่นสถาบัน

พระมหากษัตริย์และ/หรือเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงภายในประเทศ เป็นเหตุให้มีคดีในเรื่องนี้ 15 คดี นับแต่ พ.ร.บ.ฉบับนี้มีผลบังคับใช้เมื่อปี 2550

- ในวันที่ 29 เมษายน นายวิภาส รัชสกุลไทย นักธุรกิจได้ถูกจับกุมหลังจากส่งข้อความในเฟซบุ๊กในชื่อหาละเมิดกฏหมายหมิ่นฯ เขาได้กลายเป็นนักโทษด้านมโนธรรมสำนึก ไม่ได้รับการประกันตัว และจนถึงสิ้นปีที่ผ่านมายังคงถูกควบคุมตัวเพื่อกำหนดวันไต่สวน
- ในวันที่ 24 กันยายน นางสาวจිරินุช เปรมชัยพร ผู้อำนวยการเว็บข่าวประชาไทได้ถูกจับกุมเนื่องจากมีข้อความแสดงความเห็นในเว็บไซต์ซึ่งเป็นการละเมิดกฏหมายหมิ่นฯ เธอได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว และจนถึงสิ้นปีที่ผ่านมายังคงรอการสั่งฟ้องคดีจากอัยการ

ผู้ลี้ภัยและผู้อพยพเข้าเมือง

คนงานต่างด้าวที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนสถานะก่อนวันครบกำหนดในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ ถูกบังคับให้เดินทางกลับพม่า และตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์หรือถูกรีดไถโดยเจ้าหน้าที่ไทย และกลุ่มติดอาวุธของชนกลุ่มน้อยที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลพม่า ในเดือนพฤศจิกายนประเทศไทยได้ละเมิดหลักการไม่ส่งกลับโดยบังคับให้ผู้ลี้ภัยจำนวนมากที่หลบหนีการต่อสู้ในพม่าต้องเดินทางกลับไป ทำให้พวกเขาเสี่ยงต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรง กระบวนการพิสูจน์สัญชาติของคนงานต่างด้าวที่ขึ้นทะเบียนกว่า 1.4 ล้านคน ทำให้เกิดข้อกังวลมากมายต่อความปลอดภัยของชาวพม่าที่ต้องเดินทางกลับไปพม่า ในขณะที่นายหน้าที่ไม่ได้รับการควบคุมก็ทำการรีดไถเงินค่าธรรมเนียมจากคนงาน ส่วนผู้ที่ต้องการเข้าร่วมการพิสูจน์สัญชาติก็ไม่ได้รับข้อมูลอย่างเพียงพอ กระบวนการพิสูจน์สัญชาติไม่ครอบคลุมถึงคนงานต่างด้าวอีกประมาณ 1.4 ล้านคนที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนต่อสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองก่อนวันครบกำหนดในวันที่ 28 กุมภาพันธ์

ชาวต่างชาติซึ่งส่วนใหญ่มาจากเอเชียและไม่ว่าจะมีสถานะเข้าเมืองอย่างไร ยังต้องเผชิญกับการเลือกปฏิบัติ ทั้งในแง่การมีงานทำ การจ่ายค่าชดเชยหากเกิด

อุบัติเหตุจากการทำงาน และการขึ้นทะเบียนคนพิการ ทั้งยังถูกจำกัดสิทธิในการเดินทาง และต้องทำงานในสภาพที่อันตรายและไม่เหมาะสม แม้จะมีข้อกล่าวหาว่ามีการรีดไถเงิน การทรมาน และการใช้ความรุนแรงต่อคนงานต่างด้าวโดยนายจ้างและเจ้าหน้าที่ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมาย แต่ก็ไม่มี การสืบสวนสอบสวนหรือไม่มี การฟ้องร้องดำเนินคดีแต่อย่างใด

ภายหลังการหลั่งไหลเข้ามาของผู้อพยพอย่างน้อย 20,000 คนในช่วงต้นเดือนพฤศจิกายน หลายคนเดินทางกลับพม่าอย่างสมัครใจ แต่หลายคนก็ถูกบังคับให้กลับ หรือถูกห้ามไม่ให้ข้ามเข้ามายังพรมแดนฝั่งไทย ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดทั้งปีที่มีผู้ลี้ภัยหลบหนีการต่อสู้เข้ามาทางพรมแดนแบบประปราย

- ที่หมู่บ้านวาลีย์ อำเภอพบพระ จังหวัดตาก ทางกรมไทยบังคับให้ผู้ลี้ภัยชาวพม่า 166 คน เดินทางกลับไปเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม และบังคับส่งกลับอย่างน้อย 360 คนเมื่อวันที่ 8 ธันวาคมอีก 650 คนเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน และประมาณ 2,500 คนเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน

การขัดแย้งกันด้วยกำลังอาวุธภายในประเทศ

การละเมิดสิทธิมนุษยชนจากทุกฝ่ายยังคงดำเนินต่อไปท่ามกลางการขัดแย้งกันด้วยกำลังอาวุธภายในประเทศที่เกิดขึ้นในจังหวัดภาคใต้ของไทย มีการขยายเวลาการประกาศใช้พรก.ฉุกเฉินเป็นครั้งที่ 21 นับแต่เดือนกรกฎาคม 2548 (เมื่อปลายเดือนธันวาคมมีการยกเลิกประกาศพรก.ฉุกเฉินในหนึ่งอำเภอ) กองกำลังฝ่ายความมั่นคงยังคงทำการทรมานผู้ต้องสงสัย เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตหลายคนระหว่างถูกควบคุมตัว กลุ่มติดอาวุธยังคงพุ่งเป้าโจมตีพลเรือนทั้งที่เป็นชาวไทยพุทธและมุสลิม มีการโจมตีโดยไม่เลือกหน้าโดยเฉพาะช่วงเทศกาลเดือนรอมฎอน การทำร้ายครูและโจมตีโรงเรียนเข้มขันอย่างยิ่งในเดือนตุลาคมและเป็นเหตุให้มีการสั่งปิดโรงเรียนเกือบทุกแห่งในภาคใต้เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ในช่วงครบรอบหกปีการเสียชีวิตของประชาชน 85 คนที่อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส และภายหลังจากอัยการสั่งไม่ฟ้องเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิต ได้เกิดเหตุวางระเบิด 14 ครั้ง ทำให้มีผู้เสียชีวิต 2 รายและบาดเจ็บ 74 ราย

รัฐบาลได้ผ่านกฎหมายที่ให้อำนาจกับศูนย์อำนาจการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศอ.บต.) ที่นำโดยพลเรือนเพื่อให้สามารถทำหน้าที่อย่างเป็นทางการทหารและขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี แต่ฝ่ายเจ้าหน้าที่ทหารและตำรวจยังคงลอบยลพันผิดต่อไป

- ในเดือนสิงหาคมตำรวจได้ยกเลิกข้อกล่าวหาทั้งหมดที่มีต่ออดีตทหารพรานที่ถูกกล่าวหาว่าเกี่ยวข้องกับการสังหารหมู่ที่มีสียดัลฟูรกอน ซึ่งทำให้ชาวมุสลิมเสียชีวิตไป 10 คน เป็นปีที่เจ็ดติดต่อกันที่ไม่มีการฟ้องร้องคดีต่อเจ้าหน้าที่ในข้อหาที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในภาคใต้

โทษประหาร

ไม่ปรากฏข้อมูลว่ามีการประหารชีวิตในปีที่ผ่านมา จนถึงเดือนสิงหาคมมีผู้รอการประหารชีวิต 708 ราย ซึ่งอยู่ระหว่างการอุทธรณ์หรือเป็นคดีเด็ดขาดแล้ว ในจำนวนนี้เป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด 339 ราย ในวันที่ 13 มกราคมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยประกาศจะเพิ่มโทษประหารสำหรับความผิดด้านยาเสพติดในกฎหมายสามฉบับ ซึ่งเป็นการกระทำที่ขัดกับแผนสิทธิมนุษยชนแห่งชาติฉบับที่ 2 ปี 2552 – 2556 ซึ่งมีเป้าหมายจะยกเลิกโทษประหาร

ทั้งในเดือนเมษายนและพฤษภาคม ภายหลังจากปะทะกันที่รุนแรงระหว่างผู้ประท้วงต่อต้านรัฐบาลกับกองกำลังฝ่ายความมั่นคง รัฐบาลประกาศจะตั้งข้อหาต่อการร้ายต่อผู้ถูกควบคุมตัวบางคน ซึ่งมีโทษถึงขั้นประหารชีวิต

นักโทษประหารชีวิตยังคงถูกใส่โซ่ตรวนที่ขาเมื่อเข้าไปอยู่ในเรือนจำ แม้ว่าศาลจะมีคำสั่งเมื่อปี 2552 ว่าเป็นการกระทำที่ "ผิดกฎหมาย" (ต่อมามีการอุทธรณ์คำสั่ง) คณะกรรมการอิสระตรวจสอบและค้นหาความจริงเพื่อการปรองดองแห่งชาติ (คอป.) มีข้อเสนอแนะเมื่อเดือนกรกฎาคมว่าควรยุติการปฏิบัติเช่นนี้โดยทันที

- ในเดือนธันวาคมประเทศไทยได้งดออกเสียงในที่ประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติในมติที่เรียกร้องให้มีข้อตกลงชั่วคราวเพื่อยุติโทษประหารชีวิตในระดับโลก ก่อนหน้านั้นระหว่างปี 2550 – 2552 ไทยก็ได้ออกเสียงคัดค้านมติดังกล่าว

รายงาน/การเดินทางไปเยือนของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

- ▣ Reverse backward slide in freedom of expression (ASA 39/001/2010)
- ▣ Accountability must prevail in political crisis (ASA 39/003/2010)
- ▣ Open Letter: Call for an independent and impartial investigation (ASA 39/004/2010)
- ▣ Demand the release of online news editor: Chiranuch Premchaiporn (ASA 39/005/2010)
- ▣ Military must halt reckless use of lethal force, 17 May 2010

ติมอร์ เลสเต้

สาธารณรัฐประชาธิปไตยติมอร์ เลสเต้

ประมุขของประเทศ:

โจเซ รามอส ฮอร์ตตา (JOSÉ MANUEL RAMOS-HORTA)

ประมุขฝ่ายบริหาร:

เคย์ เรลา ซานานา กุสเมา (KAY RALA XANANA GUSMÃO)

โทษประหาร:

ยกเลิกสำหรับความผิดทางอาญาทั้งปวง

ประชากร:

1.2 ล้านคน

อายุขัยเฉลี่ย:

62.1 ปี

อัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ:

92/91 ต่อ 1,000

ผู้ละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรงในช่วงที่อินโดนีเซียปกครองประเทศระหว่างปี 2518 – 2542 ยังคงลายนวลพันผิด ตำรวจ และทหารต่างถูกดำเนินคดีกรณีที่มีการปฏิบัติอย่างโหดร้ายและการใช้กำลังเกินกว่าเหตุ แม้จะมีการตรากฎหมายต่อต้านความรุนแรงในครอบครัว แต่ระดับความรุนแรงในครอบครัวยังคงมีอัตราสูงอยู่

ข้อมูลพื้นฐาน

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ มีการขยายอำนาจหน้าที่ของภารกิจรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในติมอร์ เลสเต้ (UN Integrated Mission in Timor-Leste - UNMIT) ออกไปอีกหนึ่งปี

ตำรวจและกองกำลังฝ่ายความมั่นคง

การฟื้นฟูภารกิจหลักของตำรวจที่ส่งมอบให้กับสำนักงานตำรวจแห่งชาติแห่งติมอร์ เลสเต้ (Policia Nacional Timor Leste - PNTL) ยังเดินทางต่อไปอย่างต่อเนื่อง และมีการเพิ่มศักยภาพของกลไกด้านวินัยของหน่วยงานด้วย อย่างไรก็ตาม ยังคงมีรายงานการละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจและทหาร รวมทั้งการปฏิบัติที่โหดร้ายและการใช้กำลังเกินกว่าเหตุ มีข้อกล่าวหาอย่างน้อย 59 ครั้งเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยตำรวจ และอีก 13 ครั้งโดยทหาร

ระบบยุติธรรม

กลไกศาลและความรับผิดชอบยังคงอ่อนแอ ความพยายามที่จะนำตัวผู้รับผิดชอบต่อความรุนแรงในปี 2549 มาลงโทษยังเป็นไปอย่างเชื่องช้า หลังจากมีการยกฟ้องคดีต่อทหารไปแล้วหนึ่งในสาม

ในเดือนมีนาคมมีการตัดสินลงโทษบุคคล 24 คนที่เกี่ยวข้องกับการลอบสังหารประธานาธิบดีและนายกรัฐมนตรีในเดือนกุมภาพันธ์ 2551 อย่างไรก็ตามในเดือนสิงหาคมประธานาธิบดีได้อภัยโทษผู้กระทำผิด 23 คน รวมทั้งนายกัสตัส ชาวซินฮา (Gastão Salsinha) อดีตผู้นำกลุ่มก่อความไม่สงบ องค์การภาคประชาสังคมแสดงความกังวลว่าการอภัยโทษดังกล่าวทำให้เกิดคำถามต่อความน่าเชื่อถือของระบบยุติธรรม

- เมื่อวันที่ 26 มีนาคม นายโดมิงโก นอร์อนฮา (Domingos Noronha) (หรือชื่อ Mau Buti) อดีตกลุ่มทหารบ้านมาฮีดี ถูกศาลลงโทษจำคุก 16 ปี สำหรับอาชญากรรมร้ายแรงที่ก่อขึ้นเมื่อปี 2542 ศาลพบว่าเขามีความผิดสามกระทงเกี่ยวกับการฆาตกรรม

ความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กผู้หญิง

ในเดือนพฤษภาคมมีการตรวจพระราชบัญญัติต่อต้านความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งเป็นกรอบปฏิบัติให้รัฐบาล ตำรวจ และชุมชนสามารถแก้ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว มีการนิยามความหมายของความรุนแรงในครอบครัวให้ครอบคลุมทั้งความรุนแรงทางกาย ทางเพศ ทางจิตใจ และทางเศรษฐกิจ และจัดให้มีบริการหลายประเภทกับผู้เสียหาย อย่างไรก็ตามคดีเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัวจำนวนมากยังได้รับการคลี่คลายผ่านกลไกยุติธรรมแบบพื้นบ้าน ซึ่งไม่ได้เป็นการเยียวยาผู้เสียหายเต็มที่ ส่วนระดับความรุนแรงในครอบครัวยังคงสูงอยู่

การลายนวลพันผิด

สำนักงานผู้ตรวจการรัฐสภาด้านสิทธิมนุษยชนและความยุติธรรมแห่งติมอร์ เลสเต้ และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ แห่งอินโดนีเซียได้ลงนามในบันทึกความเข้าใจเมื่อเดือนมกราคมเกี่ยวกับการปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการความจริงและมิตรภาพ (Commission of Truth and Friendship - CTF) แห่งอินโดนีเซีย-ติมอร์ เลสเต้ และคณะกรรมการเพื่อรับฟังความจริงและการสมานฉันท์ (Commission for Reception, Truth and Reconciliation - CAVR) แต่ยังไม่มีการเปิดเผยเนื้อหาของบันทึกความเข้าใจ

ต้นเดือนกรกฎาคมมีการนำเสนอร่างกฎหมายสองฉบับเพื่อปรึกษาหารือกับสาธารณะ ได้แก่ กฎหมายเพื่อจัดตั้งโครงการเยียวยาแห่งชาติ (National Reparations Programme) และ “สถาบันเพื่อความทรงจำ” (“Institute for Memory”) ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ CTF และ CAVR รัฐสภามีกำหนดอภิปรายกฎหมายเหล่านี้ในช่วงปลายเดือนกันยายน แต่แล้วก็ถูกส่งเลื่อนไปจนถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2554

มีความคืบหน้าไม่มากนักในการแก้ปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ร้ายแรงในอดีต รวมทั้งอาชญากรรมต่อมนุษยชาติที่เกิดขึ้นในติมอร์ เลสเต้ช่วงที่อินโดนีเซียปกครอง (2518-2542) ประธานาธิบดีรามอส ฮอร์ตตา ปฏิเสธเสียงเรียกร้องจากองค์กรพัฒนาเอกชนในประเทศและระหว่างประเทศ ที่จะให้มีการจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ เพื่อไต่สวนอาชญากรรมในอดีต แต่เขาบอกว่าจะไม่คัดค้านหากเป็นความริเริ่มของสมาชิกชาวมั่นคงแห่งสหประชาชาติ ทีมสืบสวนสอบสวนอาชญากรรมร้ายแรง (Serious Crimes Investigation Team) ยังคงเดินทางสอบสวนการละเมิดสิทธิมนุษยชนร้ายแรงที่เกิดขึ้นเมื่อปี 2542

รายงาน/การเดินทางไปเยือนของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

Timor-Leste: International Criminal Court – Justice in the shadow (ASA 57/001/2010)

เวียดนาม

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ประมุขของประเทศ:

ประมุขฝ่ายบริหาร:

โทษประหาร:

ประชากร:

อายุขัยเฉลี่ย:

อัตราการเสียชีวิตของเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ (ช/ญ):

อัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่:

เหวียน มินห์ เจียด (NGUYEN MINH TRIET)

เหงียน เติน ดุง (NGUYEN TAN DUNG)

ยังมีอยู่

89 ล้านคน

74.9 ปี

27/20 ต่อ 1,000

92.5%

ยังคงมีการจำกัดอย่างเข้มงวดต่อเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การรวมตัวและการชุมนุม และมีการออกระเบียบใหม่เพื่อควบคุมการใช้อินเทอร์เน็ต การปราบปรามอย่างรุนแรงต่อผู้ประท้วงและนักเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชนโดยสันติวิธีดังดำเนินต่อไปทางการได้เพิ่มการใช้ข้อกล่าวหา “ลัทธิลี้ลับ” ครอบงำครอบครองต่อผู้ประท้วงอย่างสงบ มีการส่งลงโทษจำคุกในระยะยาวต่อนักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึกภายหลังการไต่สวนคดีที่ไม่เป็นธรรม มีการจับกุมและควบคุมตัวผู้มีความเห็นต่างเป็นเวลานานระหว่างรอการไต่สวน หรือไม่มีก็ถูกกักบริเวณในบ้านสมาชิกกลุ่มศาสนาบางกลุ่มยังคงถูกคุกคามและปฏิบัติอย่างโหดร้าย มีการตัดสินลงโทษประหารชีวิตบุคคลอย่างน้อย 34 คน แต่การประหารชีวิตยังเป็นกระบวนการที่ท้อแท้เป็นความลับ

ข้อมูลพื้นฐาน

เวียดนามได้ดำรงตำแหน่งเป็นประธานอาเซียนและเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมทั้งระดับภูมิภาคและนานาชาติหลายครั้งในช่วงปีที่ผ่านมา

มีการปล่อยตัวนักโทษกว่า 17,000 คนตามโครงการอภัยโทษเนื่องในวันชาติ แต่ไม่มีการปล่อยตัวนักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึก

คณะผู้ชำนาญการอิสระแห่งสหประชาชาติในประเด็นชนกลุ่มน้อยและคำถามด้านสิทธิมนุษยชนและความ

ยากจนร้ายแรง ได้เข้าเยี่ยมประเทศเวียดนามเมื่อเดือนกรกฎาคมและสิงหาคมตามลำดับ ตามคำเชิญของรัฐบาลเวียดนาม

เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น

ยังคงมีการควบคุมอย่างเข้มงวดต่อสิทธิที่จะมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การรวมตัวและการชุมนุมของผู้ที่วิพากษ์วิจารณ์หรือต่อต้านนโยบายของรัฐ มีการใช้กฎหมายเพื่อเอาผิดต่อผู้แสดงความคิดเห็นต่างอย่างสันติทางการเมืองและสังคม ไม่ว่าจะเป็นกฎหมายความมั่นคงที่อยู่ในประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2542 อย่างเช่นมาตรา 79 (“ดำเนินกิจกรรมที่มุ่งลัทธิลี้ลับการปกครองของประชาชน”) เมื่อเดือนเมษายนมีการออกระเบียบควบคุมอินเทอร์เน็ตฉบับใหม่ ซึ่งส่งผลกระทบต่อร้านอินเทอร์เน็ตในกรุงฮานอยที่เป็นเมืองหลวง และเป็นการจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการเข้าถึงข้อมูลมากยิ่งขึ้น เว็บไซต์และเว็บไซต์ในภาษาเวียดนามของฝ่ายที่เห็นต่างจากรัฐบาลต้องเจอกับการเจาะระบบอย่างกว้างขวาง ในขณะที่บริษัทอินเทอร์เน็ตอย่าง Google และ McAfee กล่าวหาว่าเป็นการกระทำที่มีแรงจูงใจทางการเมือง

ยังคงมีนักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึกอย่างน้อย 30 คนที่ถูกคุมขัง รวมทั้งสมาชิกและผู้สนับสนุนกลุ่มการเมืองต้องห้าม นักกิจกรรมสหภาพแรงงานอิสระ บล็อกเกอร์ นักธุรกิจ ผู้สื่อข่าว และนักเขียน มีการจับกุมนักเคลื่อนไหวเพิ่มเติมอีก 8 คน และควบคุมตัวไว้ระหว่างรอการไต่สวน ส่วนผู้ที่เห็นต่างอื่น ๆ ถูกกักบริเวณบ้านหลังจากได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำ รวมทั้งนางเลอทิงกานาน (Le Thi Cong Nhan) ซึ่งเป็นนักโทษ

ด้านมโนธรรมสำนึก

- มีการจับกุมตัวสมาชิก 5 คนของกลุ่มเวียดตัน ซึ่งเป็นกลุ่มชาวเวียดนามที่เรียกร้องประชาธิปไตยและการปฏิรูปทางการเมืองที่ตั้งอยู่ต่างประเทศ แต่มีเครือข่ายในเวียดนาม มีรายงานว่าประชาชน 3 คนเรียกร้องสิทธิในที่ดินของเกษตรกร นายฟามมินหง (Pham Minh Hoang) ครูคณิตศาสตร์ได้ประท้วงต่อต้านโครงการเหมืองแร่บ็อกไซต์ในเขตที่ราบสูงภาคกลาง และนายหงโว (Hong Vo) สัญชาติออสเตรเลีย เข้าร่วมในการประท้วงอย่างสงบต่อประเทศจีน นายหงโวถูกตั้งข้อหา “ก่อการร้าย” และถูกส่งตัวออกจากประเทศ 10 วันหลังถูกจับกุม
- เมื่อเดือนตุลาคม นายโดทิมินอัน (Do Thi Minh Hanh) นายหญิงนงก๊กสูง (Nguyen Hoang Quoc Hung) และนายโดนฮุยจิ่ง (Doan Huy Chuong) นักเคลื่อนไหวด้านแรงงานได้ถูกตั้งข้อกล่าวหาและไต่สวนคดีตามมาตรา 89 ของประมวลกฎหมายอาญา (ทำลายความมั่นคง) เนื่องจากได้แจกจ่ายใบปลิวต่อต้านรัฐบาล และสนับสนุนให้คนงานหยุดงานประท้วง โดยศาลตัดสินลงโทษจำคุกพวกเขาเป็นเวลา 7 – 9 ปี

การไต่สวนคดีไม่เป็นธรรม

จนถึงปลายปีที่ผ่านมา ศาลได้สั่งลงโทษนักเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนอย่างน้อย 22 คน ในการรณรงค์ต่อต้านผู้มีความเห็นต่างที่เริ่มตั้งแต่เดือนตุลาคม 2552 พวกเขาต่างเป็นนักโทษด้านมโนธรรมสำนึก การไต่สวนคดีก็ไม่สอดคล้องกับมาตรฐานความเป็นธรรมสากลไม่เคารพสิทธิพื้นฐานอย่างเช่นหลักการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์และสิทธิในการแก้ต่าง เช่นเดียวกับปีที่ผ่านมากระบวนการในศาลเป็นไปอย่างรวดเร็ว และศาลมักปฏิเสธหรือจำกัดการเข้ารับฟังการพิจารณาคดีของสมาชิกในครอบครัว ผู้สื่อข่าว และนักการทูต

- เมื่อเดือนมกราคมศาลประชาชนแห่งนครโฮจิมินห์ซิตี้ได้สั่งลงโทษจำคุกตั้งแต่ 5 – 16 ปี โดยการไต่สวนใช้เวลาเพียงวันเดียว ผู้ที่ถูกลงโทษเป็นผู้ที่เห็นต่างจากรัฐบาล ได้แก่ นายเลอกองดิน

(Le Cong Dinh) นักกฎหมาย นายเลอห่งลอง (Le Thang Long) วิศวกรคอมพิวเตอร์ นายเหงียนเทียนตริง (Nguyen Tien Trung) บล็อกเกอร์ และนายตรันฮุ้นดุยทุค (Tran Huynh Duy Thuc) นักธุรกิจ พวกเขาถูกลงโทษในข้อหาทำ “กิจกรรมที่มุ่งล้มล้างการปกครองของประชาชน” ศาลได้พิจารณาคดีเป็นเวลา 15 นาที ก่อนจะอ่านคำตัดสินซึ่งใช้เวลา 45 นาที แสดงให้เห็นว่ามีการเตรียมคำตัดสินไว้ล่วงหน้าแล้ว ครอบครัวและผู้สื่อข่าวบางคนเข้าสังเกตการณ์การตัดสินคดีผ่านวิดีโอที่ขายมาอีกห้องหนึ่ง ส่วนคนอื่นๆ ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในห้อง ศาลอุทธรณ์ได้ยื่นตามคำสั่งศาลชั้นต้นสำหรับจำเลย 3 คนเมื่อเดือนพฤษภาคม ส่วนโทษจำคุกของนายเลอห่งลองได้รับการลดหย่อนจาก 5 ปีเหลือ 3.5 ปี

- นางตรันไคทันฮุย (Tran Khai Thanh Thuy) นักเขียนนวนิยายและผู้สื่อข่าวได้รับการไต่สวนจากศาลประชาชนแห่งเมืองดางเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ เธอถูกจับกุมและถูกอันธพาลข่มขู่เป็นเวลาหลายชั่วโมงหลังจากที่ตำรวจเรียกให้หยุดระหว่างเดินทางไปเมืองอื่นเพื่อเข้าร่วมฟังการไต่สวนคดีต่อผู้ที่เห็นต่างจากรัฐบาลเมื่อเดือนตุลาคม 2552 จากการบิดเบือนข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ทำให้เธอถูกตั้งข้อหาทำร้ายร่างกาย และถูกตัดสินจำคุกสามปีครึ่งโดยการไต่สวนคดีใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งวัน

การเลือกปฏิบัติ – ชนกลุ่มน้อยด้านศาสนา

สมาชิกกลุ่มเอกภาพพุทธศาสนา (Unified Buddhist Church of Viet Nam - UBCV) ยังคงถูกคุกคามและถูกจำกัดเสรีภาพในการเดินทางในหลายจังหวัด พระสังฆราชติชกวงโด (Thich Quang Do) ยังคงถูกกักบริเวณ ทางทหารและตำรวจในพื้นที่ได้คุกคามและใช้กำลังโดยไม่จำเป็นต่อสมาชิกของกลุ่มเอกภาพพุทธศาสนาที่อยู่ในวัดเกียกมิน จังหวัดกวงนาม-ดางเมื่อเดือนพฤษภาคมและสิงหาคม ในช่วงที่พยายามจัดให้มีการสวดมนต์พิเศษ

ข้อพิพาทด้านกรรมสิทธิ์ในที่ดินระหว่างหน่วยงานในพื้นที่กับศาสนจักรคาทอลิกยังคงดำเนินต่อไป ในเดือน

พฤษภาคมตำรวจหลายร้อยนายได้ใช้กระบองไม้และ
กระบองไฟฟ้าเพื่อสลายกลุ่มชาวคาทอลิกที่หมู่บ้าน
กอนเดา ระหว่างที่พวกเขาพยายามฝังศพผู้หญิงคน
หนึ่งในสุสานที่ตั้งอยู่บนที่ดินที่ทางการต้องการนำ
ไปพัฒนา มีผู้ได้รับบาดเจ็บหลายสิบคน และมีการ
ควบคุมตัวประชาชนประมาณ 60 คนไว้ช่วงเวลาหนึ่ง
ในเดือนตุลาคมมีการลงโทษจำคุกบุคคล 2 คนเป็น
เวลา 9 และ 12 เดือน ส่วนอีก 5 คนได้รับโทษที่ไม่ใช่
การจำคุก โดยถูกตั้งข้อหาว่าก่อความวุ่นวายในที่
สาธารณะ ฆราวาส 40 คนได้หลบหนีจากเวียดนาม
เข้ามาลี้ภัยในประเทศไทย

โทษประหาร

สมัชชาแห่งชาติลงมติเมื่อเดือนพฤษภาคมให้เปลี่ยน
วิธีประหารชีวิตจากการยิงมาเป็นการฉีดยา โดยอ้างว่า
ทำให้เจ็บปวดน้อยลง เสียค่าใช้จ่ายน้อยลง และ
ลดแรงกดดันด้านจิตใจต่อผู้ที่ทำหน้าที่ประหาร
การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะมีผลบังคับใช้ในเดือน
กรกฎาคม 2554 ตามรายงานข่าวของสื่อมวลชนมีผู้ที่
ต้องโทษประหารอย่างน้อย 34 คน แต่สื่อไม่ได้รายงาน
ว่ามีกรประหารชีวิตเกิดขึ้น ส่วนทางการไม่ได้เผยแพร่
สถิติเกี่ยวกับโทษประหารต่อสาธารณะ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

90/24 ซอยลาดพร้าว 1 ถ.ลาดพร้าว

แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0 2513 8745, 0 2513 8754

โทรสาร 0 2939 2534

www.amnesty.or.th

กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

* เข้าร่วมเป็นภาคี

o ลงนามแต่ยังไม่ให้สัตยาบัน

	กัมพูชา	จีน	ติมอร์ เลสเต	ไทย	พม่า	ฟิลิปปินส์	มาเลเซีย	เวียดนาม	สิงคโปร์	อินเดีย	อินโดนีเซีย
กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมือง	*	o	*	*		*		*		*	*
พิธีสารเลือกรับฉบับที่หนึ่งแห่งกติการะหว่างประเทศ ว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง	o					*					
พิธีสารเลือกรับฉบับที่สองแห่งกติการะหว่างประเทศ ว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง - เป้าหมายยุติโทษประหาร			*			*					
กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม	*	*	*	*		*		*		*	*
พิธีสารเลือกรับแห่งกติการะหว่างประเทศว่าด้วย สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม			o								
อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรี ในทุกรูปแบบ	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*
พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วย การจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ	*		*	*		*					o
อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*
พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเรื่อง ความเกี่ยวพันของเด็กในความขัดแย้งกันด้วยอาวุธ	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	o

กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

* เข้าร่วมเป็นภาคี

o ลงนามแต่ยังไม่ให้สัตยาบัน

	กัมพูชา	จีน	ติมอร์ เลสเต	ไทย	พม่า	ฟิลิปปินส์	มาเลเซีย	เวียดนาม	สิงคโปร์	อินเดีย	อินโดนีเซีย
อนุสัญญาว่าประเศศว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ	*	*	*	*		*		*		*	*
อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการปฏิบัติหรือการลงโทษที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี	*	*	*	*		*				o	*
พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน	*		o								
อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการถูกบังคับให้สูญหาย										o	o
อนุสัญญาว่าด้วยสถานะภาพผู้ลี้ภัย	*	*	*			*					
พิธีสารว่าด้วยสถานะภาพผู้ลี้ภัย	*	*	*			*					
อนุสัญญาว่าด้วยสถานะภาพของคนไร้สัญชาติ						o					
อนุสัญญาว่าด้วยการลดความไร้รัฐ											
อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิแรงงานข้ามชาติและสมาชิกในครอบครัว	o		*			*					o
ธรรมนูญกรุงโรมว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ	*		*	o		o					